

Л . Д ж . С м и т

ДНЕВНИЦИТЕ на
ВАМПИРА

яростта

Л. ДЖ. СМИТ
ЯРОСТТА
КНИГА ТРЕТА

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

*На моята леля Марджи, както и в памет на леля Агнес
и леля Елеанори, които винаги са поощрявали фантазиите
ми.*

1

Елена излезе на поляната.

Опадалите и изсъхнали есенни листа под краката ѝ бяха замръзнали в калта. Беше мръкнало и макар че бурята стихваше, в гората ставаше все по-студено. Но Елена не усещаше студа.

Нито мракът ѝ пречеше. Зениците ѝ бяха широко отворени, поглъщайки последните отблясъци светлина, невидими за хората. Виждаше съвсем ясно двете мъжки фигури, които се бяха вкопчили в яростна схватка под големия стар дъб.

Единият имаше гъста черна коса, която вятърът бе разрошил, превръщайки я в бухнала маса от тъмни вълни. Той беше малко по-висок от другия и въпреки че Елена не можеше да види лицето му, някак си знаеше, че очите му са зелени.

Другият също имаше буйна черна коса, но тя бе права и лъскава почти като козина на животно. Бе оголил зъби в зловеща гримаса, а гъвкавото му тяло се извиваше с грацията на хищник. Очите му бяха черни.

Елена ги наблюдава няколко минути, без да помръдне. Беше забравила защо е дошла тук, защо е била призована тук от отгласите на схватката им, отекнали в съзнанието ѝ. Беше толкова близо, че гневът, омразата и болката бяха почти оглушителни, както безмълвните викове, идващи от бореците се. Телата им се бяха вкопчили в смъртоносна схватка.

Кой ли от двамата ще победи, запита се Елена. И двамата бяха ранени и кървяха, а лявата ръка на по-високия висеше под неестествен ъгъл. Той току-що бе приковал съперника си към изкривения ствол на дъба. Яростта му бе толкова силна, че Елена усещаше вкуса ѝ, чуваше я. Знаеше, че тъкмо тази ярост му дава невероятна сила.

В този миг тя си спомни защо беше дошла. Как бе могла да забрави? Той беше *ранен*. Съзнанието му я бе призовало тук, изпълвайки я с бушуващи вълни на гняв и болка. Беше дошла, за да му помогне, защото му принадлежеше.

Сега двамата мъже се търкаляха върху заледената земя, ръмжаха и се бореха като освирепели вълци. Безшумно и пъргаво Елена се приближи към тях. Този с вълнистата коса и зелените очи — *Стефан*, отекна шепот в главата ѝ — беше отгоре, а пръстите му стискаха гърлото на другия. Гневът я заля като мощна вълна — гняв и яростно желание да закриля се преплитаха в едно. Тя се протегна между двамата, за да сграбчи ръката, която душеше, за да изскубне вкопчените пръсти.

Не ѝ хрумна, че не би трябвало да притежава достатъчно сила, за да го стори. Тя беше силна и това бе всичко. Хвърли се с цялата си тежест, изтръгвайки притиснатия към земята от хватката на противника му. С добре премерено движение удари силно ранената му ръка и го запрата проснат по лице върху заледената кал, покрита с изсъхнали листа. Пръстите ѝ се стегнаха около врата му и започнаха да го душат отзад.

Атаката ѝ го изненада, но той далеч не бе готов да се предаде. Отвърна на удара ѝ, като здравата му ръка се насочи към гърлото ѝ. Палецът му се заби в гръкляна ѝ.

Елена се извърна към ръката и оголи зъби. Мозъкът ѝ не разбираше действията ѝ, но тялото ѝ знаеше какво да прави. Зъбите ѝ бяха оръжие и те се забиха в плътта, засмукаха бликналата кръв.

Но той беше по-силен от нея. Разтърси рамене и се извъртя, като се измъкна от ръцете ѝ, сетне я запрата на земята. В следващия миг вече бе надвесен над нея с изкривено от животинска ярост лице. Тя изсъска срещу него и ноктите ѝ се спуснаха към очите му, но той отблъсна ръката ѝ.

Щеше да я убие. Елена бе ранена, а той беше далеч по-силен. Устните му се разтеглиха, разкривайки окървавените му зъби. Приличаше на кобра, готова да нападне.

Изведнъж се спря, наведе се над нея и лицето му се промени.

Тя видя как зелените му очи се разшириха. Зениците му, свити до зловещи точки, се уголемиха. Той се взираше в нея, сякаш я виждаше за пръв път.

Защо я гледа по този начин? Защо просто не приключи с всичко? Но железната ръка върху рамото ѝ се отпусна. Животинската гримаса изчезна, заменена от изражение на безкрайно смайване и почуда. Той

се отдръпна назад и ѝ помогна да седне, докато продължаваше да се взира изумено в лицето ѝ.

— Елена — прошепна. Гласът му пресекна. — Елена, това си ти. Това ли съм аз, запита се тя, Елена?

Всъщност нямаше значение. Хвърли поглед към стария дъб. Той беше още там, застанал между преплетените корени, стърчащи над земята. Дишаше тежко и се подпираше с ръка на вековния ствол. Гледаше я с бездънните си черни очи изпод смръщени вежди.

Не се тревожи, помисли си тя. Аз ще се погрижа за този. Той е глупав. После се хвърли отново към зеленоокия.

— Елена! — извика той, когато тя го повали по гръб. Здравата му ръка я хвана за рамото, разтърси я. — Елена, това съм аз, Стефан! Елена, погледни ме!

Тя го погледна. Видя единствено оголената кожа на шията му. Изсъска отново, горната ѝ устна се отдръпна назад, оголвайки зъбите ѝ.

Той замръзна.

Елена усети шока, разтърсил тялото му, видя изумлението в очите му. Лицето му пребледня, сякаш някой бе забил с все сила юмрук в стомаха му. Той поклати леко глава в разкаляната земя.

— Не — прошепна. — О, не...

Сякаш го казваше на себе си, сякаш не очакваше тя да го чуе. Протегна ръка към лицето ѝ, но тя я перна.

— О, Елена... — прошепна той.

И последните следи на ярост, на животинска жажда за кръв бяха изчезнали от лицето му. Очите му бяха замъглени, изпълнени с безкрайна печал.

И уязвими. Елена се възползва от този момент на слабост и се стрелна към врата му. Ръката му се повдигна, за да я отблъсне, но после се отпусна безсилно.

Той се взря за миг в нея с безмерна болка, сетне се предаде. Спря да се бори.

Тя го усети, усети как съпротивата напуска тялото му. Той лежеше върху заледената земя с преплетени в косите парченца сухи дъбови листа и се взираше покрай нея в черното небе, покрито с гъсти облаци.

Свършвай, прозвуча слабият му глас в главата ѝ.

Елена се поколеба за миг. Имаше нещо в тези очи, което събуждаше спомени у нея. Как тя, огряна от лунната светлина, седи в таванска стая... Но спомените бяха твърде смътни. Не можеше да ги задържи, а усилието я замайваше, караше я да се чувства зле.

Този трябваше да умре, този зеленоок тип, който се казваше Стефан. Защото бе наранил *него*, другия, този, с когото Елена бе родена да бъде. Никой не можеше да *го* нарани и да остане жив.

Впи зъби в гърлото му и ги заби дълбоко.

В същия миг осъзна, че не го прави както трябва. Не бе улучила артерия или вена. Захапа отново, ядосана от неопитността си. Усещането да хапеш беше приятно, но не излизаше много кръв. Объркана, тя се надигна, после отново впи устни в шията му. Усети как тялото му конвулсивно потръпна.

Този път беше по-добре. Този път улучи вената, но не я бе захапала достатъчно надълбоко. Малка драскотина като тази нямаше да ѝ свърши работа. Трябваше да я разкъса докрай, за да потече гъстата гореща кръв.

Жертвата ѝ отново потръпна, когато тя с подновена ярост впи зъби в гърлото му. Вече усещаше как плътта поддава, когато две ръце я отдръпнаха, повдигнаха я отзад.

Елена се озъби, отказвайки да пусне гърлото. Но ръцете не я пускаха. Една ръка се обви около кръста ѝ, пръсти се вплетоха в косите ѝ. Тя се съпротивляваше, вкопчила зъби и нокти в жертвата си.

Пусни го. Остави го!

Гласът беше остър и заповеднически, бръснец като студен вятър. Елена го позна и спря да се бори с ръцете, които искаха да я отдръпнат. Когато я сложи на земята и тя вдигна глава, за да го види, името изникна в съзнанието ѝ. *Деймън. Неговото* име беше Деймън. Втренчи се нацупено в него, раздразнена, че ѝ отнемат плячката, но го послуша.

Стефан се надигна, вратът му бе облян в кръв, която се стичаше по ризата му. Елена облиза устните си. Прониза я тръпка на ловец, която пулсираше във всяка фибра на тялото ѝ. Отново се почувства замаяна.

— От думите ти останах с впечатлението, че тя е мъртва — рече на глас Деймън.

Гледаше към Стефан, който беше още по-блед отпреди, ако това изобщо беше възможно. Побелялото му лице излъчваше безкрайна

безнадеждност.

— Погледни я — беше всичко, което каза.

Една ръка повдигна брадичката ѝ, наклони лицето ѝ. Тя срещна, без да трепне, присвитите черни очи на Деймън. После дългите тънки пръсти докоснаха устните ѝ, плъзнаха се между тях. Елена инстинктивно ги захапа, но не много силно. Пръстът на Деймън напипа острата извивка на кучешкия ѝ зъб и този път Елена захапа малко по-силно, както правят малките котенца.

Лицето на Деймън остана безизразно, очите му я пронизваха строго.

— Знаеш ли къде си? — попита той.

Тя се озърна. Дървета.

— В гората — отвърна предпазливо и очите ѝ се върнаха към него.

— А този кой е?

Погледът ѝ проследи пръста му.

— Стефан — изрече равнодушно. — Твоят брат.

— А аз кой съм? Знаеш ли кой съм аз?

Тя му се усмихна, показвайки остриите си зъби.

— Разбира се, че зная. Ти си Деймън и аз те обичам.

2

— Това искаше, нали, Деймън? — Гласът на Стефан излъчваше стаена ярост. — Е, можеш да си доволен, вече го постигна. Искаше да я направиш като нас, като теб. Не ти беше достатъчно само да я убиеш.

Деймън не го погледна. Гледаше напрегнато Елена с хлътналите си черни очи, без да пуска брадичката ѝ.

— Казваш го за трети път и вече започна малко да ми писва — отбеляза той меко. Макар и ранен и леко задъхан, той все пак се владееше, контролираше ситуацията. — Елена, убих ли те?

— Разбира се, че не — отвърна тя и преплете пръсти с тези на другата му ръка. Започваше да става нетърпелива. За какво изобщо говореха тези двамата? Никой не е бил убит.

— Никога не съм те смятал за лъжец — рече Стефан на Деймън с горчивина в гласа. — Можеш да си всичко друго, но не и това. Никога досега не съм те чувал да мамиш.

— Всеки миг — заговори Деймън — ще изгубя търпение.

Какво повече би могъл да ми сториш, попита мълчаливо Стефан. Да ме убиеш, би било акт на милосърдие.

— Милосърдието ми към теб се изчерпа още преди век — рече на глас Деймън. Най-последно пусна брадичката на Елена. — Какво си спомняш от днешния ден? — попита я.

Елена заговори уморено като дете, рецитиращо омразен урок.

— Днес беше празненството по случай Деня на основателите. — Размърда пръсти в ръката му и го погледна. Това беше всичко, което си спомняше, но явно не бе достатъчно. Хваната натясно, се опита да си припомни нещо друго.

— Имаше някого в столовата... Каролайн. — Изрече името, доволна от себе си. — Тя смяташе да прочете дневника ми пред всички и това беше лошо, защото...

— Елена се помъчи да продължи, но споменът ѝ се изплъзна. — Не си спомням защо. Но ние я надхитрихме. — Усмихна му се топло, заговорнически.

— О, „ние“ го направихме, така ли?

— Да. Ти го взе от нея. Направи го заради мен. — Пръстите на свободната ѝ ръка се плъзнаха под якето му, търсейки малката квадратна тетрадка. — Защото ме обичаш. — Напила я и одраска леко подвързията с нокът. — Обичаш ме, нали?

Откъм центъра на поляната се разнесе немощен стон. Елена се обърна и видя как Стефан отвърна лицето си.

— Елена. Какво стана след това? — Гласът на Деймън прикова отново вниманието ѝ.

— След това? След това леля Джудит започна да спори с мен. — Тя се замисли за миг, после сви рамене.

— За нещо... Аз се ядосах. Тя не ми е майка. Не може да ми нарежда какво да правя.

— Не мисля, че това ще е проблем за в бъдеще. — Гласът на Деймън беше сух. — Какво стана после?

Елена въздъхна тежко.

— После взех колата на Мат. Мат. — Изрече името несъзнателно и прокара език по кучешките си зъби. В съзнанието ѝ изникна красиво лице, руса коса, широки рамене. — Мат.

— И къде отиде с колата на Мат?

— До моста Уикъри — изрече Стефан, обръщайки се към двамата. Очите му бяха пусти.

— Не, отидох в пансиона — поправи го Елена раздражено. — Да чакам... ммм... забравих. Както и да е, чаках там. После... после започна бурята. Вятър, дъжд и тъй нататък. Не ми хареса. Качих се в колата. Но нещо ме последва.

— Някой те последва — уточни Стефан, вперил поглед в Деймън.

— Не, беше нещо — настоя Елена. Вече ѝ писна от прекъсванията му. — Хайде да отидем някъде другаде, само ние двамата — обърна се тя към Деймън и коленичи така, че да доближи лице до неговото.

— След малко — обеща ѝ той. — Какво беше това нещо, което те преследваше?

Тя се отпусна раздражено назад.

— Не зная какво беше! Не приличаше на нищо, което съм виждала. Не беше като теб и Стефан. Беше...

В съзнанието ѝ изплуваха образи. Мъгла се стеле над земята. Вятърът свири. Една сянка, бяла, огромна, сякаш самата тя от мъгла. Спуска се над нея като облак, понесен от вятъра.

— Може би е било част от бурята — продължи тя. — Но мислех, че иска да ме нарани. Все пак успях да ѝ избягам. — Пръстите ѝ се заиграха с ципа на якето му и тя му хвърли кокетен поглед изпод дългите си мигли.

За пръв път лицето на Деймън изрази някакво чувство. Устните му се извиха в гримаса.

— Ти ѝ избяга?

— Да. Спомних си какво... някой... ми каза за течащата вода. Създанията на злото не могат да я прекосяват. Затова подкарах към Дроунинг Крийк, към моста. И тогава... — Тя се поколеба, намръщи се объркано, сякаш се опитваше да си спомни по-нататък. Вода. Спомни си водата. Някой крещеше. Но нищо повече.

— И тогава го прекосих — заключи доволно накрая. — Трябва да съм го направила, защото съм тук. И това е всичко. Сега може ли да тръгваме?

Деймън не ѝ отговори.

— Колата е все още в реката — обади се Стефан.

Двамата с Деймън се гледаха като двама възрастни, които водеха спор над главата на неразбиращо дете, враждебността им бе изчезнала за миг. Елена усети прилив на раздразнение. Отвори уста, но Стефан продължи:

— Бони, Мередит и аз я намерихме. Аз се хвърлих във водата и измъкнах Елена, но тогава...

Но тогава какво, намръщи се Елена.

Устните на Деймън се извиха в подигравателна усмивка.

— И се отказа? Точно ти би трябвало да се досетиш какво се е случило. Или идеята ти се е сторила толкова отблъскваща, че дори не си се замислил? Наистина ли би предпочел тя да е мъртва?

— Тя нямаше пулс, не дишаше! — избухна Стефан. Освен това никога не е поемала достатъчно кръв, за да се промени! — Погледът му стана твърд. — Поне не и от мен.

Елена отвори отново уста, но Деймън притисна два пръста към устните ѝ, за да я накара да замълчи.

— И това сега е проблем — спокойно рече. — Или си прекалено сляп, за да го проумееш? Каза ми да я погледна, но по-добре сам я погледни. Тя е в шок, държи се неразумно. О, да, дори аз трябва да го призная. — Замълча за миг и се усмихна ослепително, преди да продължи. — Има нещо повече от обичайното объркване след промяната. Тя се нуждае от кръв, човешка кръв, в противен случай организмът ѝ няма да има достатъчно сили, за да завърши промяната докрай. И тя ще умре.

Какво иска да каже с това, че се държа неразумно, помисли си ядосано Елена.

— Добре съм — изрече през пръстите на Деймън. — Уморена съм, това е всичко. Смятах да поспя, когато чух, че двамата се биете и дойдох, за да ти помогна. А после ти не ми позволи да го убия — додаде тя с отвращение.

— Да, защо не ѝ позволи? — попита Стефан. Взираше се в Деймън, сякаш искаше с очите си да прогори дупка в него. Всяка следа на примирение бе изчезнала. — Щеше да бъде най-лесното нещо на света.

Деймън се втренчи в него. Внезапно гневът му се завърна и ненавистта му избухна с нова сила. Дишаше бързо и накъсано.

— Може би не обичам лесните неща — просъска той. После отново се овладя. По устните му заигра подигравателна усмивка. — Можеш да го приемеш така, скъпи братко — додаде, — ако някой изпита удоволствието да те убие, то това ще съм аз. Никой друг. Възнамерявам сам да свърша тази работа. А аз съм истински майстор в това, уверявам те.

— Вече си го доказал — изрече Стефан тихо, сякаш и двамата го отвращаваха.

— Но тази — Деймън се извърна с блеснали очи към Елена — *не* я убих. И защо да го правя? Бих могъл винаги да я променя.

— Може би защото тя съвсем наскоро се сгоди за някой друг.

Деймън повдигна ръката на Елена, чиито пръсти все още бяха преплетени с неговите. На третия проблясваше златен пръстен с тъмносин камък. Елена го погледна и се намръщи, смътно припомняйки си, че вече го е виждала. Сетне сви рамене и се облегна уморено на гърдите на Деймън.

— Е, добре — заговори той и я погледна — това вече не е кой знае какъв проблем, нали? Мисля, че тя сигурно е много доволна, задето те е забравила. — Погледна към Стефан със зловна усмивка. — Но ще го разберем, когато отново дойде на себе си. Ще я попитаме кого от двамата ни ще избере. Става ли?

Стефан поклати глава.

— Как изобщо можеш да предложиш подобно нещо? След всичко, което се случи с... — Гласът му заглъхна.

— С Катрин? Аз мога да го изрека, ако ти не можеш. Катрин постъпи глупаво и си плати за това. Елена е различна; тя знае какво иска. Но както сам ще се съгласиш — продължи Деймън, заглушавайки протеста на брат си, — това в момента не е важно. Тя е слаба и се нуждае от кръв. И аз ще се погрижа да си я набави, а след това ще открия кой ѝ е причинил това. Ти може да дойдеш с нас или да останеш тук. Изборът е твой.

Изправи се и повдигна Елена.

— Да вървим.

Елена го последва с желание, доволна, че ще се раздвижи. Гората беше интересна през нощта; досега никога не го бе забелязвала. Советите я огласяха с тъжните си зловещи крясъци, а някаква горска мишка пробягна покрай краката ѝ. Въздухът на някои места бе постуден. Откри, че се придвижва лесно, крачейки до Деймън сред падналите листа, просто трябваше да внимава къде стъпва. Не погледна назад, за да види дали Стефан ги е последвал.

Тя разпозна мястото, откъдето излязоха от гората. По-рано днес бе идвала тук. Но сега наоколо кипеше трескава дейност: проблясваха сините и червени светлини на полицейските коли, а лъчите на прожекторите прорязваха нощния мрак, сред който бродеха приведени тъмни човешки фигури. Елена ги погледна с любопитство. Някои ѝ се сториха познати. Например онази жена с измъченото лице и тревожните очи — беше леля Джудит, нали? А високият мъж до нея — годеникът ѝ Робърт, нали така?

С тях трябваше да има още някого, помисли си Елена. Малко дете със златисторуса коса като нейната. Но колкото и да се опитваше, не можеше да извика името му в съзнанието си.

Две прегърнали се момичета стояха в кръга от полицаи и представители на властите. Тях също си ги спомняше. Дребничката с

червената коса, която плачеше, се казваше Бони. А високата с водопад от черни коси беше Мередит.

— Но тя не е във водата — казваше Бони на мъж в униформа. Гласът ѝ трепереше и в него се долавяха истерични нотки. — Видях, че Стефан я извади. Вече ви го казах няколко пъти.

— Длъжни сме да проверим. Бурята се усилва, а и се задава нещо...

— Това няма значение — прекъсна го Мередит. Говореше малко по-спокойно от Бони. — Стефан каза, че ако се наложи да я остави, ще я положи под върбите.

— И къде е Стефан в момента? — попита друг униформен.

— Не знаем. Върнахме се, за да извикаме помощ. Той вероятно ни е последвал. Но що се отнася до това, което се е случило с... с Елена... — Бони се обърна и зарови лице в рамото на Мередит.

Те са разстроени заради *мен*, осъзна Елена. Колко тъпо от тяхна страна. Макар че мога веднага да изясня това. Понечи да тръгне към светлината, но Деймън я дръпна назад. Тя го погледна недоумяващо.

— Не така. Избери си тези, които искаш, и ще ти ги осигуря.

— За какво да ги искам?

— За храна, Елена. Сега ти си ловец. А онези там са твоята плячка.

Елена опипа замислено с език кучешките си зъби. Нищо там не ѝ приличаше на храна. Все пак, след като Деймън го каза, реши да му се довери.

— Вземи, когото ти искаш — рече тя покорно.

Деймън наклони глава назад, присви очи и огледа сцената като експерт, оценяващ известна картина.

— Какво ще кажеш за онези двама парамедици?

— *Не* — прозвуча глас зад тях.

Деймън хвърли небрежен поглед през рамо към Стефан.

— Защо не?

— Защото вече имаше достатъчно нападения. Тя може и да се нуждае от човешка кръв, но не е нужно да ловува, за да си я достави. — Лицето на Стефан оставаше отчуждено и враждебно, но от него се излъчваше някаква мрачна решителност.

— Значи има и друг начин, така ли? — попита Деймън насмешливо.

— Знаеш, че има. Намери някого, който ще го направи доброволно... или някого, на когото може да бъде внушено да го направи. Някой, който би го сторил заради Елена, но е достатъчно силен, за да се справи психически.

— И предполагам, че ти знаеш къде можем да открием този образец на добродетелта?

— Доведи я в училище. Ще се срещнем там — рече Стефан и изчезна.

И те се приготвиха да напуснат осветеното място и хората, които сновяха наоколо. Елена забеляза нещо странно. В средата на реката, осветен от прожектори, се полюшваше автомобил. Беше почти напълно потънал, с изключение на предния калник, който стърчеше над водата.

Що за тъпо място да се паркира кола, помисли си Елена и последва Деймън обратно в гората.

Емоциите отново се завърнаха у Стефан.

Изпитваше болка. Мислеше, че вече е приключил с това чувство, както и с всички останали. Когато извади безжизненото тяло на Елена от водата, помисли, че нищо повече не може да го нарани, защото нищо не можеше да се сравни с болката, която изпита в онзи миг.

Но бе сгрешил.

Спря се и се подпря със здравата си ръка на едно дърво. Наведе глава и задиша дълбоко. Когато червената мъгла се разсея и отново можеше да вижда, продължи напред, ала изгарящата болка в гърдите му не стихваше. Спри да мислиш за нея, повтаряше си той, но знаеше, че е безсмислено.

Но тя не беше наистина мъртва. Нима това нищо не означаваше? Мислеше, че никога вече няма да чуе гласа ѝ, никога няма да усети докосването ѝ...

А сега, когато го докосна, тя искаше да го убие.

Спря се отново и се преви на две, сякаш щеше да повърне.

Да я види такава, беше много по-голямо мъчение, отколкото да я гледа студена и мъртва. Може би тъкмо заради това Деймън го бе оставил жив. Може би това бе неговото отмъщение.

И може би Стефан просто трябваше да направи онова, което възнамеряваше, след като убие Деймън. Да дочака зората и да свали сребърния пръстен, който го пазеше от слънчевата светлина. Да застане окъпан в огнената прегръдка на тези лъчи, докато изгорят плътта по костите му и спрат завинаги болката.

Но знаеше, че не би могъл да го направи. Докато Елена стъпваше по тази земя, той никога нямаше да я напусне. Дори и тя да го мразеше, дори да го преследваше, за да го убие. Би направил всичко, за да я опази.

Стефан мина по заобиколен път, отивайки към пансиона. Трябваше да се измие и преоблече, преди да позволи да го види някое човешко същество. Щом се озова в стаята си, изми кръвта от лицето и врата си и огледа ръката си. Процесът на зарастване вече бе започнал и ако се концентрираше достатъчно силно, можеше да го ускори и доведе докрай. Силите му бързо го напускаха, схватката с брат му вече го бе изтощила. Но беше важно да се излекува. И не заради болката — той едва я забелязваше, — а защото трябваше да е здрав и да изглежда добре.

Деймън и Елена го чакаха пред училището. Стефан усети в мрака нетърпението на Деймън, както и новото и диво присъствие на Елена.

— По-добре е да не се издъниш — обади се Деймън.

Стефан не каза нищо.

Училищният салон бе друг център на оживление. Предполагаше се, че събралите се тук ще се забавляват и ще танцуват след церемонията по случай Деня на основателите. Всъщност онези, които бяха останали заради бурята, крачеха нервно напред-назад или се бяха събрали на малки групи и разговаряха. Стефан погледна през отворената врата, съзнанието му търсеше един конкретен човек.

Мат.

Мат се изправи и се огледа озадачено. Стефан искаше да му внуши да излезе отвън. *Нуждаеш се от свеж въздух*, помисли той, изпращайки посланието в подсъзнанието на Мат. *Имаш чувството, че всеки момент ще заспиш.*

Заведи я в кабинета по фотография, каза мислено на Деймън, който бе застанал скрит в сенките, невидим в мрака. *Тя знае къде е. Не се показвайте, докато не ви кажа.* След това се отдръпна и зачака появата на Мат.

Младежът излезе и вдигна към тъмното небе измъченото си изпито лице.

— Стефан! Ти си тук! — извика обезумяло, когато Стефан го заговори. Отчаяние, надежда и ужас се бореха върху лицето му. Забърза към Стефан. — Доведоха ли я вече? Има ли някакви новини?

— Ти какво си чул?

Мат се втренчи за миг в него, преди да отговори.

— Бони и Мередит дойдоха и казаха, че Елена подкарала към моста Уикъри с моята кола. Казаха, че тя...

— Млъкна и преглътна. — Стефан, не е вярно, нали? — Очите му гледаха умоляващо.

Стефан извърна поглед.

— О, Господи! — простена Мат. Обърна се с гръб към Стефан и притисна длани към лицето си. — Не го вярвам. *Не* вярвам. Не може да е истина.

— Мат... — Стефан докосна рамото на младежа.

— Съжалявам. — Гласът на Мат бе груб и дрезгав. — За теб навярно е истински ад, а аз се разкиснах.

Много по-голям ад, отколкото можеш да си представиш, помисли си Стефан и отпусна ръка. Беше дошъл с намерението да използва Силите, за да убеди Мат. Ала сега му се струваше невъзможно. Не можеше да го направи, не и на първия — и единствен — приятел сред хората, когото бе имал тук.

Имаше само още една възможност — да каже истината на Мат. Нека Мат сам реши какво да прави, след като узнае всичко.

— Ако в момента можеш да направиш нещо за Елена — поде Стефан, — би ли го сторил?

Мат бе толкова погълнат от бушуващите в него емоции, че дори не попита що за идиотски въпрос е това.

— Всичко — отвърна почти гневно и изтри с ръкав очите си. — Ще направя всичко за нея. — Дишаше накъсано, а когато погледна Стефан, в погледа му проблясна нещо като предизвикателство.

Поздравления, помисли си Стефан и в стомаха му сякаш зейна бездна. Току-що си спечели пътуване в Зоната на здрача.

— Ела с мен — рече на глас. — Искам да ти покажа нещо.

3

Елена и Деймън чакаха в тъмната стаичка. Стефан усети присъствието им, когато бутна вратата на кабинета по фотография, за да влезе Мат.

— Тези врати би трябвало да се заключени — отбеляза Мат, когато Стефан завъртя ключа на лампата.

— Бяха — отвърна спътникът му. Не знаеше какво друго да каже, за да подготви младежа за онова, което го очакваше. Никога досега не се бе разкривал съзнателно пред друго човешко същество.

Остана притихнал, докато Мат се обърна и го погледна. Помещението бе студено и потънало в тишина, но в атмосферата се усещаше някаква тежест. Докато минутите течаха, той видя как изражението на Мат се променя от вцепенена тъга и учудване в неловкост.

— Не разбирам — рече той.

— Зная, че не разбираш. — Стефан се взря в младежа, като съзнателно свали бариерите, които скриваха Силите му от човешкото възприятие. Реакцията на Мат не закъсня и неловкостта по лицето му се замени със страх.

— Какво? — започна той с дрезгав глас.

— Сигурно има много неща, които те учудват в мен — заговори Стефан. — Защо нося очила, когато светлината е силна. Защо не се храня. Защо рефлексите ми са толкова бързи.

В момента Мат беше с гръб към тъмната стаичка. Адамовата му ябълка подскочи, сякаш се опитваше да преглътне. Стефан със сетивата си на хищник чуваше как ударите на сърцето му отекват глухо в гърдите.

— Не — каза Мат.

— *Сигурно* си се чудил, сигурно си се питал какво ме прави толкова различен от всички останали.

— Не. Искам да кажа — не ми пука. Не си пъхам носа в неща, които не са моя работа. — Мат помръдна леко към вратата, а погледът

му се стрелна едва забележимо натам.

— Недей, Мат. Не искам да те нараня, но точно сега не мога да те оставя да си тръгнеш. — Усети нуждата на Елена, която се излъчваше от мястото, където се бе скрила. *Почакай*, каза ѝ той.

Мат застина неподвижно, явно отказал се от всякакви опити да си тръгне.

— Ако си искал да ме уплашиш, успя — изрече с дрезгав глас. — Какво друго искаш?

Сега, каза Стефан мислено на Елена, а на Мат рече на глас:

— Обърни се.

Младежът се извърна. Едва потисна вика си.

Там стоеше Елена, но не онази Елена, която бе видял следобед. Сега краката ѝ под подгъва на дългата рокля бяха боси. Фината материя от бял муселин, прилепнала към тялото ѝ, бе обсипана с ледени кристали, които искряха на светлината. Кожата ѝ, както винаги бяла и безупречна, излъчваше някакво странно сияние, а златисторусата ѝ коса сякаш бе покрита със сребристо було. Но основната разлика бе в лицето. Тъмносините очи изпод полуспуснатите клепачи изглеждаха отнесени, но в същото време невероятно будни и живи. А устните ѝ бяха извити в чувствена гримаса — сякаш предвкусаха предстоящо угощение. Беше по-красива от всякога, ала имаше нещо плашещо в това жестоко съвършенство.

Докато Мат се взираше като парализиран в нея, розовият език на Елена се стрелна напред и облиза устните ѝ.

— Мат — промълви тя, леко натъртвайки на тласната в името. Сетне се усмихна.

Стефан чу как смаяният младеж пое рязко въздух, после от гърдите му се изтръгна вопъл, докато отстъпваше назад.

Всичко е наред, изпрати той към Мат мисълта си с цялата мощ на Силите си.

— Сега вече знаеш — додаде на глас, когато Мат залитна към него с широко разширени от шока очи.

Изражението на лицето му показваше, че отказва да приеме това, което току-що бе разбрал. Деймън пристъпи до Елена, присъединявайки се към останалите присъстващи в заредената с напрежение стая.

Мат бе заобиколен от всички страни от три нечовешки красиви и безкрайно заплашителни същества.

Стефан подуши страха му. Това беше безпомощният страх на заека пред лисицата, на мишката пред кукумявката. И Мат имаше пълното основание да се страхува. Те бяха ловци, а той — жадуваната плячка. Природата им ги тласкаше да го убият.

А точно в този момент инстинктите излизаха от контрол. Инстинктът на Мат го караше да побегне, а това отприщваше ответните рефлексии в главата на Стефан. Когато жертвата бяга, хищникът я преследва — беше съвсем просто. Тримата присъстващи хищници бяха възбудени до крайност и Стефан усещаше, че ако Мат побегне, няма да може да предотврати последствията.

Ние не искаме да те нараним, обърна се той безмълвно към младежа. Елена се нуждае от теб и това, от което тя се нуждае, няма да остави трайни увреждания у теб. Дори няма да те заболи, Мат. Но всички мускули на Мат бяха изопнати от напрежение, сякаш всеки миг щеше да побегне. Стефан осъзна, че тримата са готови да нападнат, докато се приближаваха полека към жертвата, за да ѝ отрежат всякакъв път за бягство.

Ти каза, че би направил всичко за Елена, напомни той отчаяно на Мат и видя как младежът направи своя избор.

Мат изпусна дъха си, а заедно с него и напрежението, сковало тялото му.

— Прав си, казах го — прошепна. Стегна се, преди да продължи: — От какво се нуждае тя?

Елена се наведе напред и притисна пръст до шията на съученика си, после го плъзна по очертанията на артерията.

— Не тази — бързо се намеси Стефан. — Ти не искаш да го убиеш, нали? Кажй й, Деймън — добави, когато брат му не си направи труда да го направи. *Кажй й.*

— Опитай тук или тук — Деймън посочи с клинична обиграност, докато повдигаше брадичката на Мат. Беше твърде силен, за да може младежът да се измъкне от хватката му и Стефан усети как паниката отново завладява Мат.

Довери ми се, Мат. Пристъпи зад момчето. Но изборът трябва да е твой, довърши Стефан, внезапно обзет от състрадание. Можеш да промениш решението си.

Мат се поколеба, сетне заговори през стиснати зъби.

— Не. Все още искам да помогна. Искам да ти помогна, Елена.

— Мат — прошепна тя и искрящите ѝ сини очи изпод гъстите мигли се приковаха в неговите. Сетне погледът и се плъзна надолу по шията му и устните ѝ се отвориха гладно. Този път нямаше и следа от несигурността, както когато Деймън ѝ предложи да си избере някого от парамедиците. — Мат. — Усмихна се отново и в следващия миг се стрелна напред с бързината на хищна птица.

Стефан сложи ръка на гърба на Мат, за да го подкрепи. Когато зъбите на Елена се впиха в кожата му, Мат се опита да се отдръпне, но Стефан бързо изпрати посланието си: *Не се съпротивлявай, това ще ти причини болка.*

Докато младежът се опитваше да се отпусне, неочаквана помощ дойде от Елена, която излъчваше топли щастливи мисли на малко вълче, сучещо от майка си. Този път техниката ѝ на захващане бе правилна и тя се изпълни с невинна гордост и нарастващо задоволство, докато утоляваше мъчителния си глад. И с дълбока признателност, осъзна Стефан с внезапен пристъп на ревност. Тя не мразеше Мат, нито искаше да го убие, защото той не представляваше заплаха за Деймън. Елена харесваше Мат.

Стефан я остави да поеме толкова, колкото беше безопасно, после се намеси. *Достатъчно, Елена. Не искаш да го нараниш.* Но бяха необходими обединените усилия на двамата с Деймън и вече замаяния Мат, за да я откъснат от шията му.

— Сега тя трябва да си почине — заяви Деймън. — Ще я заведа някъде, където ще си отдъхне в безопасност. — Не питаше Стефан, просто го уведомяваше. *Не съм забравил как ме нападна, братко. По-късно ще поговорим за това* — отправи мислено послание към Стефан, докато излизаха.

Стефан остана да се взира след тях. Беше забелязал как Елена не откъсва поглед от Деймън, как го последва безропотно. Но сега тя беше въвн от опасност, кръвта на Мат ѝ бе дала силата, от която се нуждаеше. Това е единственото, което има значение, повтаряше си той.

Обърна се към Мат. Младежът се бе отпуснал, останал без сили, на един пластмасов стол, втренчил поглед пред себе си.

После очите му се отместиха към Стефан и двамата се изгледаха мрачно.

— И така — поде Мат, — сега вече зная. — Поклати глава и леко се извърна. — Но все още не мога да повярвам — промърмори. Пръстите му опипаха внимателно наранената страна на шията му и трепна. — С изключение на това — Намръщи се. — Този тип, Деймън. Кой е той?

— По-големият ми брат — отвърна Стефан равнодушно. — Откъде знаеш името му?

— Миналата седмица беше в дома на Елена. Котето се нахвърли върху него. — Мат замълча, припомняйки си още нещо. — А Бони имаше нещо като ясновидско видение.

— Имала е предчувствие? Какво каза?

— Тя каза... каза, че Смъртта е в къщата.

Стефан погледна към вратата, през която бяха излезли Деймън и Елена.

— Била е права.

— Стефан, какво става? — В гласа на Мат се прокрадна умолителна нотка. — Все още не разбирам. Какво се е случило с Елена? Винаги ли ще бъде такава? Не можем ли да направим нещо?

— Да бъде каква? — попита Стефан гневно. — Объркана? Вампир?

Мат се извърна.

— И двете.

— Що се отнася до първото, сега, когато е нахранена, може да стане по-благоразумна. Поне така смята Деймън. А колкото до второто — има само едно нещо, което можеш да направиш, за да промениш състоянието ѝ. — Очите на Мат се озариха от надежда, а Стефан продължи: — Можеш да вземеш дървен кол и да го забиеш в сърцето ѝ. Тогава вече няма да бъде вампир. Ще бъде мъртва.

Мат се изправи и отиде до прозореца.

— Макар че всъщност няма да я убиеш, защото това вече е сторено. Тя се удави в реката, Мат. Но тъй като е била поела достатъчно кръв от мен... — замълча, за да овладее гласа си — а явно и от брат ми, се е променила, вместо просто да умре. И се е събудила ловец като нас. Такава ще бъде оттук нататък.

— Винаги съм знаел, че има нещо в теб — заговори Мат, без да се обръща. — Мислех си, че е защото си чужденец. — Поклати леко глава. — Но дълбоко в себе си знаех, че има и още нещо. При все това

някакъв вътрешен глас не спираше да ми повтаря, че мога да ти вярвам и аз ти имах доверие.

— Както когато дойде с мен, за да намерим върбинката.

— Да. Нещо такова — кимна Мат и додаде: — Сега вече можеш ли най-после да ми кажеш за какво ти беше?

— За да защитя Елена. Исках да държа Деймън далеч от нея. Но изглежда, че в крайна сметка не това е било *нейното* желание. — Не можа да сдържи горчивината и болката от предателството.

Мат се обърна.

— Не я осъждай, преди да знаеш всички факти, Стефан. Поне това научих.

Стефан се сепна, сетне се усмихна безрадостно. Като бивши гаджета на Елена сега двамата с Мат бяха в едно и също положение. Питаше се дали и той ще бъде толкова благороден като Мат. Да приеме поражението като джентълмен.

Не мислеше.

Отвън се чу шум. Той бе неуловим за човешките уши и отначало Стефан не му обърна внимание... докато думите не достигнаха до съзнанието му.

Сетне си спомни какво бе направил в същото това училище само преди няколко часа. До този момент съвсем бе забравил за Тайлър Смолуд и яките му приятели.

Сега споменът се върна, срам и ужас задавиха гърлото му. Мъката по Елена бе помътила разсъдъка му и разумът бе отстъпил на емоцията. Ала това не бе извинение за онова, което бе сторил. Дали всички бяха мъртви? Нима той, който много отдавна се бе заклел никога да не убива, днес беше убил шестима души?

— Стефан, почакай. Къде отиваш? — Когато не отговори Мат го последва, като почти тичаше, за да не изостава. Двамата излязоха от училищната сграда и се озоваха на асфалтираната настилка. В далечния край на игрището господин Шелби стоеше до колибата на Куонсет.

Лицето на портиера беше сиво, сгърчено от ужас. Явно се опитваше да изкрещи, ала от гърлото му излизаха само немощни дрезгави звуци. Стефан мина покрай него и влезе в стаята. Изпита любопитното усещане за *déjà vu*^[1].

Приличаше на стаята на Лудия касапин в Къщата на духовете. С тази разлика, че това тук не бе сценичен декор, предназначен за посетители. Беше истинско.

На пода лежаха проснати тела сред отломки от дърво и стъкла от разбития прозорец. Целият под бе покрит с кръв — зловеща, червенокафява, засъхнала кръв. Само един поглед върху телата обясняваше всичко — върху шиите на всяко едно от тях аленееха по две пресни рани. С изключение на Каролайн — по нейната шия нямаше белези, но очите ѝ бяха празни и оцъклени.

— Стефан, Елена не е... тя не е... — изрече задъхано Мат зад гърба на Стефан.

— Тихо — тросна му се Стефан. Погледна към господин Шелби, но портиерът се бе спънал в количката с метли и парцали и сега лежеше проснат отгоре ѝ. Стъклените парчета хрущяха под краката на Стефан, докато прекосяваше стаята. Наведе се над Тайлър.

Не беше мъртъв. Заля го огромна вълна на облекчение. Гърдите на младежа се повдигаха, а когато Стефан вдигна главата му, очите му се отвориха — две цепки, втрени и нефокусирани.

Ти не помниш нищо, изпрати мисленото си послание Стефан. Докато го правеше, се запита защо си прави труда. Трябваше просто да напусне Фелс Чърч, да приключи веднъж завинаги с всичко и никога да не се връща.

Но не можеше. Не и докато Елена бе тук.

Призова замъглените съзнания на останалите жертви и им внуши същото, запечатвайки го дълбоко в мозъците им. *Вие не си спомняте кой ви е нападнал. Целият следобед ви се губи.*

Докато го правеше, почувства как Силите му вибрират като пренапрегнати мускули. Много скоро щяха да се изчерпят.

Отвън господин Шелби най-последно се бе съвзел и крещеше с все сила. Уморен, Стефан остави главата на Тайлър да се изплъзне от пръстите му и да се килне настрани. Сетне се обърна.

Устните на Мат се бяха изкривили в гримаса на погнуса, а ноздрите му се бяха разширили, сякаш беше подушил нещо отвратително. Очите му бяха студени — очи на непознат.

— Елена не го е направила — прошепна младежът. — Ти си го направил.

Тихо! Стефан изхвърча покрай него в хладната прегръдка на нощта. Трябваше по-скоро да се махне далеч от тази стая. Студеният въздух бе като балсам за пламтящата му кожа. Тичащите стъпки откъм столовата показваха, че някой най-после е чул виковете на портиера.

— Ти си го направил, нали? — Мат бе последвал Стефан отвън. В гласа му се долавяше желанието му да разбере истината.

Стефан се извърна към него.

— Да, аз го направих — озъби се. Взираше се в Мат, без да прикрива напиралците в гърдите му гняв и злоба. — Казах ти, Мат, ние сме ловци. Убийци. Вие сте овцете, а ние — вълците. А и Тайлър си го просеше още от първия ден, когато дойдох тук.

— Юмрук в носа — да, определено си го просеше и го получи. Но... това? — Мат пристъпи към него и погледна право в очите без следа от страх. Момчето притежаваше смелост, Стефан трябваше да му го признае — И дори не съжالياваш? Не изпитваш угризения?

— И защо би трябвало? — Гласът на Стефан бе студен и равен. — Ти съжالياваш ли, когато преядеш с пържоли? Изпитваш ли угризения заради кравата? — Видя по лицето на Мат израз на тъжно изумление и продължи, задълбочавайки болката в гърдите си. За Мат сега бе по-добре да стои далеч от него, колкото се може по-далеч. Или можеше да свърши като онези тела в колибата на Куонсет. — Аз съм това, което съм, Мат. И ако не можеш да го понесеш и приемеш, е по-добре да си нямаш работа с мен.

Мат остана да се взира още един миг в него. Недоверието по лицето му се замени с тъжно разочарование. Мускулите на челюстите му заиграха. После, без да промълви нито дума, той се обърна и се отдалечи.

Елена беше на гробището.

Деймън я бе оставил там, след като я убеди да не мърда, докато той не се върне. Ала нея не я свърташе на едно място. Чувстваше се уморена, но не ѝ се спеше, а новата кръв ѝ бе подействала като силна доза кофеин. Искаше да изследва.

Гробището беше оживено, макар че не се виждаше нито един човек. Лисица се прокрадваше в сенките към реката. Малки гризачи копаеха тунел под избуялата трева върху гробовете, писукаха и

трополяха с малките си крачета. Кукумявка полетя почти безшумно към руините на църквата, където кацна върху стърчащата камбанария и нададе зловещ крясък.

Елена стана и тръгна в тази посока. Това беше много по-добре, отколкото да се крие сред тревата като мишка. Огледа с интерес полуразрушената църква, използвайки изострените си сетива. По-голямата част от покрива бе паднал, бяха останали само три стени, но камбанарията се извисяваше като самотен монумент сред руините.

От едната страна се намираше гробницата на Томас и Хонория Фел — като голям каменен саркофаг. Елена се взря напрегнато в белите мраморни лица на статуите върху капака. Лежаха умиротворени, със затворени очи и скръстени върху гърдите ръце. Томас Фел изглеждаше сериозен и малко суров, но Хонория бе по-скоро тъжна. Елена си помисли разсеяно за собствените си родители, които лежаха редом един до друг в новата част на гробището.

Ще отида у дома, ето къде ще отида, реши. Чак сега си спомни, че има дом. Картината изникна в съзнанието ѝ — видя хубавата си стая със сини завеси и мебели от черешово дърво, малката камина до стената. Под една дъска в дрешника имаше нещо важно.

Намери пътя към Мейпъл стрийт, водена от инстинктите, запечатани дълбоко в паметта ѝ — краката ѝ сами я отведоха дотам. Беше стара, стара къща, с голяма веранда отпред и високи прозорци на фасадата. На алеята пред къщата бе паркирана колата на Робърт.

Елена се запъти към входната врата, но се спря. Имаше някаква причина, поради която хората не биваше да я виждат, ала в момента не си я спомняше. Поколеба се, после се покатери чевръсто по дюлята, чиито клони достигаха прозореца на спалнята ѝ.

Но не можеше да влезе вътре, без да я забележат. Една жена седеше на леглото. Взираше се в червеното кимоно на Елена, което лежеше в скута ѝ. Леля Джудит. Робърт се бе изправил до скрина и ѝ говореше. Елена установи, че може да чува приглушения му глас през стъклото.

— ... утре отново — казваше той. — Стига да няма буря. Ще претърсят всеки сантиметър от гората и ще я намерят, Джудит. Ще видиш. — Леля Джудит не каза нищо, а той продължи, но в гласа му прозвуча отчаяна нотка. — Не бива да се отказваме независимо какво казват момичетата...

— Няма смисъл, Боб. — Леля Джудит най-после вдигна глава. Очите ѝ бяха зачервени, но сухи. — Няма смисъл.

— Да продължи търсенето ли? Не искам да говориш така. — Той се приближи до нея.

— Не, просто... зная в сърцето си, че няма да я намерим жива. Имам предвид... всичко. Нас. Това, което се случи днес, е по наша вина...

— Не е вярно. Било е нелеп инцидент.

— Да, но ние сме виновни. Ако не бяхме толкова резки с нея, тя никога нямаше да тръгне с колата сама и да я застигне бурята. Не, Боб, не се опитвай да ме накараш да замълча. Искам да ме изслушаш. — Жената пое дълбоко дъх и продължи: — И не става дума само за днес. Елена имаше проблеми от дълго време, още от началото на учебната година, ала аз някак си пропуснах признаците. Защото бях прекалено заета със себе си — с нас, — за да им обърна внимание. Сега го осъзнавам. И сега, след като Елена... я няма... Не искам същото да се случи и с Маргарет.

— За какво говориш?

— Казвам ти, че няма да се омъжа за теб, поне не толкова скоро, колкото смятахме. Може би дори никога. Маргарет вече изгуби твърде много — заговори тя, без да го поглежда. — Не искам да чувства, че е изгубила и мен.

— Но тя няма да те изгуби. Всъщност дори ще се сдобие с още един близък човек, защото ще бъда тук много повече. Знаеш какви са чувствата ми към нея.

— Съжалявам, Боб, но аз не смятам така.

— Не говориш сериозно. След цялото време, което прекарах тук... след всичко, което направих...

Гласът на леля Джудит беше тих, но непреклонен.

— Аз съм съвсем сериозна.

От клона си на дървото Елена се вгледа с любопитство в Робърт. Една вена пулсираше на слепоочието му, а лицето му бе зачервено.

— Утре ще се чувстваш различно — настоя той.

— Не, няма.

— Не може да го мислиш наистина...

— *Мисля го.* И не ми казвай, че ще променя решението си, защото няма да го направя.

За миг Робърт се огледа безпомощно и объркано, после лицето му потъмня. Когато заговори отново, гласът му бе равен и студен.

— Разбирам. Е, щом това е последната ти дума, май е по-добре да си вървя.

— Боб. — Леля Джудит се обърна, но той вече беше при вратата. Тя се надигна и се олюля, сякаш не бе сигурна дали да тръгне след него, или да остане. Пръстите ѝ мачкаха червената материя, която държеше. — Боб! — извика отново, този път по-настойтелно. Обърна се, за да пусне кимоното на Елена върху леглото, преди да го последва.

Когато го стори, ахна и закри с ръка устата си. Тялото ѝ се скова. Очите ѝ се втренчиха в Елена през сребристото стъкло на прозореца. Двете останаха неподвижни така дълго време, взрени една в друга. После леля Джудит отпусна ръката си и закрещя.

---

[1] Вече видяно, преживяно (фр.). — Б.пр. ↑

4

Нещо дръпна рязко Елена от дървото. Тя изписка в знак на протест, падна и се приземи върху краката си като котка. Секунда по-късно коленете ѝ се удариха в земята и се ожулиха.

Надигна се бързо, пръстите ѝ се извиха с насочени нокти, готова да нападне този, който я бе дръпнал. Деймън плесна ръката ѝ.

— Защо ме събори? — изфуча тя.

— Защо не остана там, където ти казах? — тросна ѝ се той.

Двамата се взираха кръвнишки един в другото, еднакво бесни. После нещо отвлече вниманието на Елена. На горния етаж писъците не стихваха, даже се засилваха от тропането и удрянето по прозореца. Деймън я побутна към къщата, където не можеха да ги видят отгоре.

— Хайде да се махнем от този шум — изрече той и погледна нагоре. Улови ръката ѝ, без да дочака отговор.

Елена се възпротиви.

— Трябва да вляза вътре!

— Не можеш. — Озари я с вълчата си усмивка. — Имам предвид буквално. Ти не можеш да влезеш в тази къща. Не си поканена.

Смутена. Елена се остави да я повлече няколко стъпки. Сетне отново заби пети в земята.

— Но аз трябва да си взема дневника!

— Какво?

— Той е в дрешника, под една разхлабена дъска. Имам нужда от него. Не мога да заспя без дневника си. — Елена не знаеше защо настоява за това, но ѝ се струваше важно.

Деймън я погледна раздразнено. Сетне лицето му се проясни.

— Ето — изрече спокойно с блеснали очи. Измъкна нещо от якето си. — Вземи го.

Елена изгледа със съмнение квадратния предмет.

— Това е дневникът ти, нали? — попита той.

— Да, но е старият ми дневник. Искам си новия.

— Ще трябва да се задоволиш с този, защото това е всичко, което ще получиш. Да вървим, преди да са се събудили всички съседи. — Гласът му отново стана студен и заповеднически.

Елена се втренчи замислено в тетрадката, която той държеше. Беше малка, със синя кадифена подвързия и месингова закопчалка. Е, може и да не беше новият дневник, но ѝ бе познат. Реши, че засега ще се задоволи с него.

Остави се Деймън да я поведе в нощта.

Не попита къде отиват. Не я интересуваше особено. Но позна къщата на Магнолия авеню, където бе отседнал Аларик Залцман.

Тъкмо Аларик отвори предната врата и покани вътре Елена и Деймън. Макар че учителят по история изглеждаше странно — сякаш не ги виждаше в действителност. Очите му бяха изцъклени и той се движеше като робот.

Елена облиза устните си.

— Не — рязко рече Деймън. — Този не е за хапане. Има нещо съмнително у него, но би трябвало да бъдеш в сравнителна безопасност в къщата му. Спал съм тук и преди. Там горе. — Поведе я по стръмните стълби към таванското помещение с малък прозорец. Беше претъпкано с различни предмети: шейни, ски, хамак. На пода в другия край беше проснат матрак.

— На сутринта той дори няма да знае, че си тук. Легни си. — Елена се подчини, заемайки поза, която ѝ се стори естествена. Легна по гръб, с ръце, скръстени върху дневника, който притискаше към гърдите си.

Деймън я зави със старо одеяло, покривайки босите и крака.

— Заспивай, Елена — рече.

Наведе се над нея и за миг тя си помисли, че ще направи... ще направи нещо. Мислите ѝ бяха твърде замъглени. Черните му като нощта очи изпълниха полезрението ѝ. После той се отдръпна назад и тя отново можеше да диша. Полумракът се спусна над нея. Тя затвори очи и заспа.

Елена се събуди бавно. Малко по малко сглобяваше парчетата информация, за да установи къде се намира. Както личеше, на нечий таван. Какво правеше тук?

Плъх или мишка изшумоля под покритите с найлон предмети, но звукът не я притесни. През капациите на прозореца се процеждаше слаба светлина. Елена отметна импровизираното си одеяло и стана, за да разучи обстановката.

Определено се намираше на нечий таван, при това на място, което не познаваше. Имаше чувството, че дълго време е била болна и току-що се е събудила. Какъв ден беше, зачуди се тя.

На долния етаж под нея се чуваха гласове. Нещо ѝ подсказа, че трябва да е предпазлива и тиха. Страхуваше се да не издаде присъствието си. Отвори безшумно таванската врата и излезе внимателно на площадката. Погледна надолу и видя дневната. Позна я — беше седяла на дивана по време на купона, устроен от Аларик Залцман. Намираше се в къщата на Рамзи.

И Аларик Залцман беше долу, виждаше темето му. Гласът му я озадачи. След миг осъзна причината — не звучеше тъпо или нелепо, както обикновено говореше Аларик в клас. Не беше и откачено бърборене. Говореше студено и решително на други двама мъже.

— Тя трябва да е някъде наоколо, нищо чудно и да е съвсем наблизо — направо под носовете ни. Макар че най-вероятно е извън града. Например в гората.

— Защо в гората? — попита единият от двамата мъже. Елена позна гласа, както и плешивата му глава. Беше господин Нюкасъл, директорът на гимназията. — Спомни си, че първите две жертви бяха намерени близо до гората — обади се другият мъж.

Дали беше доктор Файнбърг, зачуди се Елена. Какво правеше той тук? И какво правя аз тук?

— Не, има нещо повече от това — рече Аларик. Другите двама мъже го слушаха с уважение, дори страхопочитание. — Гората е свързана с всичко, случващо се тук. Те може би имат някакво тайно място там, леговище, където да се скрият, ако ги разкрият. И ако има такава, аз ще го намеря.

— Сигурен ли си? — попита доктор Файнбърг.

— Сигурен съм — отвърна Аларик кратко.

— И смяташ, че Елена е там — обади се директорът. — Но дали все още е там? Или ще се върне в града?

— Не зная. — Аларик направи няколко крачки, взе една книга от масичката за кафе, разтвори я и прокара разсеяно показалеца си по

страницата. — Един от начините да разберем, е да наблюдаваме приятелките й. Бони Маккълou и онова тъмнокосо момиче — Мередит. Има огромна вероятност те да са първите, които ще я видят. Обикновено така става.

— И след като я проследим до града? — попита доктор Файнбърг.

— Оставете това на мен — рече Аларик тихо, но твърдо. Затвори книгата и я остави обратно върху масичката с жест, в който имаше някаква обезпокоителна окончателност.

Директорът погледна часовника си.

— По-добре да тръгвам, службата започва в десет. Предполагам, че и двамата ще присъствате? — Спря се на път към вратата и нерешително се обърна назад. — Аларик, надявам се, че ще се погрижиш за това. Когато ти се обадохме, нещата още не бяха стигнали толкова далеч. Сега започвам да се чудя...

— Ще се погрижа за всичко, Брайън. Казах ти, остави нещата на мен. Нима предпочиташ да видиш името на гимназията „Робърт Е. Лий“ да се споменава във всички вестници не само като сцена на разиграла се трагедия, но и като „обитавана от духове гимназия в Бун Каунти“? Сборище на призраци? Училище, из което бродят възкръснали мъртъвци? Това ли е публичността, която би искал?

Господин Нюкасъл се поколеба, дъвчейки устната си, сетне кимна, но изражението му си оставаше нещастно.

— Добре, Аларик. Но го направи бързо и чисто. Ще се видим в църквата. Излезе и доктор Файнбърг го последва.

Аларик остана сам известно време, очевидно взирайки се в пространството. Накрая кимна и също излезе през предната врата.

Елена се качи бавно обратно по стълбите.

Какво означаваше всичко това? Чувстваше се объркана, сякаш се рееше на воля из времето и пространството. Трябваше да разбере кой ден е, защо се намира тук и защо се чувства толкова изплашена. Защо толкова силно усещаше, че никой не бива да я чуе или да я види?

Огледа таванското помещение, но не съзря нищо, което би могло да й помогне. Там, където доскоро бе лежала, имаше само матрак, одеяло... и малка синя тетрадка.

Дневникът й! Сграбчи го нетърпеливо, отвори го и зашари с очи по датите. Последните записани редове бяха от 17 октомври, ала това

не можеше да ѝ помогне да разбере днешната дата. Но докато четеше написаното, в съзнанието ѝ изплуваха образи, които започнаха да се подреждат като наниз перли, оформяйки спомени. Тя се отпусна като омагьосана върху матрака. Отгърна в началото и зачете за живота на Елена Гилбърт.

Когато свърши, се чувстваше омаломощена, изпълнена със страх и ужас. Пред очите ѝ танцуваха ярки точки. Толкова много болка имаше в тези страници. Толкова интриги, толкова тайни, толкова копнеж. Това беше историята на едно момиче, което се чувстваше изгубено в родния си град, сред семейството си. Което търсеше нещо... нещо, което все не можеше да достигне. Но не това бе причината за пулсиращата болка в гърдите ѝ, която изсмукваше енергията от тялото ѝ. Не заради това имаше усещането, че пропада, въпреки че седеше съвсем неподвижно. Причината за паниката бяха спомените.

Сега си спомняше всичко.

Мостът, бучащата вода. Ужасът, когато въздухът напусна дробовете ѝ и вече нямаше нищо, освен вода, когато повече не можеше да диша. Неописуемата болка. И финалният миг, когато болката спря, когато всичко спря. Когато всичко... спря.

О, Стефан, толкова бях изплашена! Сега същият онзи страх се бе завърнал в нея. Как можа да се държи така със Стефан в гората? Как можа да го забрави, да заличи всичко, което бе означавал за нея? Какво я бе накарало да се държи по този начин?

Но тя знаеше. Дълбоко в съзнанието си знаеше. Никой не се съвзема, след като се е удавил като нея. Никой не се съвзема, никой не остава жив.

Изправи се бавно и приближи към прозореца със спуснати капаци. Затъмненото стъкло беше като огледало и тя се взря в отражението си.

Не беше отражението, което бе видяла в съня си, когато тичаше по коридора с огледалата, които сякаш бяха оживели. Нямаше нищо лукаво или жестоко в това лице. Беше си същото, съвсем малко по-различно от това, което бе свикнала да вижда. Кожата ѝ излъчваше бледо сияние, а в очите ѝ имаше определена празнота. Елена докосна с пръсти шията си от двете страни. Там, където Стефан и Деймън бяха

всмукали от кръвта ѝ. Дали наистина е било достатъчно, дали тя на свой ред е поела достатъчно от тяхната кръв?

Изглежда е било. И сега до края на съществуването си тя беше обречена да се храни като Стефан. Трябваше да...

Отпусна се на колене и притисна чело към голата дървена стена. Не мога, помисли си тя. О, моля те, не мога, не мога.

Никога не е била особено религиозна. Но дълбоко в нея ужасът крещеше и всяка част от съществуването ѝ умоляваше за помощ. О, моля те! О, моля те, моля те, помогни ми! Не молеше за нищо конкретно, мислите ѝ бяха прекалено объркани. Повтаряше само: О, моля те, помогни ми, о, моля те, *моля те*.

След известно време отново се изправи.

Лицето ѝ все още беше бледо, но с някаква зловеща красота — като фин порцелан, осветен отвътре. Очите ѝ бяха заобиколени от дълбоки сенки, но в тях се четеше решителност.

Трябваше да намери Стефан. Ако имаше начин да ѝ се помогне, той щеше да го знае. А ако нямаше... е, тогава повече от всякога се нуждаеше от него. Искаше да бъде единствено с него.

Излезе и затвори внимателно вратата на таванската стая. Аларик Залцман не биваше да открие мястото, където се криеше. Видя върху стената календар със зачеркнати дни до 4 декември. Бяха изминали четири дни от последната съботна нощ. Тя бе спала четири дни.

Когато стигна входната врата, се сгърчи от дневната светлина. Болеше. Въпреки че небето бе покрито с тъмни облаци и навярно всеки момент щеше да завали дъжд или сняг, очите я заболяха. Насили се да напусне безопасното убежище на къщата, но изведнъж я връхлетя страх от откритото пространство. Промъкваше се покрай оградите, като се стараше да остава близо до дърветата, готова да изчезне в сенките. Самата тя се чувстваше като сянка — или призрак, облечен в дългата бяла рокля на Хонория Фел. Ако някой я срещнеше, сигурно щеше да си изкара акъла.

Но предпазливостта ѝ бе напразна. Улиците бяха безлюдни и нямаше кой да я види, сякаш градът бе изоставен. Мина покрай явно пусти къщи, дворове и заключени магазини. Тук-там видя паркирани коли, но те също бяха празни.

Тогава видя някакъв силует, издигащ се в небето, който я накара да се закове на място. Висока кула с камбанария, която се извисяваше

на фона на гъстите тъмни облаци. Когато приближи към сградата, краката на Елена трепереха. Познаваше тази църква, откакто се помнеше, хиляди пъти бе виждала кръста върху стената. Но сега се приближаваше към него, сякаш той беше затворено в клетка животно, което можеше да се освободи и да я ухапе. Притисна длан към каменната стена и леко я плъзна към издълбания символ.

Когато разперените ѝ пръсти докоснаха кръста, в очите ѝ запариха сълзи, а гърлото ѝ се сви от болка. Плъзна ръка надолу, докато го закри. Тогава се облегна на стената и сълзите ѝ рiekнаха.

Аз не съм лоша, каза си тя. Сторих неща, които не биваше. Имах прекалено високо мнение за себе си, никога не благодарих на Мат, Бони и Мередит за всичко, което направиха за мен. Трябваше повече да си играя с Маргарет и да бъда по-мила с леля Джудит. Но не съм дяволско изчадие. Не съм прокълнатата.

Когато погледът ѝ се проясни отново, вдигна глава към сградата. Господин Нюкасъл бе казал нещо за църквата. Какво ли имаше предвид?

Заобиколи главния вход. Имаше странична врата, която водеше към балкона на църковния хор. Тя се промъкна безшумно нагоре по стълбите и погледна надолу от балкона.

Изведнъж разбра защо улиците бяха толкова пуси. Изглежда всички жители на Фелс Чърч се бяха събрали тук, всички скамейки бяха заети, а църквата бе запълнена докрай. В дъното хората стояха прави. Когато се взря в предните редове, Елена осъзна, че познава всички, бяха ученици от горните класове в гимназията, съседи и приятели на леля Джудит. Леля Джудит също беше там, облечена в черната рокля, която бе носила на погребението на родителите ѝ.

О, Господи, помисли си Елена и пръстите ѝ се вкопчиха в парапета. До този момент бе твърде заета да гледа и не чуваше нищо, но изведнъж тихото монотонно говорене на преподавателя Бетиа се превърна в думи:

— ... да споделим спомените си за това много специално момиче — рече той и се отдръпна настрана.

Елена наблюдаваше ставащото след това с нереалното усещане, че гледа спектакъл от ложата си. Не участваше в представлението на сцената, а беше само наблюдател, но наблюдаваше собствения си живот.

Господин Карсън, бащата на Сю Карсън, излезе и заговори за нея. Семейство Карсън я познаваха, откакто се бе родила и той говори за дните, когато двете със Сю си бяха играли през лятото в предния двор на къщата им. Говори за красивата и завършена млада дама, в която се бе превърнала. Гласът му се задави и той млъкна, за да си свали очилата.

След това стана Сю Карсън. Откакто завършиха началното училище, двете с Елена не бяха близки приятелки, но бяха запазили добрите си отношения.

Тя беше едно от малкото момичета, които останаха на нейна страна, след като заподозряха Стефан за убийството на господин Танър. Но сега Сю плачеше, сякаш бе изгубила родната си сестра.

— Много хора не бяха мили с Елена след Хелюин — рече тя, избърса сълзите си и продължи: — И аз зная, че това я нарани. Но Елена беше силна. Тя никога не измени на себе си, за да стане такава, каквато останалите смятаха, че трябва да бъде. И аз я уважавам за това, толкова много... — Гласът на Сю затрепери. — Когато кандидатствах за кралица на бала по случай началото на новата учебна година, исках да ме изберат, но знаех, че нямам шанс и не страдах от това. Защото гимназията „Робърт Е. Лий“ винаги е имала кралица и това беше Елена. И мисля, че завинаги ще остане такава, защото тъкмо така ще я запомним всички ние. Освен това смятам, че през идните години момичетата, които постъпят в нашето училище, може би ще си я спомнят и ще ѝ се възхищават заради твърдостта да отстоява себе си... — Този път Сю не можа да овладее гласа си и преподобният ѝ помогна да се върне на мястото си.

Момичетата от горните класове, дори тези, които бяха най-гадни и злобни, сега плачеха и се държаха за ръце. Момичета, за които Елена знаеше със сигурност, че я мразят, сега подсмърчаха. Внезапно се бе превърнала във всеобща любимка и приятелка.

Имаше и момчета, които също плачеха. Смаяна, Елена се сви зад парапета. Не можеше да откъсне поглед от ставащото долу, въпреки че беше най-ужасното нещо, което някога бе виждала.

Франсес Декатур се изправи. Бледото ѝ лице сега бе още по-бяло от мъката.

— Тя беше толкова добра с мен — рече задавено тя. — Покани ме да обядвам с нея.

Глупости, помисли си Елена. Говорих с теб само защото исках да измъкна някаква информация за Стефан. Но така продължи с всички, които излизаха отпред, никой не намираще достатъчно думи, за да я възхвалява.

— Винаги съм ѝ се възхищавала...

— За мен тя беше пример за подражание...

— Една от най-добрите ми ученички...

Когато Мередит се изправи, цялото тяло на Елена се стегна. Не знаеше как ще понесе това. Но тъмнокосото момиче бе от малцината присъстващи в църквата, които не плачеха, макар че лицето ѝ бе сериозно и тъжно. Изражението на Мередит напомняше за мраморното лице на Хонория Фел върху гробницата ѝ.

— Когато мисля за Елена, си спомням хубавите времена, които имахме заедно. — Мередит говореше тихо, с обичайното си самообладание. — Елена винаги е притежавала въображение и можеше да превърне и най-досадното занимание в забавление. Никога не съм ѝ го казвала, но ми се щеше да бях. Искане ми се да мога да поговоря с нея поне още веднъж, за да го знае. И ако Елена може да ме чуе сега... — Мередит огледа църквата и пое дълбоко дъх, очевидно, за да се овладее — ако тя ме чува сега, бих искала да ѝ кажа колко много е означавало за мен времето, което прекарахме заедно, колко много ми се иска все още да е с мен. Както нашите вечери в четвъртък, когато седяхме в стаята ѝ и се упражнявахме за отбора по дебати. Искане ми се да го направим поне още веднъж. — Мередит още веднъж пое дълбоко дъх и поклати глава. — Но зная, че не можем и това боли.

За какво говори, зачуди се Елена. Мъката, която изпитваше, се измести от учудване. Упражнявахме се за отбора по дебати в сряда, а не в четвъртък. И не бяхме в моята стая, а в твоята. И изобщо не беше забавно; всъщност накрая напуснахме отбора, защото и двете го мразехме...

Внезапно докато наблюдаваше внимателно овладяното лице на Мередит, толкова спокойно отвън, че идеално прикриваше вътрешното ѝ напрежение, Елена усети как сърцето ѝ заби учестено.

Мередит ѝ изпращаше съобщение, съобщение, което само Елена можеше да разбере. Кое то означаваше, че Мередит очаква Елена да я чуе.

Мередит знаеше.

Дали Стефан ѝ е казал? Елена огледа редиците от опечалени под нея, осъзнавайки за пръв път, че Стефан не е сред тях. Нито Мат. Но не смяташе, че Стефан е казал на Мередит или че приятелката ѝ ще избере тъкмо този начин да ѝ предаде някакво съобщение, ако той го бе сторил. В този миг Елена си спомни начина, по който Мередит я бе погледнала в нощта, когато спасиха Стефан от кладенеца, когато Елена я помоли да я остави сама с него. Припомни си онези умни черни очи, които през изминалите месеци неведнъж се бяха спирали изучаващо върху лицето ѝ. Припомни си начина, по който Мередит ставаше все по-тиха и замислена всеки път, когато Елена ѝ отправяше някоя странна молба.

Значи Мередит се е досетила. Елена се запита каква част от истината е разбрала.

Сега отпред излезе Бони, която плачеше, без да се сдържа. Това беше изненадващо, ако Мередит знаеше, защо не беше казала на Бони? Но може би Мередит само подозираше нещо и не искаше да го сподели с Бони, за да не се окаже напразна надежда.

Словото на Бони беше толкова емоционално, колкото това на Мередит спокойно и овладяно. Гласът ѝ пресекваше и тя постоянно бършеше сълзите, стичащи се по лицето ѝ. Накрая преподобният Бетиа приближи и ѝ подаде нещо бяло — носна или книжна кърпичка.

— Благодаря ви — рече Бони и изтри сълзите си. Наклони глава назад, за да огледа тавана — навярно да се окопити или да получи вдъхновение. Когато го стори, Елена видя нещо, което никой друг не можеше да види: лицето на Бони изгуби цвета си и доби празно изражение — не като някой, който щеше всеки миг да припадне, а по начин, който ѝ бе твърде познат.

По гърба на Елена пропълзяха ледени тръпки. Не и тук. О, Господи, не тук!

Но вече се случваше. Брадичката на Бони се сведе и тя отново огледа насъбралото се множество. Само че този път сякаш не ги виждаше и гласът, който излезе от гърлото ѝ, не беше този на Бони.

— Никой не е такъв, какъвто изглежда. Запомнете го. *Никой не е такъв, какъвто изглежда.*

После просто остана там неподвижно, взряна напред с празни очи.

Хората се размърдаха неспокойно, споглеждайки се помежду си. Сетне се надигна разтревожен шепот.

— Запомнете това, запомнете го, никой не е такъв, какъвто изглежда. — Бони внезапно се олюля и преподобният Бетиа се спусна към нея, докато един мъж се забърза от другата ѝ страна. Вторият мъж имаше плешива глава, която в момента лъщеше от пот — господин Нюкасъл, осъзна Елена. А в дъното на църквата Аларик Залцман беше възседнал нефа. Стигна до Бони тъкмо когато момичето припадна и в този миг Елена чу зад гърба си стъпки по стълбата.

5

Доктор Файнбърг, помисли си обезумяло Елена, докато се опитваше да се извърне и в същото време да се слее със сенките. Но очите ѝ не срещнаха дребното лице с ястребов нос. Лицето, разкрило се пред погледа ѝ, бе с изящните черти на римски профил от стара монета, с изтерзани зелени очи. Времето спря за миг, сетне Елена се озова в прегръдките му.

— О, Стефан, Стефан...

Усети как тялото му се вцепени от изненада. Ръцете му я обгърнаха машинално, съвсем леко, сякаш бе непозната, припознала го за някой друг.

— *Стефан* — изрече тя отчаяно и зарови лице на рамото му, опитвайки се да получи някакъв отговор. Не би могла да го понесе, ако я отхвърли. Ако я мразеше, щеше да умре.

Въздъхна и се опита да се притисне по-плътно към него, сякаш искаше двамата да се слоят в едно, да изчезне в него. О, моля те, помисли си тя, о, моля те, о, моля те...

— Елена. Елена, всичко е наред, разбирам те. — Той продължи да говори, редейки дребни незначителни слова, предназначени да я успокоят, докато галеше главата ѝ. Тя усети промяната, когато ръцете му се стегнаха около нея. Сега той знаеше кого държи в обятията си. За пръв път, откакто се бе събудила през този ден, Елена се почувства в безопасност. Въпреки това мина доста време, преди да отпусне хватката си, макар и едва забележимо. Не плачеше, дишаше накъсано, обзета от паника.

Най-после усети, че светът около нея е спрял да се върти и всичко си идва на мястото. Остана така няколко безкрайни минути с глава, отпусната на рамото му, потопена в спокойствието и сигурността на близостта му.

После вдигна глава и го погледна в очите.

Когато по-рано същия ден си беше спомнила за Стефан, беше мислила как би могъл да ѝ помогне. Смяташе да го помоли, да го

умолява да я спаси от този кошмар, да я направи отново предишната Елена. Но сега, докато го гледаше, изпита странно отчаяно примирение.

— Нищо не може да се направи, нали? — попита много тихо.

Той не се престори, че не разбира.

— Не може — отвърна той също толкова тихо.

Елена се почувства така, сякаш е направила последната крачка, прекосявайки невидима линия, откъдето нямаше връщане назад.

— Съжалявам за начина, по който се държах с теб в гората — изрече, когато отново възвърна гласа си. — Не зная защо извърших всички онези неща. Спомням си какво направих, но не помня защо го направих.

— Съжаляваш? — Гласът му потрепери. — Елена, след всичко, което ти причиних, след всичко, което ти се случи заради мен... — Не можа да довърши и двамата се притиснаха един към друг.

— Колко трогателно — разнесе се глас откъм стълбите. — Искаш ли да имитирам цигулка?

Елена изтръпна, спокойствието ѝ се стопи и кръвта се смрази във вените ѝ. Бе забравила хипнотичната настойчивост на Деймън, пламтящите му черни очи.

— Как влезе тук? — попита Стефан.

— По същия начин като теб, предполагам. Привлечен от лумналия огън на отчаянието на Елена. — Деймън кипеше от ярост, Елена тутакси го усети. Бе не само раздразнен или обезпокоен, а изпълнен с нажежен до бяло гняв и враждебност.

Но той се бе държал добре с нея, когато бе объркана и безразсъдна. Беше я завел на безопасно място, беше се погрижил за нея. И не я бе целунал, докато се намираще в онова ужасяващо уязвимо състояние. Той беше... мил с нея.

— Между другото, там долу става нещо — заяви Деймън.

— Зная, пак е Бони — кимна Елена, пусна Стефан и отстъпи назад.

— Няма това предвид. Нещо става отвън.

Смаяна, Елена го последва до първия завой на стълбите, където имаше прозорец, гледащ към паркинга. Усети Стефан зад гърба си, докато се наведе да огледа сцената долу.

Пред църквата се бе насъбрала тълпа, но хората стояха в редици в края на паркинга и никой не се осмеляваше да отиде по-нататък. Срещу тях се бе събрала не по-малка глутница кучета.

Приличаха на две армии, готови за бой. Но най-странното беше, че и двете групи бяха неподвижни. Хората изглеждаха като парализирани от тревога, докато кучетата сякаш чакаха нещо.

На Елена ѝ направи впечатление, че кучетата са от различни породи. Имаше корджи, дребни кучета с остри муцуни и лъскави кафявочерни териери, както и едно лхаса апсо с дълга златиста козина. Различи по големина шпаньоли, един териер и много красив снежнобял самоед. Видя и големи кучета: ротвайлер с отрязана опашка, сива ловджийска хрътка и огромен шнауцер — катраненочерен.

— Това там са боксерът на господин Грунбаум и немската овчарка на семейство Съливан. Но какво им става?

Хората, отначало притеснени, сега изглеждаха изплашени. Стояха рамо до рамо, но никой не се осмеляваше да излезе напред и да приближи към кучетата.

При все това кучетата не правеха нищо, просто стояха или седяха, провесили езици. Странно колко са неподвижни, помисли си Елена. Не помръдваха опашки, нито дори ушите си. Нямаше никакви приятелски знаци. Просто... чакаха.

Робърт беше най-отзад в тълпата. Елена се изненада да го види, но за миг не можа да си спомни защо. После осъзна, че сигурно е, защото той не беше в църквата. Докато го наблюдаваше, той се отдалечи от множеството и изчезна под издадената част на църквата.

— Челси! Челси!

Някой най-сетне излезе напред. Дъглас Карсън, разпозна го Елена, жененият по-голям брат на Сю Карсън. Мъжът пристъпи в пространството между хората и животните и протегна ръка.

Шпаньолът с дългите лъскави кафяви уши извърна глава. Отрязаната му бяла опашка потрепна леко въпросително и кучето вдигна черно-бялата си муцуна. Но не отиде при младия мъж.

Дъг Карсън направи още една крачка.

— Челси... добро момиче. Ела тук, Челси. Ела! — щракна с пръсти.

— Какво усещаш да се излъчва от онези кучета там долу? — попита Деймън.

Стефан поклати глава, без да се извързва от прозореца.

— Нищо — отвърна рязко.

— Нито пък аз. — Деймън присви очи и наклони преценяващо глава. Елена си помисли, че с леко оголените си зъби й прилича на ловджийска хрътка. — Но би *трябвало* да усещаме, знаеш го. Те трябва да имат някакви емоции, които ние можем да усетим. Вместо това всеки път, щом се опитам да проникна в съзнанието им, се сблъсквам с нещо като гола бяла стена.

На Елена й се щеше да знае за какво говорят.

— Какво искаш да кажеш с това „да проникна в съзнанието им“? — попита. — Та те са животни.

— Външният вид може да лъже — отбеляза Деймън иронично и Елена си спомни за цветовете на дъгата, танцуващи по перата на онзи гарван, който я преследваше от първия ден на новата учебна година. Ако се взреше по-отблизо, можеше да види същите отблясъци по копrienената коса на Деймън. — Но във всички случаи животните имат емоции. Ако Силите ти са достатъчно мощни, можеш да изследваш мозъците им.

А моите Сили не са, каза си Елена. Изненада се от вълната на завист, надигнала се в гърдите й. Само допреди няколко минути се пристискаше в Стефан, изпълнена с отчаяното желание да се избави от всякакви Сили, които би могла да има, да се промени и отново да стане предишната. А сега искаше да е по-силна. Деймън винаги й въздействаше по странен начин.

— Макар и да не мога да проникна в съзнанието на Челси, не мисля, че Дъг трябва да приближава повече — заяви тя на глас.

Стефан се взираше напрегнато през прозореца. Веждите му бяха свъсени. Той кимна в знак на съгласие, но когато заговори, в гласа му неочаквано прозвуча настойчива нотка.

— Аз също.

— Хайде, Челси, бъди добро момиче. Ела тук. — Дъг почти бе стигнал до предната кучешка редица. Всички очи — човешки и кучешки — бяха вперени в него и никой не помръдваше. Ако Елена не виждаше как хълбоците на две кучета се повдигат и спускат

равномерно, щеше да си помисли, че цялата група е някаква голяма музейна изложба на открито.

Дъг спря. Челси го наблюдаваше, застанала зад корджито и самоеда. Дъг цъкна с език. Протегна ръка, поколеба се, сетне я протегна още повече.

— Не! — възкликна Елена. Взираше се в лъскавите хълбоци на ротвайлера. Издигаха се и се спускаха. — Стефан, въздействай му. Накарай го да се махне оттам.

— Да. — Елена видя как погледът му се концентрира, но след малко той поклати глава и пое дълбоко дъх като човек, повдигнал нещо твърде тежко. — Няма смисъл. Изчерпан съм. Оттук не мога да направя нищо.

На улицата под тях Челси оголи зъби. Червенозлатистият териер се изправи с едно красиво и гладко движение, сякаш някой бе дръпнал невидимо въже, с което бе завързан.

И в следващия миг те скочиха. Елена не можа да различи кое от кучетата нападна първо, всички се движеха като голяма приливна вълна. Поне шест се нахвърлиха върху Дъг Карсън достатъчно силно, за да го съборят върху асфалта и той изчезна под гъстата маса животински тела.

Въздухът се огласи от ужасяващ шум — металическият кучешки лай, от който наклонените покривни греди на църквата зазвъняха и силна болка прониза главата на Елена, прерасна в непрестанно гърлено ръмжене, което тя по-скоро усещаше, отколкото чуваше. Кучетата разкъсваха дрехи, ръмжаха и връхлитаха освирепели подплашената тълпа, която се разбяга с викове и писъци.

Елена зърна Аларик Залцман в края на паркинга — той беше единственият, който не тичаше. Стоеше сковано и тя виждаше как устните и ръцете му се движат.

Навсякъде цареше смут. Някой намери маркуч и насочи водната струя към глутницата, но без никакъв ефект. Кучетата изглежда бяха побеснели. Когато Челси вдигна черно-бялата си муцуна от тялото на господаря си, тя цялата бе окървавена.

Сърцето на Елена туптеше толкова силно, че едва можеше да диша.

— Те се нуждаят от помощ! — извика тя тъкмо когато Стефан се откъсна от прозореца и хукна надолу по стълбите, взимайки по две-три

стъпала наведнъж. Елена бе стигнала до средата на стълбите, когато осъзна две неща: първо, Деймън не я последва и второ — никой не биваше да я вижда.

Не можеше да си го позволи. Появата ѝ щеше да причини истерия, въпроси, и страх и омраза, когато чуят отговорите ѝ. Нещо много по-дълбоко от състрадание или симпатията я накара да се спре и да притисне гръб в стената.

От полумрака на църквата наблюдаваше как хората тичаха напред-назад, крещяха. Доктор Файнбърг, господин Маккълou, преподобният Бетиа. В средата на кръга Бони лежеше неподвижно, а Мередит, леля Джудит и госпожа Маккълou се бяха надвесили над нея.

— Някакво зло — простена тя, а в следващия миг леля Джудит вдигна глава и се извърна в посоката на Елена.

Елена побърза да се изкачи нагоре по стълбите, молейки се леля Джудит да не я е видяла. Деймън стоеше до прозореца.

— Не мога да слеза долу. Те мислят, че съм мъртва!

— О, значи си спомни. Браво на теб.

— Ако доктор Файнбърг ме прегледа, ще разбере, че нещо не е наред. Нали? — настоя тя.

— Да, ще си помисли, че си интересен екземпляр.

— Значи не мога да отида при тях. Но ти можеш. Защо *не* *направиш* нещо?

Деймън продължи да се взира през прозореца, но веждите му се повдигнаха.

— Защо?

— *Защо?* — Тревогата на Елена и вълнението ѝ бяха достигнали критичната си точка и тя едва се сдържа да не го зашлеви. — Защото те се нуждаят от помощ! Защото ти *можеш* да им помогнеш! Не те ли е грижа за нещо друго, освен за собствената ти персона?

Лицето на Деймън бе застинало в непроницаема маска — изразяваше единствено учтиво любопитство както когато се бе самопоканил в дома ѝ на вечеря. Ала тя знаеше, че вътрешно кипи от ярост и необуздан гняв, задето ги бе заварил със Стефан. Дразнеше я нарочно с някакво жестоко наслаждение.

А тя не можеше да сподави реакцията, объркания си и безпомощен гняв. Посегна към него, но той хвана китките ѝ и ги стисна, докато очите му я пронизваха безмилостно. Елена се сепна,

когато чу звука, който излезе от устните ѝ — съскане, което приличаше повече на животинско, отколкото на човешко. Осъзна, че е свила пръсти, издавайки ноктите си.

Какво правя? Нападам го само защото не иска да защити хората от разбеснелите се кучета, които са ги нападнали? Какъв смисъл има? Тя пое дълбоко въздух, отпусна ръце и облиза устните си. Отстъпи назад и той я пусна.

Двамата дълго се взираха един в друг.

— Ще слеза долу — рече Елена тихо и се обърна.

— Не.

— Те се нуждаят от помощ.

— Добре тогава, дяволите да те вземат! — Никога досега Деймън не ѝ бе говорил с толкова нисък, но гневен глас. — Аз ще... — млъкна и Елена, която бързо се обърна, видя как удари с юмрук по перваза на прозореца и стъклото издрънча. Ала вниманието му бе приковано от случващото се навън и гласът му отново бе идеално овладян, когато изрече тихо: — Помощта току-що пристигна.

Бяха пожарникарите. Техните маркучи бяха с много по-мощни струи от градинския и пелена от плющяща вода се изля върху разбеснелите се кучета. Елена видя Шерифа с пистолет в ръка и прехапа устни, когато той вдигна дулото и се прицели. Чу се изстрел и огромният шнауцер падна. Шерифът се прицели отново.

След това всичко приключи много бързо. Няколко кучета вече се бяха разбягали от силната водна струя, а при втория изстрел повечето животни се отделиха от глутницата и се насочиха към края на паркинга. Сякаш това, което ги направляваше досега, ги пусна изведнъж. Елена изпита огромно облекчение, когато видя Стефан невредим сред тълпата да отблъсква от Дъг голдън ритрийвъра, чиито очи бяха замъглени. Челси се приближи предпазливо към господаря си и погледна към лицето му с наведена глава и подвита опашка.

— Всичко свърши — оповести Деймън.

Прозвуча почти незаинтересовано, но Елена го изгледа остро. Добре тогава, дяволите да те вземат, аз ще... *какво?* — помисли си тя. Явно не беше в настроение да ѝ отговори, но пък тя бе в настроение да настоява.

— Деймън... — Сложи ръка върху рамото му.

Той се скова и се обърна.

— Е?

За миг двамата се гледаха, сетне по стълбите се чуха стъпки. Стефан се бе върнал.

— Стефан... ти си ранен. — Елена примигна объркано.

— Добре съм. — Той изтри кръвта от лицето си с разкъсания ръкав.

— А Дъг как е? — попита Елена и преглътна.

— Не зная. Той е ранен. Много хора са ранени. Това беше най-странното нещо, което някога съм виждал.

Елена се отдалечи от Деймън, качи се нагоре по стълбите и излезе на балкона на църковния хор. Искеше да помисли, но главата ѝ пулсираше. Най-странното нещо, което Стефан някога бе виждал... това говореше много. Нещо странно витаеше във Фелс Чърч.

Стигна до стената зад последната редица седалки, подпря се на нея и се плъзна надолу, за да седне на пода. Да, наистина, нещо странно витаеше над Фелс Чърч. В деня, когато празнуваха основаването на града, можеше да се закълне, че не ѝ пука за Фелс Чърч или жителите му. Но сега знаеше, че не е така. Докато наблюдаваше отгоре възпоминателна служба бе започнала да осъзнава, че може би ѝ пукаше. А след като кучетата нападнаха хората отвън, вече го знаеше със сигурност. Чувстваше се отговорна за града — никога досега не бе изпитвала нещо подобно.

В момента предишното ѝ усещане за отчуждение и самота бе изтласкано настрана. Имаше много по-важни неща от нейните проблеми. И тя се вкопчи в тази загриженост за останалите, защото истината беше, че не можеше да се справи със собственото си положение, не, наистина, наистина не можеше...

От устните ѝ се изтръгна сподавено ридание. Обърна се и видя Стефан и Деймън, които бяха дошли на балкона и я гледаха. Елена разтърси леко глава, сякаш се събуждаше от дълбок сън.

— Елена...?

Стефан бе този, който заговори, но Елена се обърна към другия.

— Деймън — изрече с треперещ глас, — ако те попитам нещо, ще ми кажеш ли истината? Зная, че не ти ме преследва по моста Уикъри. Усещам, че каквото и да беше то, беше различно. Но искам да те попитам друго: ти ли хвърли преди месец Стефан в стария кладенец във фермата на Франчър?

— В кладенец? — Деймън се бе облегал на отсрещната стена, скръстил ръце пред гърдите си. По лицето му се изписа учудване.

— В нощта на Хелюин, нощта, когато бе убит господин Танър, след като за пръв път си се показал пред Стефан в гората. Той ми каза, че те оставил на поляната и тръгнал към колата си, но някой го нападнал, преди да стигне до нея. Когато се събудил, бил в кладенеца и щеше да умре, ако Бони не ни бе отвела при него. Винаги съм смятала, че ти си го нападнал. Той винаги е предполагал, че си бил ти. Но ти ли беше?

Устните на Деймън се извиха, сякаш не му се нравеше настойчивостта на въпроса. Отмести поглед от нея към Стефан. В хлътналите му очи просветна присмех. Моментът се проточи сякаш до безкрайност и от напрежение Елена заби нокти в дланите си. После Деймън сви небрежно рамене и се загледа в близкото пространство.

— Всъщност не — рече.

Елена изпусна дъха си.

— Не можеш да му вярваш! — избухна Стефан. — Не бива да вярваш на нито една негова дума!

— И защо да лъжа? — отвърна му Деймън, като явно се наслаждаваше, че по-малкият му брат е загубил самообладание. — Вече признах, че убих Танър. Изпих кръвта му, докато се сбръчка като изсушена слива. И нямам нищо против да сторя същото и с теб, братко. Но кладенец? Това изобщо не е в стила ми.

— Вярвам ти — рече Елена. Мислите й бясно препускаха. Извърна се към Стефан. — Не го ли усещаш? Има нещо тук, във Фелс Чърч, нещо, което може би дори не е човешко същество... искам да кажа, че може би никога не е било. Нещо ме преследва, изблъска колата ми от моста. То накара кучетата да нападнат хората. Тук има някаква ужасна сила, някакво огромно зло... — Гласът ѝ заглъхна и тя погледна към вътрешността на църквата, където лежеше Бони. — Някакво зло... — повтори тихо. В нея сякаш повя хлад и тя се обгърна с ръце, внезапно почувствала се уязвима и сама.

— Ако търсиш зло — рязко се обади Стефан, — не е нужно да го търсиш надалеч.

— Не се прави на по-глупав, отколкото си — заговори Деймън. — Преди четири дни ти казах, че някой друг е убил Елена. И ти казах, че ще го намеря и ще се разправа с него. И ще го сторя. — Отпусна

ръце и се изправи. Вие двамата можете да продължите личния си разговор, в който се бяхте увлекли, преди да ви прекъсна.

— Деймън, почакай. — Елена не успя да потисне трепета, който я разтърси, когато той изрече *убил*. Не е възможно да съм била убита, все още съм тук, помисли си отчаяно тя, усещайки как паниката отново я завладява. Но успя да я пропъди и заговори на Деймън.

— Каквото и да е това нещо, то е силно. Усетих го, когато ме преследваше, сякаш изпълваше цялото небе. Не мисля, че някой от нас тримата би могъл да се справи с него сам.

— Е, и?

— И... — Елена не бе имала време да стигне толкова далеч в мислите си. Действаше по инстинкт, движена от интуицията си. — И... мисля, че тримата трябва да бъдем заедно. Струва ми се, че имаме много по-голям шанс да го открием и да се справим с него, ако сме заедно, а не разделени. И може би ще успеем да го спрем, преди да е наранило или убило някой друг.

— Честно казано, скъпа моя, и пет пари не давам за другите — заяви Деймън с една от чаровните си, но леденостудени усмивки. — Това ли е твоят избор? Спомни си, че ние решихме, когато дойдеш на себе си и разсъждаваш по-разумно, да направиш своя избор.

Елена се втренчи в него. Разбира се, че това не беше нейният избор, ако имаше предвид романтичната страна. Тя носеше пръстена, който Стефан ѝ бе дал, двамата със Стефан си принадлежаха завинаги.

Но след това си спомни нещо друго, беше само проблясък: гледаше към лицето на Деймън в гората и изпитваше такова... такова вълнение, такова влечение, такова близост с него. Сякаш той разбираше огъня, който я изгаряше отвътре така, както никой друг не би могъл. Сякаш двамата биха могли да направят всичко, което пожелаеха — да завладеят света, или да го разрушат. Сякаш бяха нещо много повече от всички, живели някога на тази земя.

Тогава не бях на себе си, не разсъждавах трезво, каза си тя, но откъслечният спомен не я напускаше.

После си припомни нещо друго: как Деймън се държа с нея по-късно същата нощ, как се погрижи за безопасността ѝ, дори беше нежен с нея.

Стефан я погледна и изражението му се промени — от войнствено стана горчиво и гневно, в очите му се мярна страх. Част от

нея искаше да го успокои и да му вдъхне увереност, да го прегърне и да му каже, че е само негова и винаги ще бъде, че нищо друго няма значение. Нито градът, нито Деймън, нито каквото и да било.

Но не го направи. Защото друга част ѝ казваше, че градът има значение. И защото тази друга част все още беше ужасно, ужасно объркана. Толкова объркана...

Усети как започва отново да трепери и осъзна, че не може да се спре. Емоциите взимат връх, помисли си тя и зарови глава в шепите си.

6

— Тя вече направи своя избор. Ти самият го видя, когато ни прекъсна. Вече си избрала, нали, Елена? — Стефан го изрече без самодоволство, без настойчивост, а с нещо като отчаяна смелост.

— Аз... — Елена го погледна. — Стефан, аз те обичам. Но ти не разбираш. Ако трябва да избирам в момента, избирам ние тримата да останем заедно. Само засега. Разбираш ли? — Виждайки каменното изражение на Стефан, тя се извърна към Деймън. — А ти разбираш ли?

— Мисля, че да. — Отправи ѝ тайна собственическа усмивка. — Още в началото казах на Стефан, че е егоистично от негова страна да не те сподели. Както знаеш, братята трябва да си поделят всичко.

— Не това имах предвид.

— Нима? — усмихна се отново Деймън.

— Не — рече Стефан. — Аз не разбирам и не виждам защо трябва да ме молиш да си сътруднича с него. Той е зъл. Елена. Той убива за удоволствие, не притежава никаква съвест. На него не му пука за Фелс Чърч — сам го каза. Той е чудовище...

— Точно сега той е много по-отзивчив от теб — прекъсна го Елена. Пресегна се към ръката на Стефан, търсейки начин да достигне до сърцето му. — Стефан, аз се нуждая от теб. А ние двамата се нуждаем от него. Не можеш ли да го приемеш? Стефан, наистина ли искаш твоят брат завинаги да остане твой смъртен враг? — додаде, когато той не отговори.

— А ти наистина ли мислиш, че той иска да бъде нещо друго?

Елена се втренчи в преплетените им ръце, сетне отмести поглед към извивките на тавана и сенките. Остана мълчалива за миг, а когато заговори, гласът ѝ бе много тих.

— Той ме спря, когато исках да те убия.

Усети как у Стефан се надигна гняв, който постепенно се стопи. Нещо като поражение се прокрадна в него и той сведе глава.

— Истина е — призна. — А и кой съм аз, че да го наричам зло? Направил ли е нещо, което да не съм сторил и аз?

Трябва да поговорим, помисли си Елена. Ненавиждаше тази себеомраза, която го изпълваше. Но сега не беше нито мястото, нито времето за това.

— Значи си съгласен? — попита тя колебливо. — Стефан, кажи ми какво мислиш!

— Точно сега мисля, че ти винаги постигаш своето. Защото е така, нали, Елена?

Тя надникна в очите му и видя колко разширени са зениците му. Само тесен пръстен зелено се очертаваше по краищата им. В тях вече нямаше гняв, а само умора и горчивина.

Но аз не го правя само за себе си, опита се да се убеди тя, изтласквайки от съзнанието си сянката на съмнението. Ще ти го докажа, Стефан, ще видиш. За пръв път не правя нещо само за моя лична изгода.

— Тогава си съгласен? — попита Елена тихо.

— Да. Аз... Съгласен съм.

— И аз съм съгласен — заяви Деймън и протегна ръка с пресилена любезност. Сграбчи ръката на Елена, преди тя да успее да каже нещо. — Всъщност изглежда и тримата постигнахме горещо съгласие.

Недей, помисли си Елена, ала в този миг, докато стояха в студения полумрак на църковния балкон, тя чувстваше, че е истина — тримата бяха свързани, единни и силни.

Тогава Стефан издърпа ръката си. В последвалата тишина Елена чу звуците, идващи от църквата под тях. Все още имаше плач и от време на време долитаха викове, но като цяло суматохата стихваше. Тя погледна през прозореца и видя хора да прекосяват мокрия паркинг, движейки се между малките групи, надвесени над жертвите. Доктор Файнбърг сновеше от група на група, очевидно давайки медицински съвети. Ранените приличаха на пострадали от ураган или земетресение.

— Никой не е такъв, какъвто изглежда — рече Елена.

— Какво?

— Това каза Бони по време на възпоминателната служба. Беше изпаднала в един от нейните пристъпи. Смятам, че може да е важно. —

Опита се да подреди мислите си. — Мисля, че в града има хора, които трябва да проучим. Като Аларик Залцман. — Разказа им накратко какво бе чула по-рано през деня в дома на Аларик. — Той не е такъв, какъвто изглежда, но не зная точно какъв е. Смятам, че трябва да го наблюдаваме. А тъй като очевидно аз не мога да се появявам на публични места, вие двамата ще трябва да го направите. Но не бива да позволите да ви заподозре... — Елена млъкна, когато Деймън бързо вдигна ръка.

Откъм дъното на стълбата се разнесе глас:

— Стефан? Горест ли си?

— Стори ми се, че го видях да се качва — обади се друг.

Приличаше на гласа на господин Карсън.

— Върви — изсъска едва чуто Елена към Стефан. — Трябва да изглеждаш колкото се може по-нормално, ако искаш да останеш във Фелс Чърч. Аз ще съм добре.

— Но къде ще отидеш?

— При Мередит. По-късно ще ти обясня. Върви!

Стефан се поколеба, но после заслиза надолу по стълбите.

— Идвам! — Но изведнъж се спря. — Няма да те оставя с него — рече решително.

Елена вдигна ръце в знак на отчаяние.

— Тогава и двамата вървете. Току-що се съгласи да си помагаме, нима сега се отмяташ? — обърна се тя към Деймън, който не помръдваше с непреклонно изражение.

Той за пореден път сви нехайно рамене.

— Добре. Само още нещо... гладна ли си?

— Аз... не. — Стомахът ѝ се сви, когато осъзна какво я пита. — Не, не съм гладна.

— Това е добре. Но по-късно ще бъдеш. Запомни го. — Подбра Стефан надолу по стълбите, като си спечели един изпепеляващ поглед. Но Елена чу в главата си гласа на Стефан, докато двамата изчезваха от погледа ѝ.

По-късно ще дойда за теб. Чакай ме.

Искаше ѝ се да може да му отвърне с мислите си. Забеляза още нещо. Вътрешният глас на Стефан беше по-слаб, отколкото преди четири дни, когато се бореше с брат си. Като се замисли сега за това, преди церемонията по случай Деня на основателите той изобщо не

можеше да ѝ изпраща мислени послания. Когато се събуди край реката, беше толкова объркана, че това не ѝ бе хрумнало, но сега се зачуди. Какво го бе направило толкова силен? И защо сега силите му отпадаха?

Елена имаше достатъчно време да помисли за всичко това, седейки на пустия църковен балкон, докато долу хората напускаха църквата, а отвън сивото небе потъмняваше още повече. Мислеше за Стефан, за Деймън и се питаше дали изборът ѝ бе правилен. Беше се заклела никога да не допуска двамата да се бият за нея, но тази клетва вече бе престъпена. Дали не бе лудост да се опитва да ги накара да се съюзят, дори и временно?

Когато небето навън стана съвсем тъмно, тя се осмели да слезе по стълбите. Църквата беше пуста и стъпките ѝ отекваха в смълчаното помещение. Досега не се бе замисляла как ще излезе, но за щастие страничната врата беше с резе само отвътре. Елена се измъкна безшумно в нощта.

Досега не бе осъзнала колко е хубаво да бъде навън в мрака. Вътре се чувстваше като в капан, а от дневната светлина очите я боляха. Тук беше много по-хубаво — чувстваше се свободна, волна като птица... невидима. Сетивата ѝ се наслаждаваха на богатството на света около нея. Въздухът бе толкова застинал, че ароматите в него не се бяха разсеяли и тя поемаше с пълни гърди наситения букет от миризми, които излъчваха създанията на нощта. Лисица се ровеше из нечий боклук. Кафяви мишки дъвчеха нещо в храстите. Нощните пеперуди се зовяха една друга с мириса си.

Установи, че не е трудно да стигне незабелязана до къщата на Мередит. Изглежда всички жители на града се бяха затворили по домовете си. Но когато приближи до къщата на приятелката си, я обзе смут при вида на елегантната фермерска постройка с остъклена веранда. Не можеше просто да отиде и да почука на предната врата. Дали Мередит наистина я очакваше? Ако беше така, не би ли трябвало да я чака отвън?

Мередит щеше да получи шок, ако не я очакваше, осъзна Елена, докато оглеждаше разстоянието до покрива на верандата. Прозорецът на спалнята на Мередит беше над нея, точно зад ъгъла. Щеше да е малко трудно да го достигне, но Елена смяташе, че ще се справи.

Да се качи на покрива беше лесно. Пръстите ѝ и босите ѝ нозе напипаха издадените части на тухлите и тя чевръсто се покатери нагоре. Но да се наведе над ъгъла, за да надникне в стаята на Мередит, се оказа по-мъчително. Примигна от светлината, която струеше навън.

Мередит седеше на ръба на леглото, подпряла лакти върху коленете си и се взираше пред себе си. От време на време прокарваше ръка през тъмната си коса. Часовникът върху нощното шкафче показваше 18:43.

Елена потропа по стъклото.

Мередит скочи, но погледна в грешната посока — към вратата. Изправи се и зае защитна поза, стиснала малка възглавничка в ръка. Когато вратата не се отвори, тя направи крачка или две към нея, все още нащрек.

— Кой е? — попита момичето.

Елена отново потропа по стъклото на прозореца.

Мередит се извърна рязко към прозореца. Дишаше бързо.

— Пусни ме — рече Елена, без да знае дали приятелката ѝ я чува, затова устните ѝ произнесоха думите ясно и отчетливо. — Отвори прозореца.

Задъхана, Мередит се озърна, сякаш очакваше някой да ѝ се притече на помощ. Когато никой не се появи, приближи прозореца, сякаш той беше опасно животно. Но не го отвори.

— Пусни ме вътре — повтори Елена. Сетне додаде нетърпеливо: — Ако не си искала да дойда, защо си уреди среща с мен?

Видя промяната у Мередит — раменете ѝ видимо се отпуснаха. С нетипично за нея неловки пръсти Мередит отвори прозореца и се отдръпна назад.

— Сега ме покани да вляза вътре. В противен случай не мога.

— Влез... — Гласът на момичето пресекна и тя отново опита. — Влез — рече този път по-уверено. — Трябва да си ти — добави тя, когато Елена потръпна и се повдигна, за да се прехвърли през перваза на прозореца, разтривайки схванатите си пръсти. — Никой друг не заповядва по този начин.

— Аз съм — Елена спря да движи скованите си пръсти и се взря в очите на приятелката си. — Наистина съм аз, Мередит — рече.

Девойката кимна и преглътна. Точно в този миг Елена най-много искаше тя да я прегърне. Но Мередит, която никога не си бе падала по

излиянията и прегръдките, се отдалечи бавно към леглото и отново приседна на него.

— Седни — изрече с престорено спокоен глас.

Елена придърпа стола пред бюрото и несъзнателно зае позата на Мередит от преди малко — опря лакти върху коленете си и сведе глава. После я вдигна.

— Откъде знаеш? — попита тя.

— Аз... — Мередит се взря в нея за миг, сетне се окопоти. — Ами ти — тялото ти, разбира се, така и не беше открито. Това бе странно. А и нападенията над стареца, Вики и Танър — и Стефан и някои дреболии, които свързах — но не знаех. Не и със сигурност. Не и до този момент — додаде шепнешком.

— Е, значи е било попадение на сляпо — кимна Елена. Опитваше се да се държи нормално, но какво нормално имаше в тази ситуация? Мередит едва се осмеляваше да я погледне. Поведението ѝ накара Елена да се почувства още по-самотна, много по-самотна, отколкото през целия си живот досега.

На долния етаж иззвъня звънец. Елена го чу, но изглежда не и някогашната ѝ приятелка.

— Кой може да е? — попита. — Някой звъни на вратата.

— Помолих Бони да дойде към седем, ако майка ѝ я пусне. Вероятно е тя. Ще отида да видя. — Мередит изглеждаше изключително нетърпелива да се махне.

— Почакай. Тя знае ли?

— Не... О, искаш да кажеш, че трябва да ѝ го съобщя внимателно. — Момичето огледа още веднъж несигурно стаята, а Елена включи нощната лампа до леглото.

— Изгаси голямата лампа. Очите ме болят от светлината — рече тя тихо.

Когато Мередит го направи, стаята потъна в полумрак, така че тя можеше да се скрие в сенките.

Обгърна с ръце тялото си и застана в ъгъла, докато чакаше Мередит да се върне с Бони. Може би идеята да замеси Мередит и Бони не беше чак толкова добра. Ако спокойната и невъзмутима Мередит не можеше да я приеме, дали Бони щеше да го стори?

Мередит оповести появата им, като не спираше да повтаря:

— Сега не викай, *не викай*. — Избута нетърпеливо Бони през прага.

— Какво ти *става*? Какво правиш? — ахна Бони. — Пусни ме. Имаш ли представа какво ми струваше да накарам мама да ми разреши да изляза тази вечер? Искаше да ме заведе в болницата в Роуаноук.

Мередит затвори вратата с крак.

— Добре — каза на Бони. — Сега ще видиш нещо, което ще... ами ще бъде шок. Но не бива да крещиш, разбираш ли? Ще те пусна, ако ми обещаеш.

— Тук е толкова тъмно, че не виждам почти нищо, а ти ме плашиш. Какво ти става, Мередит? О, добре, обещавам, но за какво говориш...

— Елена — каза Мередит.

Елена се подчини на поканата и пристъпи напред.

Реакцията на Бони не беше каквато очакваха. Тя се намръщи и се наведе напред, взирайки се в мъждивата светлина на стаята. Ахна, щом видя Елена. Но после, когато се втренчи в лицето ѝ, плесна с ръце и нададе радостен вик.

— Знаех си! Знаех си, че всички грешат! Въпреки че ти, Мередит — двамата със Стефан бяхте сигурни, че Елена се е удавила. Но аз знаех, че грешите! О, Елена, толкова ми липсваше! Всички ще бъдат толкова...

— *Тихо*, Бони! *Тихо*! — изшътка Мередит настойчиво. Казах ти да не крещиш. Слушай, глупаче, смяташ ли, че ако Елена наистина беше добре, щеше да е тук по никое време, без никой да знае?

— Но тя е добре, погледни я. Ето я там. Това си ти, нали, Елена? — Бони понечи да тръгне към нея, но Мередит отново я сграбчи.

— Да, аз съм. — Елена имаше странното чувство, че се е озовала наред сюрреалистична комедия, може би някоя, написана от Кафка, само че без да си знае репликите. Не знаеше какво да каже на Бони, която я гледаше в захлас.

— Аз съм, но... Не съм съвсем добре — изрече тя неловко и отново седна.

Мередит побутна Бони да се настани на леглото.

— Защо сте толкова тайнствени? Тя е тук, но не е съвсем наред. Какво означава това?

Елена не знаеше да плаче ли, или да се смее.

— Виж, Бони... о, не зная как да го кажа. Бони, твоята баба медиум говорила ли ти е никога за вампирите?

Настъпи тишина — с нож да я режеш, толкова бе гъста. Минутите се нижеха бавно. Невероятно, но факт — очите на Бони се разшириха още повече; сетне погледът ѝ се плъзна към Мередит. Изтекоха още няколко минути в мълчание, после Бони запристъпва към вратата.

— Ъ, вижте, момичета — заговори тихо, — всичко това става все по-откачено. Искам да кажа, наистина, наистина, наистина...

Елена отчаяно затърси подходящите думи.

— Можеш да видиш зъбите ми — каза накрая. Отдръпна назад горната си устна и посочи с пръст кучешките си зъби. Усети издължената им и изострена форма, сякаш котка бе протегнала лениво ноктите си.

Мередит приближи, погледна ги, сетне побърза да се извърне.

— Разбрах — рече тя, но в тона ѝ не се долавяше задоволство от собственото ѝ прозрение. — Бони, погледни — обърна се към другото момиче.

У Бони не бе останала и следа от предишното въодушевление и възторг. Изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да повърне.

— Не. Не искам.

— Трябва. Трябва да повярваш, иначе доникъде няма да стигнем. — Мередит хвана съпротивляващата се Бони, която не искаше да помръдне, и я бутна напред. — Отвори очи, малка тъпачке. Ти си тази, която си припада по всички онези свръхестествени глупости.

— Вече не — изрече почти хлипайки Бони. В гласа ѝ се долавяше неподправена истерия. — Пусни ме, Мередит. Не искам да гледам. — Изтръгна се от ръцете на приятелката си.

— Не си длъжна да го правиш — прошепна Елена слисано. Обзе я безмерно отчаяние и в очите ѝ запариха сълзи. — Идеята не беше добра, Мередит. Ще си вървя.

— Не. О, недей. — Бони се върна също толкова бързо, колкото се бе отдръпнала, и се хвърли в прегръдките на Елена. — Съжалявам, Елена, съжалявам. Не ме е грижа каква си, просто се радвам, че се върна. Беше ужасно без теб. — Сега вече ридаеше с пълна сила.

Сълзите, които не бяха потекли, докато Елена беше със Стефан, сега рукохна. Тя плачеше, вкопчена в Бони, усещайки ръцете на

Мередит, които обгръщаха и двете. Всички плачеха — Мередит безмълвно, Бони шумно, а самата Елена с отчаяние. Имаше чувството, че плаче за всичко, което ѝ се бе случило, за всичко, което бе изгубила, за самотата, страха и болката.

Накрая и трите се озоваха на пода, коляно до коляно, както когато бяха деца и крояха тайни планове.

— Ти си толкова смела — обърна се Бони към Елена и подсмръкна. — Не разбирам как може да си толкова смела.

— Не знаеш как се чувствам вътрешно. Изобщо не съм смела. Но трябва по някакъв начин да се справя с това, защото не зная какво друго да направя.

— Ръцете ти не са студени. — Мередит стисна пръстите на Елена. — Само малко. Мислех, че ще бъдат по-студени.

— Ръцете на Стефан също не са студени — рече Елена ѝ тъкмо се канеше да продължи, когато Бони изпищя:

— *Стефан?*

Мередит и Елена я погледнаха.

— Я се осъзнай, Бони. Човек не може сам да стане вампир. Някой трябва да го направи.

— Но ти искаш да кажеш, че *Стефан*...! Искаш да кажеш, че той е...? — Гласът на Бони се задави.

— Мисля — поде Мередит, — че вече е време да ни разкажеш цялата история, Елена. С всички дребни подробности, които не спомена, когато последния път те помолих да разкажеш всичко.

Елена кимна.

— Права си. Трудно е да се обясни, но ще опитам. — Пое дълбоко дъх. — Бони, спомняш ли си първия учебен ден? Тогава за пръв път те чух да правиш предсказание. Ти погледна дланта ми и каза, че ще срещна момче — тъмнокосо момче, непознат. И че той не е висок, но някога е бил. Е — тя погледна към Бони, после към Мередит, — Стефан сега не е много висок. Но някога е бил... в сравнение с хората, живели през петнадесети век.

Мередит кимна, но дребничкото червенокосо момиче нададе кратък вик и се олюля назад. Направо беше шашнатата.

— Искаш да кажеш...

— Искам да кажа, че той е живял в ренесансова Италия, когато като цяло хората са били по-ниски. Тогава Стефан е бил по-висок в

сравнение с тях. Почакай, преди да припаднеш, трябва да узнаеш още нещо. Деймън е негов брат.

Мередит отново кимна.

— Досетих се. Но защо Деймън каза, че учи в колеж?

— Дватамата не се разбират много добре. От много отдавна. Стефан дори не знаеше, че Деймън е във Фелс Чърч. — Елена млъкна. Беше на път да разкаже личната история на Стефан, а винаги бе смятала, че това е негова тайна, която само той има право да разкрие. Но Мередит беше права, време беше всичко да излезе наяве. — Слушайте, ето какво е станало. В ренесансова Италия Стефан и Деймън били влюбени в едно и също момиче. Тя била германка, казвала се е Катрин. Причината Стефан да ме избягва отначало в училище била, че съм му напомняла за нея — тя също имала руса коса и сини очи. О, и това е нейният пръстен. — Елена издърпа ръката си от тази на Мередит и им показа изящната златна халка, върху която бе закрепен скъпоценният камък лапис лазули. Работата е, че Катрин била вампир. Един мъж на име Клаус я е направил такава в родното ѝ село в Германия, за да я спаси от смъртоносна болест. Стефан и Деймън го знаели, но не им пукало. Те я помолили да избере за кого от двамата иска да се омъжи. — Елена млъкна и се усмихна накриво. Каза си, че господин Танър беше прав — историята наистина се повтаряше. Надяваше се само нейната история да не свърши като тази на Катрин. — Но тя избрала и двамата. Обменила кръв и с двамата и заявила, че тримата трябва да останат заедно във вечността.

— Звучи ми смахнато — промърмори Бони.

— Звучи *глупаво* — отсече Мередит.

— Улучи — кимна ѝ Елена. — Катрин била сладка, но не била много умна. Стефан и Деймън и без това вече не се понасяли. Те ѝ казали, че тя трябва да избере само единия, че дори и през ум не им минава да си я поделят. А тя избягала разплакана. На следващия ден — ами намерили тялото ѝ или това, което било останало от нея. Разбирате ли, вампирът се нуждае от талисман като този пръстен, за да може да излезе на дневна светлина и да не умре. А Катрин излязла под слънчевите лъчи и свалила пръстена си. Мислела, че ако я няма, Стефан и Деймън ще се сдобрят.

— О, Боже, колко роман...

— Не, *не е*. — Елена прекъсна рязко Бони. — Изобщо не е романтично. Оттогава Стефан живее с вина, а аз мисля, че и Деймън също, макар че никога няма да го признае. А непосредственият резултат от саможертвата на Катрин бил, че двамата грабнали по една шпага и се убили. Да, убили се. Затова сега са вампири и затова се мразят толкова силно. И затова сигурно съм полудяла да се опитвам да ги сдобря отново и да ги накарам да се съюзят.

— Да се съюзят за какво? — попита Мередит.

— Ще ви обясня по-късно. Но първо искам да узная какво става в града, откакто аз... напуснах.

— Ами всички са истерявали — отвърна Мередит и повдигна вежди. — Твоята леля Джудит е много зле. Имала халюцинация, че те е видяла — само че не е било халюцинация, нали? Двамата с Робърт скъсаха.

— Зная — каза Елена мрачно. — Продължавай.

— Всички в училище са разстроени. Искан да говоря със Стефан, особено след като започнах да подозирам, че не си наистина мъртва, но той не беше на училище. Мат беше, но нещо с него не е наред. Прилича на зомби и не говори с никого. Искан да му обясня, че може да съществува вероятност да не си си отишла завинаги, мислех, че това ще го ободри. Но той не пожела да ме изслуша. Държа се по начин, съвсем нетипичен за него, дори по едно време си помислих, че ще ме удари. Не пожела да чуе и дума.

— О, Господи... Мат. — Нещо ужасно се раздвижи в съзнанието на Елена, спомен, който бе твърде смущаващ, за да изплува. В момента не бих могла да понеса нищо повече, *не бих могла*, помисли си тя и побърза да пропъди спомена.

— Обаче е ясно — продължи Мередит, — че и други хора имат съмнения относно твоята смърт. Затова казах онези неща по време на възпоминателната служба. Страхувах се, че ако кажа истинския ден и мястото, Аларик Залцман може да те причака пред къщата. Той задава всякакви въпроси и добре че Бони не знаеше нищо, защото иначе щеше да си изпее всичко.

— Това не е честно — възмути се Бони. — Аларик просто е загрижен, това е всичко. Искан да помогне да преодолеем травмата, както преди. Той е Водолей...

— Той е шпионин — пресече я Елена, — а може и да е нещо повече. Но по-късно ще поговорим за това. А какво става с Тайлър

Смолуд? Не го видях в църквата.

Мередит я изгледа слисано.

— Искаш да кажеш, че не знаеш?

— Не зная нищо, спях четири дни на един таван.

— Ами... — Мередит млъкна притеснено. — Тайлър тъкмо се прибра от болницата. Също както Дик Картър и онези четирима здравеняци, с които се движеха в Деня на основателите. Същата вечер всички били нападнати в колибата на Куонсет и изгубили много кръв.

— О. — Загадката за завърналите се Сили на Стефан се изясни. Както и защо оттогава губеха мощта си. Той вероятно не се бе хранил от четири дни. — Мередит, подозират ли Стефан?

— Е, бащата на Тайлър се опита да го набеди, но хората не мислят, че времето съвпада. Те знаят приблизително кога е бил нападнат Тайлър, защото трябвало да се срещне с господин Смолуд, а той не се появил. А аз и Бони можем да осигурим алиби на Стефан за същото време, защото тъкмо го бяхме оставили край реката с тялото ти. Така че той не би могъл да стигне до колибата на Куонсет и да нападне Тайлър — поне никое нормално човешко същество не би могло. А засега полицията не подозира нищо свръхестествено.

— Разбирам. — Елена изпита облекчение поне за последното.

— Тайлър и онези типове не могат да посочат нападателя си, защото не си спомнят нищо от следобеда — додаде Мередит.

— Нито пък Каролайн.

— *Каролайн* е била там?

— Да, но тя не е била ухапана. Просто е изпаднала в шок. Въпреки всичко, което направи, ми е жал за нея. — Мередит сви рамене и добави: — Напоследък изглежда доста жалка.

— А аз не мисля, че някой ще заподозре Стефан след това, което се случи днес с онези кучета в църквата — вметна Бони. — Татко каза, че някое голямо куче може да е строшило прозореца на колибата на Куонсет, а и раните на Тайлър приличат на животински ухапвания. Струва ми се, че доста хора смятат, че случилото се е дело на някое голямо куче или глутница.

— Удобно обяснение — отбеляза Мередит сухо. — Това означава, че повече няма да се ровят в тази история.

— Но това е абсурдно! — възкликна Елена. — Нормалните кучета не се държат по този начин. Нима хората не са питат защо

техните кучета внезапно са побеснели и са ги нападнали?

— Повечето хора просто се отърваха от тях. О, чух някои да предлагат да ги изследват за бяс — сети се Мередит. — Но това не е бяс, нали, Елена?

— Не мисля, че е бяс. Нито пък Стефан и Деймън. И тъкмо затова искам да поговорим, затова дойдох тук. — Елена им обясни колкото можа по-ясно за съмненията си, че във Фелс Чърч има някаква друга Сила. Разказа им как стихията я преследвала и избутала колата ѝ от моста, за подозренията си за поведението на кучетата, както и за всичко, което бяха обсъдили заедно със Стефан и Деймън. Завърши с думите: — А и Бони сама го каза днес в църквата: „някакво зло“. Мисля, че точно това се намира тук, във Фелс Чърч, нещо, за което никой не подозира, някакво абсолютно зло. Предполагам, че ти самата не знаеш какво си искала да кажеш, Бони.

Но мислите на приятелката ѝ бяха поели в друга посока.

— Значи не *непременно* Деймън е направил всички онези ужасни неща, които каза, че е сторил — предположи мъдро тя. — Като убийството на Яндзъ, нападението над Вики, убийството на господин Танър и т.н. Казах ви, че такъв готин тип не може да е убиец.

— Аз мисля — Мередит стрелна Елена с поглед, — че е по-добре да забравиш за Деймън като обект на любовен интерес.

— Да — подчерта Елена. — Той наистина е убил господин Танър, Бони. А това дава основание да смятаме, че и останалите нападения са негово дело. Ще го попитам. И без това ми е трудно да се разбера с него. Не искам да се забърквам с Деймън, Бони.

— Значи не бива да се забърквам с Деймън, с Аларик... Има ли изобщо момчета, с които мога да се забъркам? А междувременно Елена ги има всички. Това не е честно.

— Животът не е честен — отсече Мередит безцеремонно. — Но чуй, Елена. Дори тази друга Сила да съществува, що за сила смяташ, че е? Какво представлява?

— Не зная. Това е нещо изключително силно, но може така да се прикрие, че да не го усетим. Би могло да изглежда като обикновен човек. И точно затова искам да ми помогнете, защото това може да е всеки един от жителите на Фелс Чърч. Както Бони каза по време на службата: „никой не е такъв, какъвто изглежда“.

Бони придоби отчаяно изражение.

— Не си спомням да съм го казала.

— Каза го. Никой не е такъв, какъвто изглежда — повтори Елена натъртено. — Никой. Погледна към Мередит, но тъмните очи под елегантно извитите вежди останаха спокойни и хладни.

— Е, това може да изкара *всички* като заподозрени — заяви Мередит с най-сдържания си тон. — Права ли съм?

— Права си — съгласи се Елена. — Но по-добре да вземем лист и химикал и да направим списък на най-подозрителните личности. Деймън и Стефан вече се съгласиха да помогнат в разследването, а ако и вие двете се включите, ще имаме много по-голям шанс да го открием. — Сега беше в свои води — нямаше грешка в организирането на най-различни неща, като се почне от планове как да се свалят момчета и се стигне до събиране на помощи за най-различни цели. Просто това бе по-сериозна версия на някогашните план А и план Б.

Мередит подаде на Бони лист и химикал, тя ги погледна, а после вдигна очи към Мередит и Елена.

— Добре въздъхна, — но кой ще влезе в списъка?

— Ами всички, които биха могли да имат нещо общо с другата Сила. Всеки, който може би е направил нещата, за които знаем: хвърлянето на Стефан в кладенеца, моето преследване, насъскването на кучетата. Както и всеки, който ви е направил впечатление, че се държи странно.

— Мат — заяви Бони и чевръсто го записа. — И Вики. И Робърт.

— Бони! — възкликнаха Елена и Мередит едновременно.

Бони вдигна глава.

— Е, Мат се държи доста странно, както и Вики, вече месеци наред. А Робърт се размотаваше пред църквата преди службата, но въобще не влезе...

— О, Бони, не ставай глупава — сръза я Мередит. — Вики е жертва, не заподозряна. А ако Мат е злата Сила, то аз съм Гърбушкото от Нотр Дам^[1]. Що се отнася до Робърт...

— Добре, зачеркнах ги — нацупи се Бони. — Хайде, да чуем вашите предложения.

— Не, почакай — намеси се Елена. — Бони, почакай за миг. — Замисли се за нещо, което не ѝ даваше мира от известно време, откакто... — Откакто бях в църквата — каза на глас, след като си

спомни. — Знаеш ли, Робърт наистина беше отвън пред църквата, когато се криех на балкона на църковния хор. Точно преди кучетата да нападнат, той се изниза, сякаш знаеше какво ще се случи.

— О, но, Елена...

— Не, слушай, Мередит. Видях го и преди, в събота през нощта с леля Джудит. Когато тя му каза, че няма да се омъжи за него, в лицето му имаше нещо... Не зная. Мисля, че е по-добре пак да го включиш в списъка, Бони.

Със сериозно изражение и след кратко колебание момичето отново го записа.

— Кой друг? — попита.

— Ами боя се, че следващият е Аларик — рече Елена. — Съжалявам, Бони, но той всъщност е заподозрян номер едно. — Разказа им за разговора, който бе подслушала сутринта между Аларик и директора на гимназията. — Той не е обикновен учител по история; извикали са го тук поради някаква причина. Знае, че съм вампир и ме търси. А днес, докато кучетата нападаха хората, той стоеше там отстрани и правеше някакви странни жестове. Аларик определено не е такъв, какъвто изглежда, но въпросът е: какво е той? Слушаш ли ме, Мередит?

— Да. Знаеш ли, мисля, че трябва да включиш и госпожа Флауърс в списъка. Спомняте ли си как стоеше на прозореца в пансиона, когато доведохме Стефан, след като го измъкнахме от кладенеца? Но не слезе да ни отвори вратата, помните ли? Беше си доста странно поведение.

Елена кимна.

— Да, а и как ми затваряше телефона, когато се обаждах да търся Стефан. Определено е доста странна, почти не излиза от онази стара къща. Може да е просто изкуфяла старица, но все пак я запиши в списъка, Бони. — Прокара ръка през косата си и я вдигна нагоре. Беше ѝ горещо. О... не точно горещо, но някак си некомфортно както когато ти е топло. Чувстваше се пресъхнала.

— Добре, утре преди училище ще отидем до пансиона — заяви Мередит. — А междувременно какво друго ще правим? Дай да погледна списъка, Бони.

Бони ѝ подаде листа, за да го видят, а Мередит и Елена се надвесиха над него.

„Мат Хъникът

Вики Бенет

Робърт Максвел: Какво е правил около църквата, когато кучетата са нападнали? И какво се е случило онази нощ с лелята на Елена?

Аларик Залцман: Защо задава толкова много въпроси? Защо е бил извикан във Фелс Чърч?

Госпожа Флауърс: Защо се държи толкова странно? Защо не ни отвори, когато Стефан бе ранен?“

— Добре — кимна Елена. — Предполагам, че можем да разберем чии са били кучетата пред църквата днес? Мередит, утре в училище ще наблюдаваш Аларик.

— Аз ще наблюдавам Аларик — рече Бони твърдо. — И ще го изчистя от подозренията, да не се казвам Бони, ако не го направя.

— Чудесно, направи го. Прикрепяме те към него. Мередит може да проучи госпожа Флауърс, а аз ще се заема с Робърт. Колкото до Стефан и Деймън — ами те могат да бъдат прикрепени към всеки, защото могат да използват своите Сили, за да проникват в съзнанието на хората. Освен това този списък въобще не е окончателен. Ще ги помоля да разузнаят из града и да потърсят някакви признаци на Сила или на нещо странно, което става. По-вероятно е те да го разпознаят, отколкото аз.

Елена седна и прехапа разсеяно устната си. *Беше* пресъхнала. Забеляза нещо, което не ѝ бе правило впечатление никога досега: деликатната плетеница от вени от вътрешната страна на китката на Бони. Приятелката ѝ продължаваше да държи тетрадката, а кожата на китката ѝ бе толкова прозрачна, че тънките тъмносини вени се виждаха съвсем ясно. Елена съжали, че не е слушала по-внимателно в часовете по анатомия, как се казваше тази вена — онази голямата, която се разклоняваше като вилица в три...?

— Елена. Елена!

Тя се сепна и вдигна глава. Срещна тъмните очи на Мередит и видя изплашеното лице на Бони. Чак тогава осъзна, че се е навела над китката на Бони и разтрива най-голямата вена с палеца си.

— Съжалявам — промърмори тя и се отдръпна. Но усещаше удължените си и изострени кучешки зъби. Беше все едно да носиш шини, съвсем ясно усещаше разликата в големината и тежестта. Осъзна, че успокоителната усмивка, която бе отправила към Бони, не е постигнала желанния ефект. Бони изглеждаше изплашена, което беше глупаво. Тя трябваше да знае, че Елена никога не би я наранила. А и тази вечер Елена не беше много гладна; тя винаги ядеше малко. Можеше да получи всичко, от което се нуждаеше, от тази тънка вена ето тук на китката...

Скочи на крака и се извърна към прозореца. Облегна се на касата и подложи лице на студения нощен въздух. Чувстваше се замаяна, не можеше да си поеме дъх.

Какво *правеше*? Обърна се и видя, че Бони се е сгушила в Мередит и двете бяха пребледнели от страх. Мразеше се, задето е причината да я гледат по този начин.

— Съжалявам — промълви. — Нямахте да направя нищо, Бони. Виж, няма да те приближавам. Трябваше да се нахраня, преди да дойда тук. Деймън ми каза, че по-късно ще огладнея.

Бони преглътна. Изглеждаше още по-изплашена.

— Да се нахраниш?

— Да, разбира се — тросна ѝ се Елена. Вените ѝ изгаряха, ето какво чувстваше. Стефан ѝ го бе описвал преди, но досега никога не го бе разбирала. Никога не бе осъзнавала през какво изпитание преминава, когато нуждата за кръв стане прекалено силна. Беше ужасно, неустойимо желание. — Какво си мислиш, че ям напоследък? Въздух? — добави предизвикателно. — Сега аз съм ловец и май е по-добре да вървя да ловувам.

Бони и Мередит се опитваха да я приемат, тя виждаше, че наистина се стараят, но виждаше също и отвращението в очите им. Елена се концентрира върху използването на новите си сетива, наостри ги и ги протегна като пипала в нощта, за да потърси присъствието на Стефан и Деймън. Беше трудно, защото нито един от двамата не изпращаше сигнали със съзнанието си както в нощта, когато се биеха в гората, но за миг ѝ се стори, че усеща проблясък на Сила навън в града.

Но не знаеше как да влезе във връзка с нея и чувството на безсилие разпали още повече огъня във вените ѝ. Тъкмо реши, че ще

излезе на лов без тях, когато завесите се увиха около лицето ѝ, изплющяха от порива на вятъра. Бони скочи със сподавен вик и събори нощната лампа върху шкафчето до леглото. Стаята потъна в мрак. Мередит изруга и заопипва в тъмнината, за да я включи отново. Завесите се развяха диво, а Бони сякаш всеки миг щеше да закрещи.

Когато най-после нощната лампа светна отново, всички изведнъж видяха Деймън, приседнал несигурно върху перваза на отворения прозорец. Едното му коляно бе повдигнато, а устните му бяха разтеглени в една от типичните му усмивки.

— Имате ли нещо против да вляза? — попита той. — Тук е малко неудобно.

Елена погледна към Бони и Мередит, които се бяха притиснали към дрешника. Изглеждаха едновременно ужасени и хипнотизирани. Самата тя поклати раздражено глава.

— А пък аз си мислех, че драматичните появи са мой специалитет — измърмори. — Много забавно, Деймън. А сега да си вървим.

— Да си вървим, когато двете ти красиви приятелки са тук? — Деймън отново се усмихна на Бони и Мередит. — Освен това аз току-що дойдох. Няма ли някой да бъде така любезен и да ме покани?

Кафявите очи на Бони се втренчиха безпомощно в лицето му и изражението им леко се смекчи. Устните ѝ, полуразтворени от страх, сега се разтвориха още. Елена видя, че приятелката ѝ е готова да се поддаде на чара му.

— Не, няма да те поканят — заяви тя твърдо и застана точно между момичетата и Деймън. — Никоя тук не е за теб, Деймън — нито сега, нито когато и да било. — Видя лумналия в очите му предизвикателен пламък и додаде игриво: — А и без това аз вече си тръгнах. Не знам за теб, но аз отивам на лов. — Изведнъж почувства спокойствие, защото усети наблизо присъствието на Стефан, вероятно на покрива, и чу мигновено му предложение: *Ние отиваме на лов, Деймън. А ти ако искаш, можеш да останеш цялата нощ тук.*

Деймън прие поражението си с финес, хвърли последен развеселен поглед към Бони и изчезна от прозореца. Бони и Мередит се втренчиха уплашено натам, очевидно загрижени, че сигурно се е пребил.

— Той е добре — успокой ги Елена и отново поклати глава. — И не се тревожете, няма да му позволя да се върне. Ще се срещнем утре по същото време. Чао.

— Но... Елена... — Мередит спря. — Искам да кажа, щях да те попитам дали не искаш да се преоблечеш.

Елена се огледа. Ценната рокля от деветнадесети век беше изпокъсана и изцапана, а тънкият муселин висеше на парцали на няколко места. Но нямаше време да се преоблича, сега трябваше да се нахрани.

— Това ще трябва да почака — въздъхна тя. — Ще се видим утре.

И с тези думи се прехвърли през прозореца също като Деймън. Последното, което видя, бяха удължените лица на Бони и Мередит, които се вираха сащисано след нея.

Ставаше все по-добра в приземяванията; този път не си ожули коленете. Стефан беше там и я загърна с нещо тъмно и топло.

— Твоята пелерина — промълви тя зарадвано.

За миг двамата се вгледаха усмихнати един в друг. Припомниха си първия път, когато той ѝ даде пелерината, след като я спаси от Тайлър на гробището и я заведе в стаята си, за да я почисти. Тогава се боеше да я докосне. Но, помисли си Елена, усмихвайки се в очите му, тя доста бързо се бе справила с този страх.

— Мислех, че отиваме на лов — обади се Деймън.

Елена се извърна и му се усмихна, без да пуска ръката на Стефан.

— Отиваме. Накъде трябва да поемем?

— Към която и да е къща по тази улица — предложи Деймън.

— Към гората — заяви Стефан.

— Към гората — реши Елена. — Ние не докосваме човешки същества и не убиваме. Нали така, Стефан?

В отговор той стисна пръстите ѝ.

— Точно така — рече тихо.

Деймън изви капризно устни.

— И какво точно ще търсим в гората или е по-добре не знам? Мускусен воден плъх? Скункс? Термити? — Погледът му се премести към Елена и той снижи глас. — Ела с мен, аз ще ти покажа какво означава истински лов.

— Може да минем през гробището — предложи тя, без да му обръща внимание.

— Белоопашатите елени по цяла нощ търсят храна из гората — каза ѝ Стефан, — но трябва да сме много предпазливи, докато ги преследваме, могат да чуват почти толкова добре, колкото нас.

Друг път тогава, прозвуча гласът на Деймън в главата на Елена.

---

[1] Квазимодо, героят на Виктор Юго от романа му „Парижката света Богородица“, уродлив, но със златно сърце, влюбен в красивата циганка Есмералда. — Б.пр. ↑

8

— Кой...? О, това си ти! — възкликна сепнато Бони, когато някой я улови за лакътя. — Изплаши ме. Не те чух да идваш.

Стефан осъзна, че трябва да бъде по-внимателен. За няколкото дни, през които отсъстваше от училище, бе забравил навика да върви и да се движи като човешко същество и отново се бе върнал към безшумното, идеално контролирано придвижване на ловеца.

— Извинявай — промърмори той, докато двамата вървяха рамо до рамо в коридора.

— Няма нищо — отвърна Бони, опитвайки се да демонстрира безгрижие. Но кафявите ѝ очи бяха разширени и напрегнати. — И така, какво правиш днес тук? Двете с Мередит ходихме тази сутрин до пансиона, за да проверим госпожа Флауърс, но никой не ни отвори. Не те видях в часа по биология.

— Дойдох днес следобед. Върнах се на училище. Поне докато открием каквото търсим.

— Искаш да кажеш, за да шпионираш Аларик — измърмори момичето. — Казах вчера на Елена да остави тази работа на мен. Опа! — възкликна, когато двама ученици от долните класове, които минаваха покрай нея, я зяпнаха втренчено. Завъртя очи към Стефан. По мълчаливо съгласие двамата завиха по коридора и се запътиха към пустото стълбище. Бони се облегна на стената и въздъхна облекчено.

— Трябва да запомня, че не бива да споменавам името ѝ — рече тя с драматична нотка в гласа, — но ми е толкова *трудно*. Майка ми ме попита как се чувствам тази сутрин, а аз едва не ѝ отвърнах „чудесно, след като миналата нощ видях Елена“. Не зная как двамата сте пазили — знаеш какво — в тайна толкова дълго.

Въпреки нежеланието си Стефан усети как устните му се извиват в усмивка. Бони приличаше на малко котенце, бликащо от очарование, невинно и без задръжки. Винаги казваше това, което мислеше в момента, дори и да бе в пълно противоречие с казаното преди малко, но всичко, което правеше, идваше от сърцето ѝ.

— В момента стоиш в празен коридор със „знаеш какво“ — напомни ѝ той с престолено застрашителен тон.

— Оххх! — Очите ѝ отново се разшириха. — Но ти не би го направил, нали? — добави с облекчение. — Защото Елена би те убила... О, Боже! — Опитвайки се да смени темата, тя преглътна и рече: — И така... как минаха нещата снощи?

Настроението на Стефан тутакси помръкна.

— Не много добре. О, Елена е добре, в момента спи на безопасно място. — Преди да успее да продължи, ушите му доловиха стъпки в дъното на коридора. Три момичета от горните класове минаваха покрай тях. Когато видя Стефан и Бони, едното се отдели от групата. Лицето на Сю Карсън беше бледо, а очите ѝ — зачервени, но тя им се усмихна.

— Сю, как си? — попита Бони загрижено. — Как е Дъг?

— Аз съм добре. Той също е добре или поне ще бъде. Стефан, исках да говоря с теб — додаде забързано момичето. — Зная, че вчера татко ти благодари, задето помогна на Дъг, но аз също исках да ти благодаря. Искам Да кажа, зная колко ужасно се държаха хората с теб и... ами изненадана съм, че въобще още те е грижа за нас и ни помогна. Но се радвам. Мама каза, че си спасил живота на Дъг. Затова исках да ти благодаря и да ти кажа, че съжалявам... за всичко.

В края на речта гласът ѝ затрепери. Бони подсмръкна и затършува в раницата си за кърпичка. Замалко Стефан да се окаже в компанията на две подсмърчащи и хлипащи момичетата.

— Всичко е наред — рече той. — Как е Челси днес?

— Тя е в приюта. Държат там кучетата под карантина — всички, които успяха да открият. — Сю примигна и изправи рамене, а Стефан си отдыхна — опасността бе отминала.

Възцари се неловко мълчание.

— Ами — обърна се най-после Бони към Сю, — чу ли, че училищният съвет най-после е взел решение за Снежния бал?

— Чух, че тази сутрин са имали съвещание и са решили да се проведе. Макар че някой предложил балът да се охранява от полицията. О, това е последният звънец. По-добре да побързаме за часа по история, преди Аларик да ни накаже.

— Идваме след минута — каза Стефан и попита небрежно: — Кога е този Снежен бал?

— На тринадесети, в петък вечерта — отвърна Сю и после потръпна. — О, Боже, петък, тринадесети. Дори не съм се замислила за това. Но това ме подсети, че има още нещо, което исках да ви кажа. Тази сутрин оттеглих кандидатурата си за Снежна кралица. Някак си... така ми се стори правилно. Това е всичко. — Сю се отдалечи забързано, почти тичешком.

Мислите на Стефан бясно препускаха.

— Бони, какъв е този Снежен бал?

— Ами това всъщност е коледен бал, само че има Снежна кралица вместо Коледна кралица. След това, което се случи на Деня на основателите, смятаха да го отменят, а като се вземе предвид и нападението на кучетата вчера... но явно все пак са решили да се състои.

— На петък, тринадесети — заключи Стефан мрачно.

— Да. — Бони отново изглеждаше уплашена и се сви, сякаш се опитваше да се смали още повече и да стане незабележима. — Стефан, не гледай по този начин, плашиш ме. Какво не е наред? Какво мислиш, че ще се случи по време на бала?

— Не зная.

Но нещо ще се случи, помисли си Стефан. Досега във Фелс Чърч не бе имало празненство, което да не беше посетено от другата Сила, а това навярно щеше да бъде последното за тази година. Но сега нямаше смисъл да говори за това. — Хайде — рече той, — да вървим, че вече закъсняваме.

Беше прав. Когато влязоха, Аларик Залцман стоеше пред черната дъска, както когато се появи за пръв път в класната стая. Дори и да бе изненадан, че са закъснели, с нищо не го показва, а ги посрещна с една от приятелските си усмивки.

Значи ти си този, който е на лов за ловеца, каза си Стефан, заемайки мястото си и изучавайки мъжа пред себе си. Но дали си нещо повече от това? Може би си другата Сила, както предполага Елена?

Като го гледаше, нищо не му се струваше по-малко вероятно. Пясъчнорусата коса на Аларик, малко по-дълга, отколкото на обикновен учител, момчешката му усмивка, вечно бодрото и жизнерадостно настроение всичко създаваше впечатление за безобидност. Но от самото начало Стефан изпитваше подозрение за това, което се криеше под добродушната и любезна външност. Но все

пак не изглеждаше много вероятно Аларик Залцман да стои зад нападението над Елена или инцидента с кучетата. Някоя маскировка не би могла да е толкова съвършена.

Елена. Ръцете на Стефан се свиха в юмруци под чина и болка прониза гърдите му. Не искаше да мисли за нея. Единственият начин, който му бе помогнал да преживее последните пет дни, бе да зарови спомените за нея в едно кътче на съзнанието си, да не позволи образът ѝ да изплува. Но в крайна сметка усилието да забрави спомените, бе отнело по-голяма част от времето и енергията му. А това бе най-лошото от всички възможни места — класната стая, където изобщо не го бе грижа какво му преподават. Тук нямаше какво друго да прави, освен да мисли.

Заповяда си да диша бавно и спокойно. Тя беше добре, това бе най-важното. Нищо друго нямаше значение. Но въпреки че не спираше да си го повтаря, ревността го разяждаше като киселина. Защото винаги щом помислеше за Елена, изникваше и той.

Мислеше за Деймън, който бе свободен да идва и да си отива, когато му хрумне. Който може би точно в тази минута беше с Елена.

Гневът изгаряше мислите му — ярък и студен, смесвайки се с жарката болка в гърдите му. Все още не беше убеден, че Деймън не е бил този, който го бе захвърлил в онзи кладенец, ранен и в безсъзнание, който го бе изоставил в онази тъмна и влажна дупка, за да умре. Освен това щеше да погледне много по-сериозно на идеята на Елена, че съществува друга Сила, ако бе напълно сигурен, че не Деймън бе преследвал Елена, за да я убие. Деймън беше злото, той нямаше милост, нито скрупули...

Но какво е направил той, което да не съм сторил и аз, запита се Стефан мрачно за стотен път. Нищо.

С изключение на убийство.

Стефан се бе опитал да убие. Имаше намерение да убие Тайлър. При спомена гневът му към Деймън изведнъж стихна и той погледна към чина в дъното на стаята.

Беше празен. Въпреки че Тайлър бе излязъл предишния ден от болницата, не се бе върнат на училище. При все това нямаше опасност той да си спомни нещо от онзи зловещ следобед. Внушението да забрави всичко щеше да действа дотогава, докато някой друг не проникне в съзнанието на Тайлър.

Внезапно усети, че се взира в празния чин на Тайлър с присвити мрачни очи. Когато се обърна, улови погледа на някой друг, който го наблюдаваше.

Мат побърза да се извърне и се наведе над учебника по история, но не преди Стефан да зърне изражението му.

Не мисли за това. Не мисли за нищо, каза си Стефан и се опита да се съсредоточи върху лекцията на Аларик Залцман за Войната на Розите.

5 декември — не зная кое време е, може би ранният следобед.

„Мило дневниче,

Деймън те донесе тази сутрин. Стефан каза, че не иска да се връщам на тавана на Аларик. В момента пиша с неговата писалка. Вече нямам своя, защото не мога да взема нищо от нещата си, тъй като навярно на леля Джудит ще ѝ липсват, ако го направя. В момента седя в обора зад пансиона. Знаеш, че не мога да вливам там, където спят хора, освен ако не съм поканена. Предполагам, че животните не се броят, защото тук под сеното спят няколко плъха, а на гредата на покрива е задрямала кукумявка. В момента не си обръщаме внимание.

Опитвам се с всички сили да не изпадна в истерия.

Мисля, че писането може да ми помогне. Нещо нормално, нещо познато. Макар че вече нищо в живота ми не е нормално.

Деймън казва, че ще свикна по-бързо, ако забравя миналия си живот и се хвърля с ентузиазъм в новия. Изглежда той смята, че неизбежно ще стана същата като него. Твърди, че съм родена да бъда ловец и няма смисъл да правя нещата наполовина.

Миналата нощ бях на лов за елен. Беше стар елен, който вдигаше доста шум, докато се промъкваше с разклонените си рога между клоните на дърветата, за да преследва други мъжкари. Изпих кръвта му.

Когато препрочитам този дневник, разбирам, че винаги съм търсела нещо, място, на което да принадлежа. Но не съм го намирала. И този живот не е онова, за което съм мечтала. Страхувам се в какво ще се превърна, ако наистина започна да чувствам, че принадлежа на този живот.

О, Господи, толкова съм изплашена.

Кукумявката в обора е чистобяла, особено като разпери криле и се види перушината под тях. Отгоре изглежда почти златиста. И има малка златна ивица около лицето си. В момента се взира право в мен, защото вдигам шум, докато се опитвам да не се разплача.

Странно, че все още мога да плача, предполагам, че само вещиците не могат.

Навън заваля сняг. Ще се загърна с пелерината.“

Елена притисна малката книга към гърдите си и се загърна поплътно с меката, тъмна, кадифена пелерина, като я придърпа до брадичката си. В обора беше съвсем тихо, като се изключи тихото дишане на животните, които спяха там. Навън снегът се сипеше безшумно, покривайки света с бяла безнадеждност. Тя се втренчи в него с невиждащ поглед, нехаеща за сълзите, които се стичаха по страните ѝ.

— Може ли Бони Маккъллоу и Каролайн Форбс да останат замалко след часа? — попита Аларик след последния звънец.

Стефан се намръщи, а бръчката между веждите му се задълбочи, когато видя Вики Бенет да се мотае пред вратата на кабинета по история с широко отворени и уплашени очи.

— Ще бъда отвън — каза той многозначително на Бони, която кимна. Подсили думите си, като вдигна предупредително вежди, а тя му отвърна с невинен поглед. *Ще видиш, че няма да изтърся нищо, което не трябва*, казваше този поглед.

Докато излизаше, Стефан се надяваше, че ще изпълни обещанието си.

Вики Бенет влизаше, докато той излизаше и се дръпна настрани, за да ѝ направи път. Но така се озова точно пред Мат, който излизаше от другата врата и се опитваше да поеме надолу по коридора колкото е възможно по-бързо.

Без да се замисля, Стефан го сграбчи за ръката.

— Мат, почакай.

— Пусни ме. — Младежът вдигна юмрук. Погледна към него изненадано, сякаш не бе съвсем сигурен защо е толкова ядосан. Но всеки мускул на тялото му се стегна при докосването на Стефан.

— Просто искам да поговорим. Само за минута, става ли?

— Не разполагам с минута — рече Мат и най-последно очите му, по-светлосини от тези на Елена, срещнаха неговите. Но в дълбините им цареше пустота, която напомни на Стефан погледа на хипнотизиран или на някого, който се намираще под въздействието на някаква Сила.

Само че нямаше никаква Сила, с изключение на съзнанието на Мат, внезапно осъзна Стефан. Така постъпваше човешкият мозък, когато не можеше да се справи с нещо. Мат бе издигнал бариера, сякаш се бе изключил.

— За това, което се случи в събота вечерта... — опипа почвата Стефан.

— Не разбирам за какво говориш. Виж, казах ти, че трябва да вървя, дяволите да те вземат. — Отрицанието беше като крепостна стена, издигната в съзнанието на Мат. Но Стефан бе длъжен да опита отново.

— Не те обвинявам, че си ми сърдит. Ако бях на твое място, и аз щях да съм бесен. Зная какво е да не искаш да мислиш, особено когато мислите те подлудяват. — Мат клатеше глава и Стефан огледа коридора. Беше почти пуст, а отчаянието го тласкаше да рискува. Сними глас. — Но може би поне ще искаш да знаеш, че Елена е будна и тя е много...

— Елена е мъртва! — изкрещя момчето, привличайки вниманието на неколцината ученици. — Казах ти да ме оставиш на мира! — добави, нехаещ за околните и бутна силно Стефан. Това бе толкова неочаквано, че Стефан политна назад към шкафчетата и едва не се строполи на пода. Втренчи се в Мат, но той дори не го погледна, а забърза надолу по коридора.

Докато чакаше Бони да се появи от класната стая, Стефан остана да се взира в отсрещната стена. Върху нея бе закачен плакат за Снежния бал и когато момичетата излязоха, вече знаеше наизуст всеки сантиметър от него.

Въпреки всичко, което Каролайн се бе опитала да причини на него и Елена, Стефан не можеше да изпитва омраза към нея. Кестенявата ѝ коса изглеждаше посивяла, а лицето ѝ — измъчено. Вместо на стройна фиданка, прилича на увяхнало цвете, помисли си той, докато я наблюдаваше.

— Всичко наред ли е? — попита той Бони, когато закрчиха един до друг.

— Да, разбира се. Аларик просто знае, че ние трите — Вики, Каролайн и аз — напоследък преживяхме доста и искаше ние да знаем, че той ни подкрепя — отвърна Бони, но упоритостта, с която защитаваше учителя по история, звучеше малко пресилен. — Разбира се, никоя от нас не му каза нищо. Следващата седмица отново устройва в дома си купон за опознаване — додаде весело.

Прекрасно, помисли си Стефан. Обикновено щеше да направи някакъв коментар, но в момента беше прежалено разсеян.

— Ето я и Мередит — рече вместо това.

— Сигурно ни чака... не, отива към крилото, където е кабинетът по история — каза Бони. — Това е странно, казах ѝ, че ще се срещнем тук.

Повече от странно е, каза си Стефан. Зърна я само за миг, но образът ѝ се запечата в съзнанието му. Изражението върху лицето на Мередит беше пресметливо, зорко, а походката ѝ — потайна. Все едно се опитваше да направи нещо, без да я видят.

— Ще се върне след минута, след като види, че не сме там — увери Бони Стефан, но приятелката ѝ не се върна след минута, нито след две или три. Всъщност изминаха почти десет минути, преди тя да се появи и се сепна, когато видя, че Бони и Стефан я чакат.

— Съжалявам, задържаха ме — промърмори тя студено, а Стефан не можеше да не се възхити на самообладанието ѝ. Но в същото време се запита какво се крие зад това спокойно и невъзмутимо лице. Когато излязоха от училище, само Бони беше в бърливо настроение.

— Но последния път ти използва огън — отбеляза Елена.

— Това беше, защото търсехме Стефан или определен човек — обясни Бони. — Този път ще се опитаме да предскажем бъдещето. Ако се опитвах да предскажа твоето бъдеще, щях да ти гледам на ръка, но ние искаме да открием нещо неопределено.

Мередит влезе в стаята, като крепеше внимателно в ръката си купа от китайски порцелан, пълна до ръба с вода. В другата държеше свещ.

— Донесох всичко необходимо — каза тя.

— Водата е била свещена за друидите — обясни Бони, когато Мередит остави на пода съда, а трите момичета насядаха около него.

— Очевидно всичко е било свещено за друидите — подметна Мередит.

— Шшт. Сега сложи свещта в свещника и я запали. След това ще излея разтопен восък във водата и формите, които придобие, ще са отговор на въпросите ви. Баба ми обикновено използваше разтопено олово, а казваше, че нейната баба използвала сребро, но ме увери, че и восъкът ще свърши работа. — Когато Мередит запали свещта, Бони я изгледа отстрани и въздъхна. — Все повече ме е страх да правя това — додаде.

— Не си длъжна, ако не искаш — каза Елена тихо.

— Зная. Но искам да го направя... Освен това не е от онези ритуали, които ме плашат. Най-ужасното е да се чувстваш завладян от нещо. *Мразя го*. Сякаш някой друг влиза в тялото ми.

Елена се намръщи и отвори уста, но Бони продължи:

— Както и да е, да започваме. Изгаси лампата, Мередит. Дай ми минута да се настроя и тогава задавайте въпросите си.

В настъпилата тишина на полутъмната стая Елена наблюдаваше как светлината на свещта трепка върху сведените клепачи на Бони, както и сериозното лице на Мередит. Сведе поглед към ръцете си, които лежаха отпуснати в скута ѝ, бледи на фона на черния пуловер и клина, които Мередит ѝ бе заела. После погледна към танцуващия пламък.

— Добре — каза Бони тихо и взе свещта.

Елена сплете пръсти, стисна ги силно и заговори с нисък глас, за да не нарушава атмосферата.

— Коя е другата Сила във Фелс Чърч?

Бони наклони свещта, така че пламъкът лизна едната ѝ страна. Горещият восък потече като вода в купата и оформи сфери.

— От това се опасявах — въздъхна Бони. — Няма отговор, нищо. Опитай с различен въпрос.

Разочарована, Елена се облегна назад и заби нокти в дланите си. Мередит беше тази, която заговори.

— Може ли да открием тази друга Сила, ако я потърсим? И може ли да я победим?

— Това са два въпроса — измърмори под нос Бони и наклони свещта. Този път восъкът оформи кръг — неравен бял кръг.

— Това е обединение! Символ на съединените ръце на хората. Означава, че ще можем, ако се съюзим.

Елена вдигна рязко глава. Това бяха почти същите думи, които бе казана на Стефан и Деймън. Очите на Бони искряха от въодушевление и трите се усмигнаха една на друга.

— Внимавай! Продължава да се излива! — възкликна Мередит.

Бони побърза да изправи свещта и отново погледна в купата. Последният излят восък бе оформил тънка права линия.

— Това е сабя — каза тя бавно. — Означава жертва. Можем да победим, ако сме заедно, но ще има жертви.

— Какви жертви? — попита Елена.

— Не зная. — Лицето на Бони придоби обезпокоено изражение. — Този път мога да ви кажа само това. — Постави обратно свещта в свещника.

— Леле! — бе всичко, което каза Мередит и стана, за да запали лампите. Елена също се изправи.

— Е, поне знаем, че можем да я победим — отбеляза тя и подръпна нагоре клина, който бе твърде дълъг за нея. Зърна отражението си в огледалото на Мередит. Определено не приличаше на Елена Гилбърт — законодателката на модата в гимназията. Облечена цялата в черно, тя изглеждаше бледа и опасна, като сабя в ножница. Косата ѝ падаше небрежно по раменете.

— В училище не биха ме познали — измърмори тя с болка в гласа.

Беше странно, че още я бе грижа за училището, но беше факт. Сигурно защото не мога да отида там предположи тя. Защото толкова

дълго беше кралица толкова отдавна бе начело на всички събития, че не можеше да повярва, че никога повече кракът ѝ няма да стъпи там.

— Можеш да отидеш някъде другаде — предложи Бони. — Искам да кажа, след като всичко това свърши, можеш да завършиш учебната година някъде, където никой не те познава. Като Стефан.

— Не, не мисля. — Тази вечер Елена бе в странно настроение, след като бе прекарала деня сама, наблюдавайки сипеция се сняг. — Бони — каза рязко, — ще погледнеш ли отново ръката ми? Искам да ми предскажеш моето бъдеще, моето лично бъдеще.

— Дори не съм сигурна дали си спомням всички неща, на които баба ми ме е учила... но добре, ще се опитам — склони Бони. — Макар че е по-добре да няма повече тъмнокоси непознати. Вече и без това имаш достатъчно. — Изкиска се и пое протегнатата ръка на приятелката си. — Спомняш ли си, когато Каролайн те попита какво ще правиш с двама обожатели? Предполагам, че вече си разбрала, а?

— Просто ми гледай на ръка, става ли?

— Добре, това е линията на живота ти... — Писькът на Бони проехтя още преди да беше започнала. Втренчи се в дланта на Елена, а по лицето ѝ се изписаха страх и тревога. — Би трябвало да стига дотук — продължи неуверено, — но прекъсва внезапно и е много къса.

Двете с Елена се спогледаха мълчаливо за миг. Елена също изпитваше неясна тревога, надигнала се в гърдите ѝ.

— Е, нормално е да е къса — намеси се Мередит. — Това показва вече случилото се, когато Елена се удави.

— Да, разбира се, това трябва да е — промърмори Бони. Пусна ръката ѝ и Елена бавно се отдръпна назад — Това трябва да е — повтори тя по-уверено.

Елена отново отмести поглед към огледалото. Момичето, което я гледаше отсреща, беше красиво, но очите му бяха забулени от някаква тъжна мъдрост, каквато Елена Гилбърт никога не бе притежавала. Осъзна, че Бони и Мередит я гледат.

— Това трябва да е — заяви весело, но усмивката не достигна очите ѝ.

9

— Е, поне не бях завладяна — рече Бони. — Но вече ми писна от всички тези ясновидски истории, уморена съм от цялата работа. Това е последният път, абсолютно последният.

— Добре — съгласи се Елена и се извърна от огледалото, — да поговорим за нещо друго. Откри ли нещо днес?

— Говорих с Аларик. Следващата седмица устройва друг купон — отвърна Бони. — Попита Каролайн, Вики и мен дали искаме да ни хипнотизира, защото това можело да ни помогне да се справим с преживяното. Но аз съм сигурна, че той не е другата Сила, Елена. Твърде е мил.

Елена кимна. И тя самата се бе разколебала за Аларик. Не защото беше мил, а защото бе прекарала четири дни, заспала на тавана му. Дали другата Сила щеше да я остави там безнаказано? Разбира се, Деймън каза, че е внушил на Аларик да забрави, че тя е там, но дали другата Сила щеше да се поддаде на внушението на Деймън? Не би ли трябвало да е много по-могъща?

Освен ако Силите ѝ временно не са се изтощили, внезапно се сети Елена. По начина, по който в момента беше изтощен Стефан. Или ако онова нещо само се е *преструвало*, че се е поддало на внушение.

— Е, за всеки случай още няма да го зачеркваме от списъка — каза тя. — Трябва да бъдем много внимателни. А какво стана с госпожа Флауърс? Открихте ли нещо за нея?

— Нямахме късмет — отвърна Мередит. — Тази сутрин ходихме в пансиона, но тя не отвори вратата. Стефан каза, че ще се опита да я открие следобед.

— Ако някой ме покани там, аз също бих могла да я наблюдавам — отбеляза Елена. — Чувствам се единствената, която не прави нищо. Мисля... — Замълча за миг, обмисляйки го, после продължи: — Мисля да отида у дома, искам да кажа в къщата на леля Джудит. Може би ще открия Робърт да се крие в храстите или нещо подобно.

— Ние ще дойдем с теб — заяви Мередит.

— Не, по-добре е да отида сама. Наистина. Напоследък мога да бъда доста незабележима.

— Тогава последвай собствения си съвет и бъди внимателна. Снегът продължава да вали силно.

Елена кимна и скочи от перваза на прозореца.

Докато приближаваше къщата, където бе живяла, видя, че една кола тъкмо потегля от алеята. Спотай се в сенките и зачака. Фаровете осветиха тайнствен зимен пейзаж: бялата акация в задния двор на съседите, която приличаше на скелет с голите си клони, върху един, от които бе кацнала бяла кукумявка.

Когато двигателят на колата изрева, докато отминаваше, Елена я позна. Беше олдсмобилът на Робърт.

Е, това вече беше интересно. Изпита желание да го последва, но надделя необходимостта да провери къщата и да се увери, че всичко е наред. Обиколи предпазливо наоколо и провери прозорците.

Завесите от жълт кретон на кухнята бяха дръпнати и откриваха осветеното помещение. Леля Джудит затваряше миялната машина. Елена се запита дали Робърт бе дошъл на вечеря.

Леля й приближи към предния коридор и Елена я последва, обикаляйки отново къщата. Откри малък процеп на завесите в дневната и предпазливо опря око на осветеното старо стъкло на прозореца. Чу входната врата да се отваря и затваря, след това ключалката щракна и леля Джудит влезе в дневната и се отпусна на дивана. Включи телевизора и започна бавно да превключва каналите.

Елена искаше да види повече от профила на леля си, очертан от примигващата светлина на телевизора. Изпита странно чувство, че *може* само да гледа познатата стая, но не и да влезе вътре. Как не бе забелязала колко хубава е стаята? Старият махагонов шкаф с полици, върху които бяха подредени порцеланови и стъклени фигурки, лампата от „Тифани“, поставена на масичката до леля Джудит, островърхите възглавнички върху дивана — всичко й се струваше скъпо и ценно. Застанала отвън, докато падащите снежинки галеха врата й, Елена копнееше поне само за малко да влезе вътре.

Леля Джудит бе облегла глава назад, със затворени очи. Елена притисна чело до прозореца, после бавно се обърна.

Изкачи се по ствола на старата дюля до прозореца на стаята си, но за нейно разочарование завесите бяха плътно дръпнати. Кленовото

дърво пред стаята на Маргарет беше крехко и трудно за изкачване, но когато най-после се озова сред колоните му, пред очите ѝ се разкри чудесна гледка, защото завесите бяха дръпнати. Маргарет спеше, завита до брадичката, с отворена уста, а светлорусата ѝ коса се бе разпиляла като ветрило върху възглавницата.

Здравей, бебче, помисли си Елена и преглътна сълзите си. Сцената беше толкова невинна: нощното шкафче, леглото на малкото момиченце, плюшените играчки, подредени върху лавиците, които сякаш стояха на стража. През отворената врата се промъкна малкото бяло котенце, което довършваше картината, каза си Елена.

Снежна топка скочи върху леглото на Маргарет. Котето се прозина, разкривайки малък розов език, сетне се протегна, показвайки миниатюрните си нокти. С грациозни движения се настани върху гърдите на спящото момиченце.

Косите на Елена изведнъж настръгнаха.

Не знаеше дали това не беше някакво ново сетиво на ловец, или чиста интуиция, но тя внезапно се изплати. В стаята бе надвиснала опасност, Маргарет беше в опасност.

Котето продължаваше да стои там, размахвайки опашка. Изведнъж Елена осъзна на какво ѝ прилича. На онези кучета. Точно така изглеждаше Челси, преди да нападне Дъг Карсън. О, Господи, кучетата в града бяха под карантина, но никой не се бе сетил за котките!

Мислите ѝ препускаха бясно, но нищо не можеше да направи. В съзнанието ѝ проблясна картина какво може да направи една котка с остриите си като игли нокти. А Маргарет лежеше там и дишаше кротко, нехаеща, за каквато и да е опасност.

Козината на Снежна топка настръгна, а опашката ѝ щръкна нагоре. Животното наостри уши и от устата му излезе тихо съскане. Очите ѝ бяха втренчени в лицето на Маргарет както тези на Челси върху Дъг Карсън.

— Не! — Елена се озърна отчаяно за нещо, което да хвърли по прозореца, нещо, което да вдигне шум. Не можеше да приближи повече, върховете на клоните на дървото нямаше да издържат тежестта ѝ. — Маргарет, събуди се!

Но снегът, който обгръщаше всичко наоколо като с меко бяло одеяло, сякаш заглуши думите ѝ. Нисък зловещ звук заклоочи в

гърлото на Снежна топка, докато стрелна с поглед прозореца, а после се извърна към лицето на Маргарет.

— Маргарет, събуди се! — изкрещя Елена. В следващия миг тъкмо когато котето замахна с извитата си лапа, тя се хвърли към прозореца.

По-късно не можеше да си обясни как е успяла да се задържи. Нямаше къде да подпре коляно на перваза на прозореца, но ноктите ѝ се забиха в мекото старо дърво, а пръстът на крака ѝ се закрепил за една издадена тухла. Елена се удари с цялото си тяло върху стъклото и отново изкрещя.

— Махни се от нея! Събуди се, Маргарет!

Очите на детето се отвориха и то се изправи, като избута Снежна топка назад. Котето впи нокти в таблата на леглото, за да не падне. Елена отново извика:

— Маргарет, махни се от леглото. Отвори прозореца, бързо!

Лицето на четиригодишното сънено дете изразяваше изненада, но не и страх. То стана и олюлявайки се, приближи до прозореца, докато Елена скърцаше нетърпеливо със зъби.

— Точно така. Добро момиче... сега кажи „влез“. Бързо, кажи го!

— Влез — промълви Маргарет послушно, примигна и се отдръпна.

Котето се хвърли в мига, в който Елена падна в стаята. Тя се опита да го сграбчи, но животното беше прекалено бързо. След като се озова навън, то се плъзна пъргаво по клоните на клена, скочи в снега и изчезна.

Една малка ръчичка дръпна пуловера на Елена.

— Ти се върна! — възкликна зарадвано Маргарет и обгърна краката на сестра си. — Липсваше ми.

— О, Маргарет, и ти ми липсваше... — поде Елена, сетне замръзна. Откъм площадката на стълбите се разнесе гласът на леля Джудит.

— Маргарет, будна ли си? Какво става там?

Елена имаше само секунда, за да вземе решение.

— Не ѝ казвай, че съм тук — прошепна и се отпусна на колене. — Това е тайна, разбираш ли? Кажи ѝ, че си пустила котето навън, но не и че аз съм тук. — Нямаше време за повече обяснения; Елена се шмугна под леглото и се замоли горещо.

Изпод покривката на леглото гледаше как краката на леля Джудит прекосяват стаята. Притисна лице към дъските на пода и затаи дъх.

— Маргарет! Какво правиш? Ела, хайде да те сложим пак в леглото — каза гласът на леля Джудит, после леглото хлътна леко под тежестта на детето и Елена чу шумоленето на завивките. — Ръцете ти са замръзнали. Защо, за Бога, прозорецът е отворен?

— Отворих го и Снежна топка излезе навън — отвърна Маргарет.

Елена изпусна дъха си.

— И сега по целия под има сняг. Не мога да повярвам. Не го отваряй повече, чу ли? — Чу се още малко шумолене, сетне краката се отдалечиха от леглото и след малко вратата се затвори.

Елена се измъкна навън.

— Добро момиче — прошепна, когато Маргарет се изправи. — Гордея се с теб. Утре ще кажеш на леля Джудит, че искаш да дадеш котето в приюта. Кажи й, че те плаши. Зная, че не искаш... — притисна бързо длан към устните на Маргарет, за да заглуши надигащия се вик, — но се налага. Казвам ти, че това коте ще те нарани, ако остане при теб. А ти не искаш да те боли, нали?

— Не — поклати глава Маргарет и сините й очи се напълниха със сълзи. — Но...

— И не искаш котето да причини болка на леля Джудит, нали? Кажи й, че не можеш да имаш коте, кученце или дори птичка — за известно време. Но не й казвай, че аз съм ти го казала, нека засега си остане нашата тайна. Само й кажи, че си изплашена заради това, което се е случило с кучетата в църквата. — По-добре е малкото момиченце известно време да има кошмари в съня си, помисли си мрачно Елена, отколкото в спалнята му да се разиграе кошмар наяве.

Долната устничка на Маргарет увисна тъжно.

— Добре.

— Съжалявам, скъпа. — Елена приседна на леглото и я прегърна. — Но се налага.

— Студена си — рече Маргарет и погледна към лицето на сестра си. — Ангел ли си?

— Ъъ... не съвсем. — Точно обратното, помисли си Елена с горчива ирония.

— Леля Джудит каза, че ще бъдеш с мама и татко. Видя ли ги?

— Аз... малко е трудно да ти обясня, Маргарет. Още не съм ги видяла и не съм ангел, но отсега нататък ще бъда твоят ангел пазител, става ли? Ще те наблюдавам дори и когато ти не можеш да ме видиш. Разбра ли?

— Добре. — Маргарет закърши пръстчета. — Това означава ли, че вече не можеш да живееш тук?

Елена огледа розово-бялата спалня. Погледът ѝ се плъзна по плюшените животни върху полиците, върху малкото бюро в ъгъла, което някога беше нейно.

— Точно това означава — отвърна тя тихо.

— Когато те ми казаха, че сега ще бъдеш с мама и татко, аз им заявих, че и аз искам да отида.

Елена примигна няколко пъти, за да спре напиралците в очите ѝ сълзи.

— О, бебчето ми! За теб още не е време да отидеш и затова не можеш. А и леля Джудит те обича толкова много и ще ѝ бъде тъжно и самотно без теб.

Маргарет кимна и сведе клепачи. Но докато Елена я полагаше нежно върху леглото и придърпваше завивките, момиченцето зададе още един въпрос:

— А ти не ме ли обичаш?

— Разбира се, че те обичам. Обичам те толкова много — досега дори не съм осъзнавала колко много те обичам. Но аз ще съм добре, а леля Джудит се нуждае повече от теб. И... — Елена пое дълбоко дъх, за да се успокои, а когато погледна надолу, видя, че очите на Маргарет са затворени, а гърдите ѝ се повдигат равномерно. Тя беше заспала.

О, каква съм глупачка, глупачка, мислеше си Елена, докато газеше в дълбоките снежни преспи от другата страна на Мейпъл стрийт. Изпусна възможността да попита Маргарет дали Робърт е бил на вечеря. Сега вече бе твърде късно.

Робърт. Внезапно присви очи. Когато кучетата побеснях, Робърт беше пред църквата. А тази вечер котето на Маргарет подивя... точно когато малката бяла кола на Робърт потегляше от алеята.

Май Робърт има да отговаря на доста въпроси, каза си тя.

Но меланхолията я обгръщаше, разсейвайки мислите ѝ. Продължаваше да си представя светлата къща, която току-що бе

напуснала, прехвърляше през ума си куп неща, които никога вече нямаше да види. Дрехите ѝ, малките дреболийки и бижутата ѝ — какво ще прави леля Джудит с тях? Вече не притежавам нищо. Аз съм беднячка.

Елена?

Тя с облекчение разпозна мисления глас и различи сянката в края на улицата. Забърза към Стефан, който извади ръце от джобовете на якето си и улови нейните, за да ги стопли.

— Мередит ми каза къде си отишла.

— Ходих у дома — отвърна Елена. Това бе всичко, което можеше да изрече, но когато се облегна на него, за да потърси утеха, знаеше, че той я разбира.

— Да намерим някое място, където да седнем — предложи Стефан, но се спря, обзет от чувство на безсилие. Всички места, където имаха навика да ходят, или бяха твърде опасни, или забранени за Елена. А колата на Стефан все още беше в полицията.

Най-накрая отидоха в гимназията, където седнаха под козирката на покрива и се загледаха в падащия сняг. Елена му разказа какво се бе случило в стаята на Маргарет.

— Ще кажа на Бони и Мередит да предупредят хората в града, че и котките могат да бъдат опасни и не е изключено също да започнат да нападат. Освен това смятам, че някой трябва да наблюдава и Робърт — заключи Елена.

— Аз ще се закача за него — каза Стефан, а тя не можа да сдържи усмивката си.

— Забавно е колко много си заприличал на американец. Не съм се замисляла, но когато се появи за пръв път, много повече си личеше, че си чужденец. А сега никой не може да познае, че не си живял тук през целия си живот.

— Ние много бързо се адаптираме. Налага ни се — обясни той. — Винаги има нови континенти, нови ситуации, а и времето си тече. Ти също ще се адаптираш.

— Дали? — Погледът на Елена оставаше прикован в проблясващите снежинки. — Не зная...

— С времето ще се научиш. Ако има нещо... хубаво... в това, което представляваме, това е времето. Разполагаме с толкова време, колкото искаме. Завинаги.

— „Завинаги ще бъдем една безкрайно весела компания“. Нали това ви е казала Катрин на теб и Деймън? — промърмори Елена.

Усети как Стефан се скова, как се затвори в себе си.

— Тя говореше за нас тримата — рече той. — А аз — не.

— О, Стефан, моля те, не започвай сега. Дори не мислех за Деймън, а само за това „завинаги“. Това ме плаши. Всичко, свързано с това, ме плаши и понякога си мисля, че искам само да заспя и никога повече да не се събудя...

В топлата му прегръдка тя се чувстваше в безопасност, но откри също, че новите ѝ сетива са удивително изострени не само от разстояние, но и при непосредствена близост. Чуваше всеки удар на сърцето на Стефан, пулсирането на кръвта във вените му. Можеше да подуши характерното му ухание, примесено с мириса на коженото му яке, вълнените дрехи и снега.

— Моля те, вярвай ми — прошепна тя. — Зная, че си ядосан на Деймън, но се опитай да му дадеш възможност. Мисля, че той е много по-добър, отколкото изглежда. И аз искам да ни помогне да намерим другата Сила. Това е *всичко*, което се иска от него.

В момента това беше напълно вярно. Тази нощ Елена не искаше да има нищо общо с живота на ловеца, мракът не я привличаше. Копнееше единствено да си бъде у дома, седнала пред камината.

Но беше толкова приятно да се отпусне в прегръдките му, въпреки че седяха върху снега. Дъхът на Стефан беше топъл, когато я целуна по тила и тя усети как тялото му се отпуска и се притиска до нейното.

Нямаше никакъв глад или поне не онзи, който бе усещала преди, когато бяха толкова близо един до друг. Сега, когато и тя бе ловец като него, нуждата бе различна — по-скоро необходимост да са заедно, отколкото физиологически глад. Но не това имаше значение. Бяха изгубили нещо, но в същото време бяха спечелили друго. Разбираше Стефан както никога досега. И това разбиране ги сближаваше все повече, докато съзнанията им се докосваха и почти се сляха. Това не беше просто обмяна на мисли, а дълбоко и безмълвно общуване. Сякаш духовете им се преплитаха.

— Обичам те — промълви Стефан във врата ѝ, а тя се притисна по-плътено към него. Сега вече разбираше защо толкова дълго се бе страхувал да ѝ го каже. Когато мисълта за утрешния ден те ужасяваше,

бе трудно да се обвържеш с някой друг. Защото не искаш да го повличаш в бездната със себе си.

Особено ако го обичаш.

— Аз също те обичам — изрече Елена с усилие и се отпусна назад. Спокойствието, което я бе обзело, се стопи. — Ще се опиташ ли да дадеш шанс на Деймън, заради мен? Ще се опиташ ли да си сътрудничиш с него?

— Ще си сътруднича с него, но не му вярвам. Не мога. Познавам го прекалено добре.

— А аз понякога се чудя дали изобщо някой го познава. Добре тогава, постъпи както намериш за добре. Може би не е зле да го помолим утре да проследи Робърт.

— Аз днес проследих госпожа Флауърс. — Устните му се извиха леко. — През целия следобед и вечерта. И знаеш ли с какво бе заета?

— С какво?

— Три пъти зареди пералнята с пране — древна машина, която изглежда така, сякаш всеки миг ще избухне. Няма сушилня, само пералня. Намира се в мазето. После излезе навън и напълни две дузини хранилки за птици. След това се върна отново в мазето, за да избърше праха от две лавици с консерви. Прекара по-голямата част от времето долу. Говореше си сама.

— Също като някоя изкуфяла стара бабичка — заключи Елена. — Добре, може би Мередит греша и тя е точно това. — Забеляза промяна в изражението му, когато спомена Мередит. — Какво има?

— Ами Мередит също трябва да даде някои обяснения. Не съм я попитал за това. Реших, че може би е най-добре ти да го сториш. Но днес след училище тя отиде да говори с Аларик Залцман. И не искаше никой да разбере къде отива.

В гърдите на Елена се загнезди тревога.

— И какво?

— Ами това, че после излъга — или поне отвърна доста мъгляво на въпросите ми. Опитвах се да проникна в съзнанието ѝ, но Силите ми са на изчерпване. А тя има доста силна воля.

— А ти не си имал право! Стефан, чуй ме! Мередит никога не е направила нещо, с което да ни нарани. Никога няма да ни предаде. Каквото и да крие от нас...

— Значи признаваш, че тя крие нещо.

— Да — отвърна Елена неохотно. — Но не е нещо, което ще ни навреди, сигурна съм. Мередит е моя приятелка още от началното училище... — Изречението ѝ се изплъзна, без да се усети. Помисли си за една друга своя приятелка, с която бяха близки от детската градина. Каролайн. Която миналата седмица се бе опитала да унищожи Стефан и да унижи Елена пред целия град.

Какво бе написала Каролайн в дневника си за Мередит? *Всъщност Мередит не прави нищо, тя само наблюдава. Никога не поема инициатива. Освен това чух родителите ми да говорят за семейството ѝ — нищо чудно, че тя никога не го споменава.*

Елена отмести поглед от заснежения пейзаж и се вгледа в лицето на Стефан, което изразяваше напрегнато очакване.

— Това няма значение — каза тя тихо. — Познавам Мередит и ѝ вярвам. Ще ѝ вярвам докрай.

— Надявам се тя да заслужава доверието ти, Елена — каза Стефан. — Наистина се надявам.

12 декември, четвъртък сутринта

„Мило дневниче,

И така, след цяла седмица усилия какво свършихме?

Редувайки се, през последните шест или седем дни проследихме нашите трима заподозрени. Резултати: сведения за движението на Робърт през последната седмица, която е прекарал като нормален бизнесмен. Сведения за Аларик, който се е държал като обикновен учител по история. Сведения за госпожа Флауърс, която очевидно прекарва по-голямата част от времето си в мазето. Но все още не сме научили нищо.

Стефан каза, че Аларик няколко пъти се е срещнал с директора на гимназията, но не е могъл да се приближи достатъчно близо, за да чуе какво си говорят.

Мередит и Бони разпространиха новината, че и други животни, освен кучетата могат да бъдат опасни. Не им се наложи да се престарават кой знае колко, изглежда всички в града вече са на ръба на истерията. След случилото се пред църквата, в полицията са били докладвани случаи на още няколко нападения, но е било трудно да се отсеят фалшивите от истинските сигнали. Някакви деца дразнели катеричка и тя ги ухапала. Домашният любимец на семейство Маси — заекът — одраскал по-малкото им момче. Старата госпожа Кумбър видяла в двора на къщата си медноглава змия, а сега всички змии би трябвало да спят зимен сън.

Единственият случай, който съм сигурна, че е истина, е нападението над ветеринаря, който държи кучетата под карантина. Една малка глутница го нахапала, а повечето избягали от клетките си. След това вече никой не ги е виждал. Според хората така било най-добре и

всички се надяват, че ще умрат от глад в гората, но аз се съмнявам.

А и през цялото време вали сняг. Няма буря, но не спира да вали. Никога не съм виждала толкова много сняг.

Стефан е притеснен за бала утре вечер.

Което ни връща отново към въпроса: какво научихме досега? Какво знаем? Никой от нашите заподозрени не се е приближавал до къщата на семейство Маси или до дома на госпожа Кумбър, когато са станали нападенията. Не сме по-близо до откриването на другата Сила, отколкото в началото.

Малката сбирка в дома на Аларик е тази вечер. Мередит смята, че трябва да отидем. Не зная какво друго можем да направим.“

Деймън протегна дългите си крака и заговори лениво, докато оглеждаше обора.

— Не, лично аз не мисля, че е особено опасно. Но не разбирам какво се надявате да постигнете.

— Нито пък аз — призна Елена. — Но нямам по-добра идея. А ти?

— Ако имаш предвид други начини как да прекарваме времето си, да, имам. Искаш ли да ти разкажа за тях? — Елена му махна да замълчи и той се подчини.

— Имам предвид полезни неща, които бихме могли да направим на този етап. Робърт е извън града, госпожа Флауърс е долу в...

— В мазето — обади се няколко гласа вкупом.

— А ние просто си седим тук. Някой няма ли по-добра идея?

— Ако се безпокоиш, че ще е опасно за мен и Бони — наруши тишината Мередит, — защо всички не дойдете? Нямам предвид да се показвате. Бихте могли да дойдете и да се скриете на тавана. Така, ако нещо се случи, ние ще се разкресим и вие ще ни чуете.

— Не разбирам защо изобщо някой ще трябва да крещи — обади се Бони. — Нищо няма да ни се случи там.

— Е, може би няма, но не е зле да се подсигури — настоя Мередит. — Какво мислиш, Елена?

Елена кимна бавно.

— Звучи разумно. — Огледа се за възражения, но Стефан само сви рамене, а Деймън промърмори нещо, което разсмя Бони.

— Добре тогава, решено е. Да вървим.

Когато излязоха от обора, отвън ги посрещна неизменният сняг.

— Двете с Бони можем да отидем с моята кола — каза Мередит.
— А вие тримата...

— О, ние ще се оправим — успокои я Деймън с вълчата си усмивка.

Мередит кимна равнодушно. Странно, помисли си Елена, когато двете момичета се отдалечиха, Мередит никога не е била впечатлена от Деймън. Изглежда чарът му нямаше въздействие върху нея.

Тъкмо смяташе да спомене, че е гладна, когато Стефан се извърна към брат си.

— Съгласен ли си да останеш с Елена през цялото време, докато сме там? До последната минута? — попита.

— Опитай се да ме спреш — отвърна Деймън весело. Сетне усмивката му помръкна. — Защо?

— Защото ако го направиш, можете да отидете двамата, а аз ще дойда по-късно. Трябва да свърша нещо, но няма да ми отнеме много време.

Елена почувства как я залива топла вълна на благодарност. Стефан се опитваше да вярва на брат си. Усмихна му се одобрително, когато той я дръпна настрана.

— Какво има?

— Днес получих бележка от Каролайн. В нея ме моли да се срещнем близо до училището преди купона у Аларик. Пише, че искала да се извини.

Елена отвори уста, за да отвърне нещо остро, но побърза да я затвори. От това, което бе чула, напоследък Каролайн съжалявала за постъпките си. Може би Стефан щеше да се почувства по-добре, ако поговори с нея.

— Но *ти* няма за какво да се извиняваш — каза му тя. — Тя сама си е виновна за всичко, което ѝ се е случило. Не смяташ ли, че тя все пак е опасна?

— Не. А и част от Силите ми се възвърнаха. Няма да се случи нищо. Ще се срещна с нея и след това можем заедно да отидем на

купона у Аларик.

— Внимавай — предупреди го Елена, преди той да закрачи през снега.

Таванът беше такъв, какъвто го помнеше — тъмен и прашен, пълен с мистериозни предмети, покрити с найлони. Деймън, който бе влязъл по общоприетия начин — през входната врата, бе отворил капациите, за да я пусне през прозореца. След това двамата се настаниха един до друг на стария матрак и се заслушаха в гласовете, които проникваха отдолу.

— Не се сещам за по-романтична обстановка — промърмори Деймън, докато с изискан жест махаше една паяжина, полепнала по ръкава му. — Сигурна ли си, че не предпочиташ да...

— Да — прекъсна го Елена. — А сега млъквай.

Беше като игра да слушаш откъслеци от разговорите и да се опитваш да ги сглобиш, да разбереш чии са гласовете.

— ... и тогава казах — не ми пука от колко отдавна имаш този папагал, отърви се от него, иначе ще отида на Снежния бал с Майк Фелдман. А пък той ми каза...

— ... носи се слух, че миналата нощ гробът на господин Танър бил разкопан...

— ... чу ли, че всички кандидатки, освен Каролайн се отказали от участието си в конкурса за Снежна кралица? Не мислиш ли...

— ... мъртва, но аз ти казвам, че я видях. И не, не съм сънувал. Беше облечена с някаква сребриста рокля, а косата ѝ беше златна и разрошена...

Елена повдигна вежди към Деймън, сетне сведе многозначително поглед към черното си одеяние. Той се ухили.

— Романтични брътвежи. Лично аз те харесвам в черно.

— Е, нормално за теб, нали? — промърмори тя.

Странно колко удобно се чувстваше с Деймън напоследък. Седеше тихо, заслушана в приглушените гласове, изгубила представа за времето. После изведнъж различи познат глас, ядосан, който прозвуча по-близо от останалите.

— Добре, добре, отивам. Добре.

Елена и Деймън се спогледаха и се изправиха на крака, когато дръжката на вратата се завъртя. Бони надникна иззад вратата.

— Мередит ми каза да се кача. Не зная защо. Тя е окупирала Аларик и купонът е много скапан. Опаа!

Тя се тръшна върху матрака и след няколко минути Елена се приближи и седна до нея. Започваше да се чуди дали не бе по-добре Стефан да е тук. Когато вратата се отвори, вече нямаше колебания.

— Мередит, какво става?

— Нищо или поне нищо, за което да се тревожите. Къде е Стефан? — Страните на Мередит бяха необичайно поруменели, а очите ѝ имаха странно изражение, сякаш се канеше да направи нещо важно.

— Той ще дойде по-късно... — започна Елена, но Деймън я прекъсна.

— Няма значение къде е той. Кой се качва по стълбите?

— Какво искаш да кажеш с това „кой се качва по стълбите“? — изправи се Бони.

— Всички да запазят *спокойствие* — заяви Мередит и застана пред прозореца, сякаш го пазеше. Но самата тя никак не изглежда спокойна, помисли си Елена. — Добре! — извика Мередит, вратата се отвори и влезе Аларик.

Движението на Деймън беше толкова светкавично, че очите на Елена не успяха да го проследят. В един миг той сграбчи китката на Елена, дръпна я зад себе си, като в същото време застана право пред Аларик. Присви се като хищник, който се готви за скок — всеки мускул на тялото му бе изопнат, готов за атака.

— О, недей! — извика Бони и се върли към Аларик, който отскочи ужасено от Деймън. Едва не изгуби равновесие и не се стовари на пода. Другата му ръка се стрелна към колана му.

— Спри! Спри! — изкрещя Мередит.

Елена видя издутината под якето на учителя по история и се досети, че има пистолет.

Не можа да осъзнае какво точно стана в следващите секунди. Деймън пусна китката ѝ и сграбчи тази на Аларик. Когато Аларик се озова на пода със замаяно изражение, той изпразни патроните от пълнителя.

— *Казах* ти, че това е глупаво и няма да ти трябва оръжие — заговори Мередит.

Елена се усети, че държи тъмнокосото момиче за ръцете. Сигурно се беше намесила, за да попречи на Мередит да се спусне към Деймън, но не си спомняше.

— Тези неща от дърво и стомана са доста гадни, могат да наранят някого — подметна с лек укор Деймън. Зареди един от патроните и насочи дулото на пистолета към Аларик.

— Престани! — намеси се Мередит буйно. Сетне се извърна към Елена. — Накарай го да спре, Елена. Иначе може да стане по-лошо. Аларик няма да навреди на никого, обещавам. През цялата седмица го убеждавах, че вие няма да го нараните.

— А сега мисля, че китката ми е счупена — сравнително спокойно заяви учителят. Кичур от пясъчнорусата му коса бе паднал върху челото и закриваше леко очите му.

— Сам си си виновен — тросна му се Мередит с горчивина в гласа.

Бони, която се бе свила предпазливо зад Аларик, вдигна рязко глава при фамилиарния тон на Мередит, сетне отстъпи няколко крачки и седна на пода.

— Нямам търпение да чуя обяснението ти за всичко това — промърмори тя.

— Моля те, довери ми се — каза Мередит на Елена.

Елена се взря в тъмните ѝ очи. Вярваше на Мередит, беше го заявила. Думите раздвижиха друг спомен — как самата тя беше молила Стефан да прояви доверие. Тя кимна.

— Деймън? — рече, а той захвърли нехайно пистолета, после им се усмихна, давайки съвсем ясно да се разбере, че не се нуждае от подобни предвзети оръжия.

— А сега ако всички само слушат, ще разберете всичко — обяви Мередит.

— О, *сигурна* съм в това — подметна Бони.

Елена приближи към Аларик Залцман. Не се боеше от него, но по начина, по който мъжът я оглеждаше изпитателно от главата до петите, си личеше, че той се страхува от нея.

Тя се спря на метър от него, седна на пода и се взря в лицето му.

Той продължаваше да държи китката си.

— Здравей — промълви той и преглътна.

Елена отмести поглед към Мередит, сетне го насочи отново към Аларик. Да, беше уплашен. И с тази разрошена коса изглеждаше още по-млад. Може би беше по-голям от тях с четири, най-много пет години, не повече.

— Няма да те нараним — увери го тя.

— Тъкмо това му казах и аз — обади се Мередит тихо.

— Обясних му, че каквото и да е виждал преди, каквито и истории да е чувал, ти си различна. Казах му, че си ми разказала за Стефан, как през всички тези години се е борил с природата си. Споделих и през какво си преминала, Елена, как никога не си искала да станеш такава.

Но *защо* си му казала толкова много, питаше се Елена, а на глас каза на Аларик:

— Добре, ти знаеш всичко за нас, но за теб ние знаем само, че не си учител по история.

— Той е ловец — изрече Деймън бавно и застрашително. — Ловец на вампири.

— Не — поклати глава Аларик. — Или поне не в смисъла, който влагаш. — Явно взе решение. — Добре. От това, което зная, вие тримата... — Млъкна и огледа тъмната стая, внезапно осъзнал нещо. — Къде е Стефан?

— Ще дойде всеки момент. Всъщност вече би трябвало да е тук. Искаше да се отбие в училището, за да доведе Каролайн — каза Елена.

Не бе подготвена за реакцията на Аларик.

— Каролайн Форбс? — попита той остро и се надигна. Гласът му звучеше както когато Елена го чу да говори с доктор Файнбърг и с директора на гимназията — остър и решителен.

— Да. Тя му изпратила днес бележка, в която пишело, че иска да му се извини или нещо подобно. Определила му среща в училище преди купона.

— Той не бива да отива. Трябва да го спрете. — Аларик се изправи, залитайки и повтори настойчиво: — Трябва да го спрете!

— Той вече отиде. Защо? Защо не бива да ходи? — настоя Елена.

— Защото преди два дни хипнотизирах Каролайн. По-рано опитах и с Тайлър, но безуспешно. Но Каролайн се поддава на хипноза

и си спомни част от случилото се в колибата на Куонсет. И идентифицира Стефан като нападателя.

Последвалата смаяна тишина продължи само част от секундата.

— Но какво може да направи Каролайн? — Наруши я Бони. — Тя не може да го нарани...

— Не разбираш ли? Вие вече нямате работа само с ученици от гимназията — прекъсна я Аларик. — Нещата са отишли много подалеч. Бащата на Каролайн знае за това, както и бащата на Тайлър. Те са загрижени за безопасността на града...

— Шшт! Тихо! — Елена се концентрира, опитвайки се да улови следа от присъствието на Стефан. Силите му са изтощени, помисли си тя с част от съзнанието си, която оставаше хладна и спокойна сред надигащите се страх и паника. Най-после успя да долови нещо, бледа следа, но смяташе, че е Стефан. И той беше в беда.

— Нещо не е наред — потвърди Деймън и тя осъзна, че той също бе търсил телепатична връзка, ала неговото съзнание бе много по-силно от нейното. — Да вървим.

— Почакайте, нека първо да поговорим. Не прибързвайте и не се хвърляйте слепешком в това. — Но със същия успех Аларик можеше да говори на каменна стена или да се опитва да я пробие с глава. Деймън вече беше до прозореца, а в следващия миг Елена се прехвърли през перваза и се приземи до него в снега. Гласът на Аларик ги последва отгоре.

— Ние също идваме. Почакайте ни долу. Нека първо да поговоря с тях. Мога да се погрижа за...

Елена едва го чу. В главата ѝ пламтеше само една-единствена мисъл. Да причини болка на хората, които бяха наранили Стефан. Това стигна твърде далеч, каза си тя решително. Е, сега аз ще отида толкова далеч, колкото се налага! Ако само посмеят да го докоснат... в съзнанието ѝ пробляснаха образи — макар и твърде бързо, за да ги улови — на това, което щеше да им стори. При друг случай може би щеше да се ужаси от прилива на адреналин, от вълнението и възбудата, които я обзеха при тази мисъл.

Докато тичаха с Деймън в снега, тя усещаше как от него пулсират червена светлина и ярост. Ожесточението, изгарящо Елена, го приветстваше, радваше се да го усеща толкова близо. Но в следващия миг ѝ хрумна нещо.

— Аз те бавя. — Въпреки че се придвижваха с изключителна бързина, бягането през неотъпканите преспи им отнемаше ценно време. Нищо на два или четири крака не можеше да се мери със скоростта на птичите криле. — Ти върви — добави, — а ще те последвам колкото може по-бързо. Ще се срещнем там.

Не се спря, за да види замъгляването или трептенето на въздуха, нито спираловидната тъмна сянка, последвана от плясъка на криле. Но погледна към гарвана, който се издигна нагоре, и чу в главата си гласа на Деймън.

Късмет в лова, рече той и бързокрилата черна птица се стрелна към училището.

Късмет в лова, изпрати му мисълта си Елена. Удвои скоростта си, докато съзнанието ѝ оставаше съсредоточено върху мъждукащото присъствие на Стефан.

Стефан лежеше по гръб. Искаше му се зрението му да не е толкова замъглено, да не е на ръба да загуби съзнание. Мъглявината се дължеше отчасти на болка, та и отчасти на снега, но също и на кръвта, която изтичаше от раната на черепа му.

Разбира се, постъпи глупаво, като не се огледа пред училището. Ако го бе направил, щеше да види тъмните силуети на колите, паркирани от другата страна. Всъщност беше глупаво изобщо да идва тук. И сега щеше да си плати за глупостта.

Само ако можеше да събере мислите си, за да повика помощ... но слабостта бе причината тези мъже да го надвият толкова лесно. Почти не се бе хранил от нощта, когато нападна Тайлър. В цялата работа имаше някаква ирония. Сам си бе виновен за кашата, в която се бе озовал.

Въобщо не биваше да се опитвам да променя природата си, помисли си той. В крайна сметка Деймън се оказа прав. Всички са еднакви — Аларик, Каролайн, всички. Всички ще те предадат. Трябваше да се разправя с тях и да се наслажда на победата си.

Надяваше се, че Деймън ще се погрижи за Елена. Деймън щеше да я научи да оцелява. Тази мисъл му вдъхваше спокойствие.

Но нещо в него плачеше.

Острият поглед на гарвана зърна пресичащите се светлини на фаровете на колите и птицата се спусна надолу. Но Деймън не се нуждаеше от потвърждение, улавяше отслабващото пулсиране на жизнената сила на Стефан. Едва доловима и много слаба, защото Стефан се бе предал.

Никога няма да се научиш, нали, братко, попита го с мисълта си Деймън. *Би трябвало просто да те зарежа на произвола на съдбата.* Но докато оглеждаше земята, се променяше, приемайки форма, която можеше да бъде много по-опасна от един гарван.

Черният вълк се хвърли върху групата мъже, заобиколили Стефан, насочвайки се право към онзи, който държеше дървен кол с подострен връх над гърдите на Стефан. Силата на удара му събори мъжа и го запрати на пет метра назад, а колът падна в тревата. Деймън обузда импулса си — още по-силен заради формата, която бе приел — да забие зъби в гърлото на мъжа. Завъртя се и скочи върху останалите мъже.

Второто му нападение ги разпръсна, но един от тях успя да достигне осветената ивица и се обърна, вдигнал нещо пред себе си. Пушка, помисли си Деймън. И вероятно заредена със специални куршуми като тези в пистолета на Аларик. Нямаше как да достигне мъжа, преди онзи да стреля. Вълкът изръмжа, но все пак се сви, готов за скок. Месестото лице на мъжа се озари от злорада усмивка.

Бърза като нападаща змия, една бяла ръка се протегна в мрака и изби пушката от ръката на мъжа. Той се огледа като обезумял, изумен от внезапната атака, докато челюстта на вълка се разтегли в усмивка. Елена бе пристигнала.

Елена изгледа как пушката на господин Смолуд се изтърколи в тревата. Изражението на лицето му, когато се завъртя, за да види кой го бе обезоръжил, ѝ достави искрено удоволствие. В същото време усети изблика на одобрение, който се излъчи от Деймън — бурната и гореща гордост на вълка за първото убийство на малкото му вълче. Но после зърна Стефан, проснат на земята, и забрави за всичко останало. Нажежената до бяло ярост, избухнала в гърдите ѝ, отне дъха ѝ и тя се втурна към него.

— Всички спрете! Просто спрете и не мърдайте!

Викът долетя, съпроводен от свистенето на автомобилни гуми. Колата на Аларик Залцман едва не се завъртя около оста си, когато навлезе с бясна скорост в паркинга, закова се на място, а Аларик изскочи от нея почти в движение.

— Какво става тук? — извика, докато приближаваше към мъжете.

При вика му Елена се отдръпна машинално в сенките. Сега успя да огледа по-добре лицата на мъжете, които се извърнаха към него. До господин Смолуд разпозна господин Форбс и господин Бенет, бащата на Вики. Останалите сигурно са бащите на другите младежи, които са били с Тайлър в колибата на Куонсет, реши Елена.

Един от непознатите отвърна на въпроса. Провлаченият му говор не успяваше да прикрие нервността му.

— Е, ами ние просто се уморихме да чакаме. Решихме малко да поускорим нещата.

Вълкът изръмжа — ниско гърлено буботене, сякаш бучеше електрическа резачка. Мъжете се отдръпнаха назад, а очите на Аларик се изцъклиха, когато забеляза вълка.

Разнесе се и още един звук — по-тих и протяжен, който идваше от фигурата, свита до една от колите. Каролайн не спираше да хленчи:

— Те обясниха, че само искат да поговорят с него. Не ми казаха какво смятат да правят.

Аларик, който държеше под око вълка, посочи към девойката.

— Нима щяхте да ѝ позволите да види всичко това! На едно младо момиче? Осъзнавате ли какви последствия би могло да има върху психиката ѝ подобно преживяване?

— А какво ще кажете за пораженията върху психиката ѝ, когато разкъсат гърлото ѝ? — върна му го хапливо господин Форбс и думите му бяха съпроводени от шумни викове на съгласие. — Това ни тревожи повече.

— Тогава най-добре започнете да се тревожите за залавянето на истинския извършител — рече Аларик. — Каролайн — додаде, като се извърна към момичето, — искам добре да си помислиш, Каролайн. Ние не довършихме сеанса си. Зная, че ти смяташе, че си разпознала Стефан. Но абсолютно сигурна ли си, че е бил той? Не е ли възможно да е бил някой друг, който е приличал на него?

Каролайн се изправи и се подпря на колата с обляно от сълзи лице. Погледна към Стефан, който тъкмо се надигаше, сетне към Аларик.

— Аз...

— Помисли си, Каролайн. Трябва да си напълно сигурна. Може ли да е бил някой друг, като...

— Като този, който се нарича Деймън Смит — долетя гласът на Мередит. Стоеше до колата на Аларик — слаба стройна сянка. — Спомняш ли си го, Каролайн? Дойде на първия купон на Аларик. Доста прилича на Стефан.

Напрежение скова Елена, докато Каролайн се взираше неразбиращо пред себе си. После момичето с кестенявата коса бавно кимна.

— Да... предполагам, че би могло да е той. Всичко стана толкова бързо... но би могло.

— И не си напълно сигурна? — настоя Аларик.

— Не... не съм абсолютно сигурна.

— Виждате ли? Казах ви, че са нужни още сеанси, че засега не можем да сме сигурни в нищо. Тя все още е много обърквана. — Вървеше предпазливо към Стефан. Елена осъзна, че вълкът се е оттеглил в сенките. Тя го виждаше, но мъжете не можеха.

Изчезването му ги направи още по-агресивни.

— За какво говориш? Кой е този Смит? Никога не съм го виждал.

— Но дъщеря ви Вики вероятно го е виждала, господин Бенет — рече Аларик. — Това може да се разбере по време на следващия ми сеанс с нея. Утре ще поговорим, не е толкова спешно. В момента смятам, че е по-добре да заведе Стефан в болницата.

Някои от мъжете неловко се размърдаха.

— Да бе, как не! И докато чакаме, може да се случи всичко — започна господин Смолуд. — По всяко време, навсякъде...

— Значи просто сами ще въздадете правосъдие, така ли? — Тонът на Аларик се изостри. — Независимо дали сте заловили истинския заподозрян, или не. И къде са доказателствата, че това момче притежава свръхестествени сили? Както виждам, не се е борил много успешно и не е успял да ви се противопостави.

— Появи се някакъв вълк, който ни нападна доста свирепо — заяви господин Смолуд със зачервено лице.

— Може би са заедно.

— Аз не виждам никакъв вълк. Преди малко тук имаше куче. Може да е някое от онези избягалите, които бяха под карантина. Но какво общо има то с всичко тук? Казвам ви своето професионално мнение, че сте заловили не този, когото трябва.

Мъжете се разколебаха, но по лицата им все още се четеше съмнение.

— Трябва да знаете — заговори Мередит, — че в този окръг и преди е имало нападения на вампири. Много преди Стефан да дойде. Моят дядо беше тяхна жертва. Може би някои от вас са чували за това. — Погледна към Каролайн.

Това реши всичко. Елена видя как мъжете се спогледаха неловко, а после запристъпяха към колите си. Сякаш нямаха търпение да се махнат час по-скоро.

Господин Смолуд остана.

— Каза, че утре ще поговорим за това, Залцман — рече той. — Искам да чуя какво ще каже синът ми следващия път, когато го хипнотизираш.

Бащата на Каролайн я поведе към колата, като мърмореше, че всичко е било грешка и никой не е взел цялата работа прекалено насериозно.

Когато и последната кола напусна паркинга, Елена изтича към Стефан.

— Добре ли си? Много лошо ли те нараниха?

Той се отдръпна от Аларик, който го подкрепяше с ръка.

— Някой ме удари отзад, докато говорех с Каролайн. Ще се оправя. — Стрелна с поглед Аларик. — Благодаря. Защо?

— Той е на наша страна — намеси се Бони. — Казах ти. О, Стефан, наистина ли си добре? Имах чувството, че всеки миг ще припадна. Те не го мислеха наистина. Искам да кажа, че не биха могли сериозно да...

— Сериозно или не, не мисля, че трябва да оставаме тук — обади се Мередит. — Стефан наистина ли трябва да отиде в болница?

— Не — рече той, докато Елена оглеждаше тревожно раната на главата му. — Просто се нуждая от почивка. Някъде, където просто да поседна.

— Ключовете от училището са у мен. Да отидем в кабинета по история — предложи Аларик.

Бони се озърна неспокойно към сенките.

— И вълкът ли ще дойде? — попита тя и подскочи, когато сянката се уголеми и се превърна в Деймън.

— Какъв вълк? — попита той.

Стефан се извърна леко и трепна.

— Благодаря ти — каза с равен глас. И докато вървяха към училището, погледът му се задържа върху брат му. В него се четеше нещо като недоумение.

В коридора Елена го дръпна настрана.

— Стефан, защо не си забелязал, че идват зад теб? Защо си толкова слаб?

Стефан поклати леко глава, а тя додаде:

— Кога се храни за последен път? Стефан, кога? Винаги си намиращ някакво извинение, когато съм наблизо. Какво се опитваш да направиш със себе си?

— Добре съм — отвърна той. — Не те лъжа, Елена. По-късно ще отида на лов.

— Обещавах ли?

— Обещавам.

В този миг не ѝ хрумна, че той не уточни кога ще е това „по-късно“. Тя го последва надолу по коридора.

През нощта кабинетът по история се стори различен на Елена. Имаше някаква странна атмосфера, сякаш светлините бяха прекалено ярки. В момента всички ученически чинове бяха отдръпнати, а до бюрото на Аларик бяха издърпани пет стола. Аларик, който тъкмо довършваше разместването, поведе Стефан към едно кресло.

— Добре, настанявайте се.

Но те само го гледаха. След миг Бони се отпусна на най-близкия стол, но Елена остана права до Стефан, Деймън се задържа на половината път между бюрото и вратата, а Мередит избута някакви листове в средата на бюрото и приседна в единия му край.

Аларик, който бе свалил маската на учител, се настани на един от ученическите столове.

— Е? — рече.

— Е? — повтори Елена.

Всички се спогледаха. Елена извади марля от аптеката за първа помощ, която пътъом бе грабнала от лавицата до вратата, и започна да попива кръвта по главата на Стефан.

— Мисля, че е време за обяснения каза тя.

— Добре. Да. Ами явно сте се досетили, че аз не съм учител по история...

— Още през първите пет минути — обади се Стефан. Гласът му бе тих и застрашителен и Елена осъзна сепнато, че ѝ напомня на Деймън. — И така, кой си ти?

Аларик направи извинителен жест и отвърна почти стеснително:

— Психолог. Но не от тези, които те карат да легнеш на кушетката. Аз съм изследовател, експериментиращ психолог — добави припряно, когато останалите си размениха погледи. — От университета „Дюк“. Знаете, където започна експерименталната програма за изучаване на екстрасензорните възприятия.

— Става дума за онези хора, които, без да гледат, могат да познаят коя карта си изтеглил от тестето? — попита Бони.

— Да, е, разбира се, сега нещата са се развили малко повече. Не че не бих искал да те тествам с картите на Райн^[1], особено докато си изпаднала в някой транс. — Лицето на Аларик се озари от типичното за учения любопитство. После се прокашля и продължи: — Но аз, както казах, започнах с експериментите преди две години, докато пишех научна разработка по парапсихология. Не се опитвах да докажа

съществуването на свръхестествени сили, просто исках да изуча възможността им за психологическо въздействие върху хората, които ги притежават. Присъстващата тук Бони е типичен пример за това. — Аларик продължи с лекторски тон: — Какъв е ефектът на способностите ѝ върху самата нея? Какво ѝ струва — духовно и емоционално — да се справя с тези свои сили?

— Ужасно е! — бурно го прекъсна Бони. — Вече не ги искам! *Мразя ги!*

— Е, значи ме разбираш — кимна Аларик. — Ти би била много интересен случай за изследване. Проблемът беше, че не можех да попадна на някой с реални парапсихични възможности. Съгласен съм, че има много измамници — хора, които гледат на кристална топка, търсят вода или подземни богатства с пръчка и всякакви други, за които може да се досетиш. Но не успях да открия никой с истински възможности, докато не се свързах с един приятел от полицията. Имаше една жена в Южна Каролина, която твърдеше, че е била ухапана от вампир и оттогава постоянно имала кошмари. Когато попаднах на нея, дотолкова бях свикнал да си имам работа с измамници, че очаквах и тя да е от тях. Но тя не беше, поне не лъжеше за това, че е била ухапана. Но никога не успях да докажа, че наистина е медиум.

— А как си бил сигурен, че действително е била ухапана? — попита Елена.

— Имаше медицинско свидетелство. Следи от слюнка в раните ѝ, близка до човешката, но не съвсем същата. Съдържаше антикоагуларно вещество, подобно на това, което е открито в слюнката на пиявиците... — Аларик се сепна и продължи припряно: — Както и да е, бях сигурен. И така започна всичко. След като се убедих, че онази жена действително се е случило нещо, започнах да търся други подобни случаи. Не бяха много, но все пак съществуваха хора, които се бяха срещали с вампири. Изоставих всичките си останали проучвания и се съсредоточих върху откриването на жертвите на вампирите и изследването им. Без да се хваля, но станах най-добрият експерт в областта — заключи Аларик скромно. — Написал съм няколко статии...

— Но никога не си виждал вампир — прекъсна го Елена. — Искам да кажа, досега. Така ли е?

— Ами... не. Не и на живо. Но съм написал монографии... и такива неща. — Гласът му заглъхна.

Елена прехапа устни.

— Какво правеше с кучетата? — попита. — В църквата, когато им махаше с ръце.

— О... — Аларик доби засрамен вид. — Научих някои неща оттук-оттам. Има магия, която ми показва един планинец, с която се гони дявола. Реших, че може да подейства.

— Има още много да учиш — подхвърли Деймън.

— Очевидно — процеди Аларик сковано, сетне се намръщи. — Всъщност това го осъзнах още щом дойдох тук. Вашият директор Брайън Нюкасъл беше чувал за мен. Знаеше за проучванията ми. Когато Танър бил убит и доктор Файнбърг не открил никаква кръв в трупа му и забелязал раните от зъби по шията му... ами, той ми се обади. Реших, че това може да е големият пробив за мен — в случай, че вампирът все още е в областта. Единственият проблем беше, че след като пристигнах тук, осъзнах, че те очакват от мен да се погрижа за вампира. Не знаеха, че до този момент бях имал работа само с жертви. И... ами може би бях прекалено самоуверен. Но направих всичко възможно, за да оправдая доверието им...

— Ти ги заблуди — обвини го Елена. — Тъкмо това правеше, когато те чух да ги убеждаваш в къщата си, че ще намериш предполагаемото ни леговище и тъй нататък. Ти просто импровизираше.

— Е, не *съвсем* — оправда се Аларик. — Теоретично погледнато, аз съм експерт. — В следващия миг осъзна казаното от Елена. — Какво искаш да кажеш с това, че си ме чула да говоря с тях?

— Докато ти търсеше леговището ни, тя спеше на твоя таван — осведоми го Деймън сухо.

Аларик отвори уста, после отново я затвори.

— Това, което искам да зная, е как Мередит се вписва във всичко това — намеси се Стефан. По лицето му нямаше и следа от усмивка.

Мередит, която през цялото време, докато траеше разговора, гледаше замислено купчината листове върху бюрото на Аларик, вдигна глава. Заговори равнодушно, без следа от някакви чувства.

— Виждате ли, аз го познах. Отначало не можах да си спомня къде съм го виждала, защото оттогава минаха почти три години. После

се сетих, че беше в болницата, където бе настанен дядо ми. Това, което казах на онези мъже, беше истина, Стефан. Дядо ми беше нападнат от вампир.

Настъпи кратка тишина, после Мередит продължи:

— Случило се е отдавна, преди да се родя. Той не бил много наранен, но така и не могъл да се оправи. Станал... ами нещо като Вики, само че бил по-буен. До такава степен, че близките ми се опасявали, че може да нарани себе си или някой друг. Така че го отвели в болница, на място, където се надявали, че ще е в безопасност.

— В клиника за душевноболни — уточни Елена. Прониза я симпатия към тъмнокосото момиче. — О, Мередит! Защо не ни каза нищо? Трябваше да споделиш с нас.

— Зная. Трябваше... но не можах. Семейството пазеше тайната толкова дълго... или поне се опитваше. От това, което разбрах от дневника на Каролайн, тя очевидно е чула. Истината е, че никой не повярва на разказите на дядо за вампира. Просто решиха, че е поредната му халюцинация, той постоянно ги имаше. Дори и аз не вярвах на тези истории... докато не се появи Стефан. И тогава... не зная как, но започнах да сглобявам парчетата от мозайката. Но не повярвах наистина, докато ти не се върна, Елена.

— Изненадана съм, че не ме мразиш — промълви Елена тихо.

— Как бих могла? *Познавам* теб, познавам и Стефан. Зная, че не сте зли. — Мередит не погледна към Деймън, за нея той сякаш не присъстваше по време на изповедта ѝ. — И когато си спомних как видях Аларик да говори с дядо ми в болницата, бях сигурна, че той също не е зъл. Просто не знаех как да ви събера заедно, за да ви го докажа.

— Аз не те познах — призна си Аларик. — Старецът имаше различно име. Той е баща на майка ти, нали така? Може и да съм те виждал да се мотаеш в чакалнята, но тогава си била просто едно кльощаво дете. Много си се променила — додаде с възхищение.

Бони се изкашля многозначително.

Елена се опитваше да подреди в ума си всичко чуто до този момент.

— Тогава какво правеха онези мъже с дървения кол, ако ти не си им казал нищо?

— Разбира се, трябваше да помоля бащата на Каролайн за разрешение да я хипнотизирам. Докладвах им какво съм открил. Но ако си мислите, че имам нещо общо със случилото се тази вечер, много грешите. Дори не знаех за това.

— Аз му казах какво правим, как се опитваме да открием другата Сила — обади се Мередит. — И той пожела да ни помогне.

— Казах, че може да помогна — уточни Аларик.

— Не става така — заговори Стефан. — Ти или си с нас, или си против нас. Благодарен съм ти за това, което направи там на паркинга, но си остава фактът, че ти сложи началото на всички неприятности. Сега трябва да решиш: на наша страна ли си, или на тяхна?

Аларик ги огледа един по един — видя твърдия поглед на Мередит, повдигнатите вежди на Бони, Елена, коленичила на земята до Стефан, чиято рана на главата вече почти бе зараснала. Сетне се извърна, за да погледне към Деймън, който се бе облегал на стената с мрачно и свъсено лице.

— Ще ви помогна — рече Аларик накрая. — По дяволите, та това е изключителен случай за изследване!

— Добре тогава — кимна Елена. — В играта си. И така, какво ще правим утре с господин Смолуд? Какво ще стане, ако поиска отново да хипнотизираш Тайлър?

— Ще го убедя, че сега не е моментът — отвърна Аларик. — Няма да мога дълго да отлагам, но поне ще спечеля малко време. Ще му кажа, че трябва да помагам за приготовленията за бала...

— Почакай — прекъсна го Стефан. — Балът не бива да се състои, не и ако съществува някаква възможност да се предотврати. Ти си в добри отношения с директора на гимназията, можеш да поговориш с училищния съвет. Накарай ги да го отменят.

Аларик се слиса.

— Смяташ, че може да се случи нещо?

— Да — потвърди Стефан. — Не само заради това, което стана по време на другите чествания, но и защото нещо се мъти около този бал. Подготвя се от седмица, усещам го.

— Аз също — подкрепи го Елена. До този момент не го бе осъзнала, но напрежението, което усещаше, не беше само вътре в нея. Беше и отвън, заобикаляше ги. Въздухът бе натежал от него. — Нещо ще се случи, Аларик.

Аларик подсвирна тихо.

— Е, ще се опитам да ги убедя, но... не зная. Вашият директор е много упорит в стремежа си всичко да изглежда нормално. Освен това не бих могъл да дам никакво разумно обяснение защо балът трябва да се отмени.

— Опитай се *по-настойчиво* — настоя Елена.

— Ще го направя. А междувременно може би не е зле да помислиш за собствената си безопасност. Ако казаното от Мередит е истина, тогава повечето от нападенията са били срещу теб или твои близки. Гаджето ти е било хвърлено в кладенец, колата, която караше, бе избутана в реката, възпоминателната служба в твоя памет бе прекъсната. Мередит каза, че дори малката ти сестра е била заплашена. Ако утре предстои да се случи нещо, може би не е зле да напуснеш града.

Сега бе ред на Елена да се слия. Никога досега не се бе замисляла за нападенията по този начин, но казаното от Аларик беше истина. Чу как Стефан пое дълбоко дъх и усети как пръстите му стиснаха нейните.

— Той е прав — рече той. — Трябва да заминеш, Елена. Аз мога да остана, докато...

— Не. Няма да замина без теб. И — продължи бавно и замислено тя — няма да отида никъде, докато не открием другата Сила и не я спрем. — Погледна го напрегнато и продължи припряно: — О, Стефан, не разбираш ли, никой няма шанс срещу това. Господин Смолуд и приятелите му нямат понятие за опасността. Аларик си мисли, че може да се бори с тази непозната сила, като размахва ръце. Никой от тях не подозира срещу какво са изправени. Ние сме единствените, които можем да се справим.

Видя съпротивата в погледа на Стефан, усети я в напрегането на мускулите му. Но докато се взираше в лицето му, видя как възраженията му отпадат едно по едно. Просто защото казаното от нея беше истина, а Стефан мразеше лъжата.

— Добре — примири се накрая той, но с явна неохота. — Но веднага щом приключи всичко, ще заминем. Няма да остана в град, чиито жители са фанатици, търчащи наоколо със заострени колове.

— Да. — Елена стисна пръстите му. — След като всичко приключи, ще се махнем отгук.

Стефан се обърна към Аларик.

— И ако няма възможност да ги разубедиш да отменят утрешния бал, смятам, че трябва да наблюдаваме събитието. Ако нещо се случи, може би ще успеем да го спрем, преди да е излязло извън контрол.

— Идеята е добра — живна Аларик. — Можем да се срещнем утре след мръкване пак тук. Никой няма да дойде в кабинета по история. Ще се редуваме през цялата нощ и ще наблюдаваме какво става на бала.

Елена изгледа подозрително Бони.

— Ами... това ще означава, че ще трябва да се пропусне бала... имам предвид тези, които могат да отидат.

Бони скочи на крака.

— О, на кого му пука за бала? — възмути се тя. — Какво, за Бога, означават някакви си тъпи танци за когото и да било от нас?

— Добре — мрачно рече Стефан. — Тогава е решено. — Изглежда през тялото му премина силна болка, защото той се сгърчи и погледна надолу. Елена тутакси се притесни.

— Трябва да си починеш — заяви тя. — Аларик, може ли да ни закараш? Не е толкова далеч.

Стефан възрази, че е напълно способен да върви сам, но накрая се предаде. Пред пансиона, след като Стефан и Деймън слязоха от колата, Елена се наведе към прозореца от страната на Аларик за един последен въпрос. Не ѝ даваше мира, откакто той им разказа историята си.

— Искам да попитам за онези хора, които са срещали вампири. Какви точно са психологическите последици? Имам предвид дали всички полудяват, или имат кошмари? Изобщо добре ли са след това?

— Зависи от конкретния човек — отвърна Аларик. — И от това колко контакта е имал и какви са били. Но най-вече от личността на жертвата, доколко индивидуалното съзнание може да се справи.

Елена кимна и не продума нищо, докато светлините от фаровете на колата на Аларик не се изгубиха в снежния мрак. Тогава се обърна към Стефан.

— Мат.

---

[1] Известни още като карти на Зенер, използвани още през 30-те години за експерименти с парапсихологически явления. Представяват

комплект от пет рисунки: кръг, кръст, три вълнисти линии, квадрат, петогълна звезда. — Б.пр. [↑](#)

Стефан погледна към Елена. Снежните кристали блестяха в тъмната му коса.

— Какво за Мат?

— Спомням си... нещо. Не е много ясно. Но първата нощ, когато не бях на себе си... тогава видях ли Мат? Аз...?

Вълна на страх и ужас скова гърлото ѝ и гласът ѝ пресекна. Но не беше нужно да продължава, нито Стефан да ѝ отговаря. Прочете го в очите му.

— Това беше единственият начин, Елена — промълви той. — Щеше да умреш без човешка кръв. Да не би да предпочиташ да бе нападнала някой, който щеше да се съпротивлява и да го нараниш или дори убиеш? Нуждата щеше да те тласне към това. Това ли би искала?

— Разбира се, че не! — ужаси се Елена. — Но трябваше ли да бъде Мат? О, не ми отговаряй, аз също не мога да се сетя за някой подходящ. — Пое дълбоко дъх. — Но сега се тревожа за него, Стефан. Не съм го виждала от онази нощ. Той добре ли е? Какво ти каза?

— Не много. — Стефан извърна поглед. — „Остави ме на мира“... това бе всичко, което каза. Освен това отрича през онази нощ да се е случило нещо и само твърди, че си мъртва.

— Звучи ми като онези индивиди, които не могат да се справят — отбеляза Деймън.

— О, млъкни! — скастри го Елена. — Не се бъркай в това. Но след като заговорихме, може би не е зле да помислиш за горката Вики Бенет. Как мислиш, че тя се справя напоследък?

— Навярно ще мога да ти отговоря, ако ме осветиш коя е тази Вики Бенет. Не спираш да говориш за нея, но аз не я познавам.

— Напротив, познаваш я. Не си играй игрички с мен, Деймън... гробището, забрави ли? Разрушената църква? Момичето, което остави да се скита там по комбинезон?

— Съжалявам, но не знам за какво говориш. Аз обикновено не забравям момичетата, които съм оставил да се мотаят по комбинезони.

— В такъв случай предполагам, че е дело на Стефан, така ли? — попита Елена саркастично.

В очите на Деймън проблясна гневен пламък, който бързо угасна, заменен от обичайната му смущаваща усмивка.

— Може и да съм го направил. А може и друг да го е направил. За мен е все едно, освен това малко ми писна от тези обвинения. А сега...

— Почакай — намеси се Стефан с изненадващо мек тон. — Не си отивай още. Трябва да поговорим...

— Боя се, че вече имам ангажимент.

Чу се плясък на криле и Стефан и Елена останаха сами.

Елена притисна кокалчето на пръста си към устата.

— По дяволите. Не исках да го ядосам. Особено след като през цялата вечер той се държа толкова цивилизовано.

— Няма значение — успокой я Стефан. — На него му харесва да е гневен. Какво казваше за Мат?

Елена видя умората по лицето на Стефан и го прегърна.

— Сега няма да говорим за това, но мисля, че утре ще трябва да отидем да го видим. Да му кажа... — Елена отпусна отчаяно ръката си. Не знаеше какво иска да каже на Мат, но в едно бе сигурна: трябваше да направи нещо.

— Аз мисля — поде Стефан бавно, — че е по-добре *ти* да се видиш с него. Аз се опитах да поговоря с него, но той въобще не пожела да ме изслуша. Разбирам го, но може би ти по-добре ще се разбереш с него. А и смятам — млъкна, сетне продължи с решителен тон, — че е за предпочитане да се видите насаме. Можеш да отидеш сега.

Елена го погледна изпитателно.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Но... наистина ли си добре? Бих могла да остана с теб...

— Добре съм, Елена — увери я Стефан нежно. — Върви.

Тя се поколеба, сетне кимна.

— Няма да се бавя — обеща му.

Елена се промъкна предпазливо покрай едната страна на дървената паянтова къща с олющена боя и килната пощенска кутия с табелка Хъникът. Прозорецът на Мат не беше залостен. Невнимателно момче, мислено го смъмри тя. Не знаеш ли, че нещо може да се промъкне вътре? Отвори прозореца, но не можеше да продължи по-нататък. Невидима бариера като мека стена от гъст въздух препречваше пътя ѝ.

— Мат — прошепна Елена. Стаята беше тъмна, но тя различи смътните очертания на фигура в леглото. Електронният часовник с бледозелени цифри на нощното шкафче показваше 00:15. — Мат — прошепна отново.

Фигурата се размърда.

— Ъ?

— Мат, не искам да те изплаша. — Говореше с мек успокояващ глас, опитвайки се да го събуди по-внимателно. Не искаше да го стресне и да му изкара акъла. — Аз съм, Елена, и искам да поговорим. Само че първо трябва да ме поканиш вътре. Ще ме поканиш ли?

— Ъхъ. Влизай. — Елена се учуди, че в гласа му въобще не прозвуча изненада. Чак след като се прехвърли през перваза, осъзна, че той говореше в просъница.

— Мат. *Мат* — прошепна тя, боейки се да се приближи повече. В стаята бе задушно и прекалено горещо — радиаторът беше пуснат докрай. Видя бос крак да се подава изпод одеялата на леглото, а отгоре стърчеше руса коса.

— Мат? — Тя се наведе колебливо и го докосна.

Това имаше ефект. Със силно ръмжене Мат се изправи рязко в леглото и се озърна. Широко отворените му втренчени очи срещнаха нейните.

Елена усети, че се свива, като се опитваше да изглежда по-малка, безобидна, незаплашителна.

— Не исках да те изплаша. Зная, че сигурно е шокиращо. Но би ли поговорил с мен?

Той продължи да се вира безмълвно в нея. Пшениченорусата му коса беше влажна от потта и стърчеше нагоре като перушината на мокро пиле. Тя забеляза туптенето на пулса на голата му шия. Опасяваше се, че момчето ще скочи от леглото и ще побегне от стаята.

После раменете му се отпуснаха и той бавно затвори очи. Дишаше дълбоко, но накъсано.

— Елена.

— Да — прошепна тя.

— Ти си мъртва.

— Не. Аз съм тук.

— Мъртвите не се връщат. Баща ми не се върна.

— Аз не умрях наистина. Просто се промених. — Очите на Мат оставаха затворени, отказваше да приеме случващото се. Елена почувства как я залива студена вълна на безпомощност. — Но ти се иска да съм мъртва, нали? Ще си вървя — добави шепнешком.

Лицето на Мат се сгърчи и той се разплака.

— Не. О, не. О, недей, Мат, моля те.

В следващия миг го прегръщаше, борейки се с напирещите сълзи.

— Мат, съжалявам. Не биваше да идвам тук.

— Не си тръгвай — изхлипа младежът. — Не си отивай!

— Няма. — Елена изгуби битката. Сълзите рукнаха и покапаха върху влажната коса на Мат. — Никога не съм искала да те нараня — преглътна тя. — Никога Мат. През цялото това време, въпреки всичко, което направих... никога не съм искала да ти причиня болка. Истина е... — Млъкна и остана така, обгръщайки го с ръце.

След малко дишането му се успокои, той се отдръпна и изтри с края на чаршафа мокрото си лице. Очите му избягваха нейните. Лицето му изразяваше не само срам заради проявената слабост, но и недоверие, сякаш се опитваше да се стегне, за да се изправи срещу нещо, от което се ужасяваше.

— Добре, значи си тук. И си жива — рече грубо. — Какво искаш?

Елена се слиса.

— Хайде, трябва да има нещо. Какво е?

Очите ѝ отново се наляха със сълзи, но тя ги преглътна.

— Предполагам, че си го заслужавам. Зная, че е така. Но за пръв път, Мат, не искам абсолютно нищо. Дойдох, за да ти се извиня, да ти кажа, че съжалявам, че те използвах. Не само през онази нощ, а винаги. Аз се безпокоя за теб, мъчно ми е, че си наранен. Помислих, че

може по някакъв начин да оправя нещата. — Настъпи неловка пауза и тя додаде: — Май ще е най-добре да си вървя.

— Не, почакай. Почакай за секунда. — Мат отново изтри лицето си с чаршафа. — Слушай. Беше глупаво, държах се гадно...

— Не, не си, ти си джентълмен. Иначе отдавна щеше да ми кажеш да се разкарам.

— Не, аз съм един тъпанар. Би трябвало да подскачам от радост, че не си мъртва. И сигурно след минута ще го направя. Слушай. — Сграбчи китката ѝ и Елена го изгледа сепнато. — Не ми пука дали си създаване от Черната лагуна, Годзила или Франкенщайн. Аз просто...

— Мат... — паникьосана, Елена закри устата му с ръка.

— Зная. Ти си сгодена за онзи тип с черната пелерина. Не се притеснявай, помня. Дори го харесвам, макар че един Господ знае защо. — Мат пое дълбоко дъх. Явно вече се бе поуспокоил. — Виж, не зная какво ти е казал Стефан. Той ми наприказва доста щуротии... че бил лош, че не съжалявал за онова, което причинил на Тайлър. Нали знаеш за какво говоря?

Елена затвори очи.

— Той почти не се е хранил от онази нощ. Мисля, че само веднъж е излизал на лов. Тази вечер едва не загина, защото беше твърде слаб.

Мат кимна.

— Значи това са били празни брътвежи. Трябваше да се досетя.

— Е, така е и в същото време не е точно така. Нуждата е силна, по-силна, отколкото можеш да си представиш. — Изведнъж я осени, че тя също не се бе хранила днес и беше гладна още преди да тръгнат за дома на Аларик. — Всъщност, Мат, май е по-добре да вървя. Искам да те помоля само още нещо, ако утре има бал, да не отиваш. Там ще се случи нещо много лошо. Ние ще се опитаме да пазим, но не съм сигурна, че можем да направим кой знае колко.

— Кой сте тези „вие“? — попита остро Мат.

— Стефан и Деймън — да, мисля, че и Деймън — както и аз. А също и Мередит, и Бони..., и Аларик Залцман. Не ме питай за Аларик. Дълга история.

— Но от какво ще ни *пазите*?

— Забравих, че ти не знаеш. Това също е дълга история, но... ами, накратко, срещу това, което ме уби. Това, което насъска кучетата

да нападнат хората по време на възпоминателната служба за мен. Това е нещо лошо Мат, и изглежда от известно време това невидимо зло обитава Фелс Чърч. Та утре вечер ще се постарая да го възпрем. — Опитам се да превъзмогне неудобството, което изпитваше. — Виж, съжалявам, но наистина трябва да тръгна. — Погледът ѝ, противно на желанието ѝ, се насочи към синята вена на шията му.

Когато с усилие успя да го откъсне и да погледне лицето му, видя, че шокът бе отстъпил място на разбирането. И на нещо още по-невероятно: на приемането.

— Всичко е наред — рече Мат.

Не беше сигурна, че е чула правилно.

— Мат?

— Казах — всичко е наред. Преди не ме заболя.

— Не. Не. Мат, честно. Не съм дошла за това...

— Зная. Затова го искам. Искам да ти дам нещо, за което не си ме молила. — Замълча за миг и добави: — Заради доброто старо приятелство.

Стефан, помисли си Елена. Но Стефан ѝ бе казал да дойде, да дойде сама. Стефан е знаел, осъзна тя. И нямаше нищо лошо. Това беше неговият подарък за Мат и за нея.

Но аз ще се върна при теб, Стефан, помисли си тя.

— Утре ще ви помогна — каза Мат, докато Елена се навеждаше към него. — Дори и да не съм поканен.

После устните ѝ докоснаха шията му.

13 декември, петък

„Мило дневниче,

Довечера е съдбовната нощ.

Зная, че вече съм писала това и преди или поне така си мисля. Но довечера е голямата нощ, когато всичко ще се случи. Това е.

И Стефан го предусеща. Днес, като се върна от училище, ми каза, че балът ще се състои — господин Нюкасъл не искал да създава излишна паника, като го отмени или нещо такова. Щели да осигурят «охрана отвън», което предполагам означава, че ще има полицаи. И

може би господин Смолуд ще доведе приятелите си с пушките. Каквото и да се случи, не ми се вярва, че те ще са в състояние да го спрат. Не зная дали и ние ще можем.

Днес валя през целия ден. Пътищата са затворени, което означава, че нищо на колела не може да влезе или да излезе от града. Освен ако не дойдат снегорини, което може да стане най-рано утре сутринта, а тогава вече ще е прекалено късно.

А и във въздуха витае нещо странно. Не е само снегът. Сякаш дебне нещо много по-студено. Все едно океанът се отдръпва, преди да залее приливната вълна. И когато нахлуе...

Днес си мислех за другия си дневник, този, който е под разхлабената дъска в дрешника в спалнята ми. Ако изобщо вече притежавам нещо, то това е този дневник. Мислех си да го взема, но не искам пак да отивам къщи. Не смятам, че ще мога да го понеса, а освен това зная, че леля Джудит няма да го преживее, ако ме види.

Изненадана съм как всички успяват да се справят. Мередит, Бони — особено Бони. Е, и Мередит също, имайки предвид какво е преживяло семейството ѝ. И Мат, разбира се.

Те са добри и верни приятели. Забавно е как някога си мислех, че не бих могла да оцелея, без да съм заобиколена от тълпа от приятели и обожатели. А сега съм напълно щастлива да имам само трима. Защото те са истински приятели.

Не съм сигурна доколко преди съм била загрижена за тях. Или за Маргарет, или дори за леля Джудит. А и всички в училище... зная, че само допреди няколко седмици твърдах, че въобще не ми пука дори всички от гимназията «Робърт Е. Лий» да умрат, но това не е истина. Тази вечер ще направя всичко, което е по силите ми, за да ги защитя.

Осъзнавам, че скачам от тема на тема, но просто споделям неща, които са важни за мен. Сякаш ги запечатвам в ума си. За всеки случай.

Е, време е. Стефан ме чака. Ще довърша това последно изречение и ще вървя.

Мисля, че ще победим. Надявам се.

Поне ще се опитаме.“

Кабинетът по история бе ярко осветен и затоплен. Столовата в другия край на училищната сграда светеше още по-ярко, искряща от коледни светлини и украси. Докато приближаваше, Елена я огледа внимателно от безопасно разстояние — наблюдаваше как двойките пристигат за бала и минават покрай полицаите, застанали на пост пред вратата. Усети мълчаливото присъствие на Деймън до себе си и му посочи едно момиче с дълга светлокестенява коса.

— Вики Бенет — рече Елена.

— Щом казваш, значи е тя — отвърна той.

Сега оглеждаше импровизирания им щаб за вечерта. Бюрото на Аларик бе разчистено, а той се бе надвесил над грубо начертана карта на училището. Мередит се бе навела до него, а тъмната ѝ коса се бе разпиляла по ръкава му. Мат и Бони бяха сред пристигащите на паркинга, а Стефан и Деймън обикаляха край училището. Щяха да се редуват.

— Ти по-добре остани вътре — каза Аларик на Елена. — Само това ни липсва — някой да те види и да се втурне да те преследва с дървен кол.

— Та аз вече цяла седмица се разхождам из града — рече Елена развеселено. — Ако не искам да ме видят, никой няма да ме види. — Но все пак се съгласи да остане в кабинета по история и да съгласува действията си с останалите.

Прилича на замък, помисли си тя, докато наблюдаваше как Аларик отбелязва разположението на полицаите и на останалите мъже върху картата. И ние го защитаваме. Аз и верните ми рицари.

Кръглият плосък часовник върху стената отброяваше минутите. Елена го поглеждаше, докато пускаше хората навън и вътре през вратата. Наливаше кафе от термоса на желязците и изслушваше докладите им.

— В северната страна на училището всичко е спокойно.

— Каролайн току-що бе коронована за Снежна кралица. Голяма изненада, няма що.

— Някакви деца се появиха на паркинга, шерифът ги подбра и отведе...

Мередит влизаше и излизаше.

— Може би сме сгрешили — заяви Стефан около час по-късно. Двамата за пръв път се озоваваха заедно от началото на вечерта.

— Може би ще се случи някъде другаде — предположи Бони, която изтръска ботушите си и надникна вътре.

— Няма как да знаем къде ще се случи — рече Елен; твърдо. — Но не грешим, че ще стане нещо.

— Може би — обади се Аларик замислено — има начин. Имам предвид да разберем къде ще се случи обясни и добави, когато всички го изгледаха въпросително. — Имаме нужда от предсказание.

Очите на всички се извърнаха към Бони.

— О, не! — възрази момичето. — Приключих с това. *Мразя го.*

— Това е огромна дарба... — поде Аларик.

— Това е само огромно бремене. Виж, ти не разбираш. Дори обикновените предсказания са достатъчно лоши. Излиза, че през цялото време разкривам неща, които не искам да зная. Но да те завладеят... това е ужасно. А след това дори не помня какво съм казала. Отвратително е.

— Да те завладеят? — повтори Аларик. — Какво означава това?

Бони въздъхна.

— Това ми се случи в църквата — обясни търпеливо.

— Мога да правя различни предсказания като например с восък и вода или да гледам на ръка — при тези думи тя стрелна Елена с многозначителен поглед — и други такива. Но има случаи, когато... някой... ме завладява и просто ме използва, за да говори чрез мен. Все едно, че друг се е вселил в тялото ми.

— Като на гробището, когато каза, че нещо ме очаква — намеси се Елена. — Или когато ме предупреди да не приближавам до моста. Или когато беше у дома на вечеря и каза, че Смъртта, моята смърт била в къщата. — Погледна машинално към Деймън, който ѝ отвърна с ленив и равнодушен поглед. Все пак тогава приятелката ѝ бе сгрешила. Деймън не беше нейната смърт. Тогава какво означаваше онова

предсказание? За миг нещо проблясна в съзнанието ѝ, но преди да го улови, Мередит я прекъсна.

— Все едно друг глас говори чрез Бони — поясни тя на Аларик. — Дори звучи различно. Навярно не си бил достатъчно близо до църквата, за да видиш.

— Но защо не си ми казала за това? — развълнува се Аларик. — Това може да е много важно. Това нещо, каквото и да е то, може да ни даде информация. Би могло да разясни мистерията с другата Сила или поне да ни насочи как да я открием.

Бони поклати глава.

— Не. Това не е нещо, което мога да извикам с едно подсвирване, камо ли да отговаря на въпросите ми. Просто се случва. И аз го мразя.

— Искаш да кажеш, че не можеш да направиш нищо, с което да го призовеш? Да стане така, че пак да се случи?

Елена и Мередит, които отлично знаеха какво трябва да се направи, се спогледаха. Елена прехапа устната си. Изборът беше на Бони. Трябваше да е неин.

Бони, която бе обхванала главата си с ръце, стрелна с поглед Елена през червените си къдрици. После затвори очи и изпъшка.

— Свещи — каза.

— Какво?

— *Свещи*. Пламъкът на свещта може да го призове. Но, виждате ли, не съм сигурна, не обещавам нищо...

— Някой да отиде да потърси в кабинета по химия — нареди Аларик.

Сцената сякаш бе повторение на случилото се в деня, когато Аларик се появи в училището и ги помоли да подредят столовете си в кръг. Елена огледа кръга от лица, които на пламъка на свещта бяха добили странни изражения. Там беше Мат, стиснал челюсти. До него седеше Мередит, чиито дълги тъмни мигли хвърляха сенки върху страните ѝ. И Аларик, наведен нетърпеливо напред. После Деймън — светлината танцуваше върху фините черти на лицето му. Стефан, с високите си скули, които според Елена изглеждаха неестествено подчертани. И накрая Бони — крехка и бледа на фона на златистото сияние на пламъка.

Ние сме свързани, помисли си Елена, обзета от същото чувство като в църквата, когато съедини ръцете на Стефан и Деймън. Спомни си белия восъчен кръг, който плуваше в купата с вода. *Означава, че ще успеем, ако се съюзим.*

— Аз само ще гледам свещта. — Гласът на Бони леко потрепери. — И няма да мисля за нищо. Ще се опитам да... да се отворя за него. — Задиша дълбоко, втренчена в пламъка на свещта.

И тогава се случи, също както преди. Лицето на Бони изведнъж стана безизразно. Очите ѝ гледаха невиждащо напред, празни като на каменния ангел в гробището.

Мълчеше.

В този миг Елена осъзна, че не се бяха разбрали какво ще питат. Отчаяно се опитваше да формулира въпрос, преди Бони да изгуби контакт.

— Къде можем да открием другата Сила? — попита тя, а Аларик изтърси:

— Кой си ти?

Гласовете им се преплетоха и въпросите се сляха.

Празното лице на Бони се извърна, плъзна невиждащ поглед по кръга от лица. Сетне гласът, който не беше на Бони, рече:

— Ела и виж.

— Чакайте малко — намеси се Мат, когато Бони, все още в транс, се изправи и тръгна към вратата. — Къде отива тя?

Мередит грабна палтото си.

— Ще я последваме ли?

— Не я докосвайте! — скочи Аларик, когато Бони приближи към вратата.

Елена погледна към Стефан, после към Деймън. Като един те я последваха по пустия коридор, отекващ под стъпките им.

— Къде отиваме? На кой въпрос отговори тя? — настоя Мат. Елена само поклати глава. Аларик подтичваше, за да не изостава от Бони, която се носеше плавно напред.

Когато излязоха на снега, тя забави ход и за изненада на Елена, се отправи към колата на Аларик, паркирана на мястото за служители. Застана до нея.

— Всички няма да се поберем, аз ще ви последвам с колата на Мат — заяви Мередит припряно.

Настръхнала от страх и от студения въздух, Елена се настани на задната седалка, след като Аларик ѝ отвори вратата. Деймън и Стефан се наместиха от двете ѝ страни. Бони седна отпред. Гледаше право напред и не говореше. Но когато Аларик потегли от паркинга, момичето вдигна бялата си ръка и посочи. Направо по Лий стрийт, после наляво по Арбър Грийн. Право към къщата на Елена, след това надясно по Тъндърбърд. Насочиха се към Олд Крик роуд.

Чак тогава Елена разбра къде отиваха.

Движеха се по другия мост, водещ към гробището, този, който винаги бяха наричали „новия мост“, за да го различават от моста Уикъри, който вече не съществуваше. Приближаваха откъм шосето, по което бе минал Тайлър, когато беше завел Елена в разрушената църква.

Колата на Аларик спря там, където бе спряла и колата на Тайлър. Мередит паркира зад тях.

С ужасяващо чувство на дежа вю Елена пое по пътеката нагоре по хълма, следвайки Бони до руините на църквата с камбанарията, извисяваща се като показалец в буреносното небе. Спря се пред зеещата дупка, където някога е била вратата.

— Къде ни водиш? — попита. — Чуй ме. Ще ни кажеш ли на кой от въпросите отговаряш?

— Ела и виж.

Елена огледа безпомощно останалите. После пристъпи прага. Бони вървеше бавно към мраморната гробница и когато стигна до нея, спря.

Елена я погледна, сетне отмести поглед към призрачното лице на приятелката си. Всички косъмчета по ръцете и врата ѝ бяха настръхнали.

— О, не — прошепна тя. — Не и това.

— Елена, за какво говориш? — попита Мередит. Замаяна, Елена погледна към мраморните изображения на Томас и Хонория Фел върху капака на гробницата им.

— Това нещо се отваря — прошепна тя.

13

— Смяташ, че трябва да... погледнем вътре? — попита Мат.

— Не зная — отвърна Елена нещастно. Нямахше желание да вижда какво има в тази гробница — нито онзи път, когато Тайлър предложи да я отворят и претърсват, нито сега. — Може би изобщо няма да успеем да я *отворим* — додаде тя. — Тайлър и Дик не можаха. Капакът се плъзна едва когато се облегнах на него.

Облегни се и сега; може би има някакъв скрит пружинен механизъм — предложи Аларик, а когато Елена го направи, но без резултат, добави: — Добре, хайде всички да го хванем и да се подпрем... така. Давайте, сега...

Както се бе навел, погледна към Деймън, който стоеше неподвижен до гробницата с леко развеселено изражение.

— Извинете — рече той, а Аларик отстъпи назад и се намръщи.

Деймън и Стефан хванаха каменния капак от двете страни и го повдигнаха.

Капакът се отмести със стържещ звук, а Деймън и Стефан го подпряха отстрани на гробницата.

Елена не можеше да събере сили да се приближи.

Вместо това, борейки се да не повърне, се концентрира върху изражението на Стефан. По него щеше да познае какво имаше вътре. В съзнанието ѝ се редуваха картини на мумифицирани тела е цвят на пергамент разлагащи се трупове, ухилени черепи. Ако Стефан добиеше ужасен, отвратен вид или му прилееше...

Но когато погледна в гробницата, лицето му изразяваше само объркване и почуда.

— Какво има? — не можа да се стърпи Елена.

Той се усмихна накриво и погледна към Бони.

— Ела и виж.

Елена пристъпи колебливо и погледна долу. В следващия миг вдигна рязко глава и се втренчи смаяно в Стефан.

— Какво е това?

— Не зная — сви рамене той и се обърна към Мередит и Аларик.
— Някой от вас носи ли фенерче? Или някакво въже?

След като хвърлиха по един поглед в каменната камера, двамата се запътиха към колите си. Елена не помръдна и продължи да се взира надолу с новопридобитата си способност да вижда в тъмното. Все още не можеше да повярва.

Гробницата не беше гробница, а врата.

Сега разбираше защо бе усетила полъха на студен вятър, когато през онази нощ капакът се бе отместил под ръката ѝ. Отдолу се виждаше нещо като подземие. Различаваше само една стена — тази, която се спускаше право под нея. В камъка имаше забити железни кръгли скоби като стъпала.

— Ето — каза Мередит на Стефан, когато се върна. — Аларик има фенерче, а това е моето. Тук е и въжето, което Елена остави в колата ми, когато те търсехме.

Тънкия лъч от фенерчето на Мередит проряза мрака долу.

— Не мога да видя много надалеч, но ми се струва празно — каза Стефан. — Ще слеза пръв.

— Ще слезеш долу? — стресна се Мат. — Виж, трябва ли да слизаме долу? Бони, какво ще кажеш?

Бони не помръдна. Просто стоеше там с напълно празно изражение, сякаш не виждаше нищо около себе си. Без да промълви нито дума, момичето прехвърли крак през ръба на гробницата, завъртя се и започна да се спуска.

— Леле! — възкликна Стефан. Пъхна фенерчето в джоба на якето си, опря ръка в подножието на гробницата и скочи.

Елена нямаше време да се наслади на физиономията на Аларик, наведе се и извика:

— Добре ли си?

— Да. Лъчът от фенерчето ѝ намигна от дъното. — Бони също е добре. Железните скоби стигат до долу. Но все пак вземете въжето.

Елена погледна към Мат, който бе най-близо до нея. Сините му очи срещнаха нейните с безпомощност и явно примирение. Той кимна. Тя пое дълбоко дъх и постави ръка в подножието на гробницата също като Стефан. Една друга ръка сграбчи внезапно китката ѝ.

— Току-що се сетих нещо — рече Мередит мрачно.

— Ами ако това, което се е вселило в Бони, е другата Сила?

— Отдавна ми хрумна — отвърна Елена, потупа ръката на приятелката си и скочи.

Изправи се в ръцете на Стефан, който я задържа, и се огледа.

— О, Господи...

Беше се озовала на странно място. Каменните стени бяха гладки, почти като полирани. На равни разстояния в тях бяха вградени железни свещници, в някои от които се виждаха остатъци от недогорели свещи. Елена не можеше да види другия край на помещението, но лъчът на фенерчето освети съвсем наблизно инкрустирана порта от ковано желязо, също като тези, които се използваха като параван пред олтарите в църквите.

Бони тъкмо бе стигнала до най-долната скоба на стълбата. Изчака мълчаливо, докато и останалите слязоха — първо Мат, после Мередит и накрая Аларик с другото фенерче.

Елена погледна нагоре.

— Деймън?

Видя силуета му на фона на осветения триъгълник там, където гробницата се отваряше към небето.

— Какво?

— С нас ли си? — попита тя. Не „Идваш ли с нас?“ Знаеше, че той ще разбере разликата.

Сърцето ѝ отброи пет удара в последвалата тишина. Шест, седем, осем...

Въздухът се раздвижи и Деймън се приземи наблизко. Но не погледна към Елена. Очите му бяха някак си странно далечни и тя не можа да прочете нищо по лицето му.

— Това е крипта — рече Аларик удивено, докато лъчът на фенерчето му обхождаше мрака. — Подземна крипта под църквата, която се използвала като погребална камера. Обикновено са ги строили под по-големите църкви.

Бони отиде право към извитата украсена порта, постави малката си бяла ръка отгоре ѝ и я бутна. Портата се завъртя и се отвори.

Пулсът на Елена се учести дотолкова, че вече не можеше да брои ударите. Насили се и последва Бони. Чувствителните ѝ сетива бяха почти болезнено изострени, но не ѝ подсказваха нищо за това, което я очакваше. Лъчът на фенерчето на Стефан беше толкова тънък, че показваше само каменния под пред тях и загадъчния силует на Бони.

Бони спря.

Това е, помисли си Елена и дъхът ѝ заседна в гърлото. О, Господи, това е; наистина е това. Внезапно я обзе натрапчивото усещане, че е в плен на ясен сън — знаеше, че сънува, но не можеше да промени нищо, нито да се събуди. Мускулите ѝ отказваха да ѝ се подчинят. Не можеше да помръдне.

Подушваше страха на останалите, усещаше как той се излъчва от Стефан, който стоеше до нея. Лъчът на фенерчето му се плъзна върху предметите пред Бони, но очите на Елена не успяха да ги разпознаят. Видя ъгли, плоскости, контури, после лъчът освети нещо. Смъртнобяло лице, увиснало гротескно настрани...

Викът заседна в гърлото ѝ. Беше само статуя, ала чертите ѝ бяха познати. Бяха същите като на капака върху горната гробница. Тази тук бе близък на онази, през която бяха влезли. Само че беше опустошена — каменният капак бе счупен на две и запратен до стената на криптата. Върху пода бе разпиляно нещо, приличащо на тънки пръчици от слонова кост. Парченца мрамор, убеждаваше се отчаяно Елена, беше само мрамор, парченца от мрамор.

Бяха човешки кости, начупени и раздробени. Бони се обърна.

Сърцевидното ѝ лице се заклати настрани, докато празните ѝ втренчени очи обходиха групата. Накрая се спря точно срещу Елена.

После цялата потръпна, олюля се и политна рязко напред като марионетка, на която са срязали конците.

Елена успя да я подхване, като едва запази равновесие.

— Бони? Бони? — Кафявите очи, които я погледнаха, разширени и объркани, бяха вече истинските, изплашени очи на приятелката ѝ. — Какво стана? — попита настоятелно Елена. — Къде отиде то?

— Тук съм.

Над опустошената гробница се появи неясна светлина. Не, не е светлина, поправи се Елена. Усещаше я с очите си, но не беше светлина от нормалния спектър. Това беше нещо по-странно от инфрачервените или виолетови лъчи, нещо, което човешките сетива не можеха да уловят. То се разкриваше пред нея, нахлу в съзнанието ѝ, тласкано от някаква външна сила.

— Другата Сила — прошепна Елена и кръвта ѝ се смрази.

— Не, Елена.

Гласът не беше звук, така, както видението не беше светлина. Беше нещо тихо като звездно сияние и тъжно. Напомни ѝ на нещо.

Майко? — попита обезумяло Елена. Но не беше гласът на майка ѝ. Сиянието над гробницата се завихри на спирала и за миг Елена зърна в средата му лице — нежно и тъжно. В този миг разбра.

— Чаках те — промълви меко гласът на Хонория Фел.

— Сега най-последно мога да говоря с теб в собствената си форма, а не чрез устните на Бони. Нямах много време, а опасността е огромна.

Елена най-последно успя да се отърси от вцепенението.

— Но каква е тази зала? — попита. — Защо ни доведе тук?

— Ти ме помоли. Не можех да ти се покажа, докато ти сама не пожела. Това е твоето бойно поле.

— Не разбирам.

— Тази крипта бе построена за мен от жителите на Фелс Чърч. Като място за покой на тленните ми останки. Тайно място за човек, който приживе е имал тайни сили. Също като Бони и аз знаех неща, които никой друг простосмъртен не можеше да узнае. Виждах неща, които никой друг от съвременниците ми не можеше да види.

— Ти си била ясновидка — прошепна Бони с дрезгав глас.

— В онези дни такива като нас ги наричаха вещици. Но аз никога не съм използвала силите си, за да причинявам зло и когато умрях, хората ми издигнаха този монумент, така че двамата със съпруга ми да почиваме в мир. Но после, след много години вечният ни покой бе нарушен.

Призрачната тайнствена светлина взе да гасне и намалява, и силуетът на Хонория потрепна.

— Друга сила се появи във Фелс Чърч, изпълнена с омраза и жажда за разрушение. Тя оскверни вечното ми жилище и разпръсна костите ми. Превърна гробницата ми в свое убежище. После излезе, за да причини зло на моя град. И аз се събудих. Още от самото начало се опитах да те предупредя, Елена. Тя живее тук, под гробището. Тя те чака, наблюдава те. Понякога приема формата на кукумявка...

Кукумявка. Мислите на Елена препуснаха. Кукумявка като онази, която бе видяла, кацнала на църковната кула с камбанарията. Като кукумявката, която беше в обора, като кукумявката в почернелите клони на акацията до дома ѝ.

Бяла кукумявка... хищна птица... месоядна... помисли си тя. После си припомни големите бели криле, които сякаш закриваха хоризонта. Огромната птица от мъгла или сняг, която я преследваше неуморно, изпълнена с кръвожадност и животинска омраза...

— Не! — изкрещя тя, когато споменът я завладя.

Усети ръката на Стефан върху рамото си, пръстите му се забиха почти болезнено в плътта ѝ. Това я върна към реалността. Хонория Фел продължаваше да говори.

— И теб, Стефан, тази сила наблюдава и теб. Мразеше те още преди да намрази Елена. Измъчваше те и си играеше с теб като котка с мишка. Мрази тези, които ти обичаш. Самата тя е пълна с отровна любов.

Елена погледна неволно зад гърба си. Видя Мередит, Аларик и Мат, замръзнали на местата си. Бони и Стефан бяха до нея. Но Деймън... къде беше Деймън?

— Омразата на тази сила е толкова огромна, че желанието ѝ да сее смърт е безкрайно, всяка пролята кръв ѝ доставя удоволствие. В момента животните, които контролира, се измъкват от гората. Придвижват се към града, към светлините.

— Снежният бал! — възкликна Мередит остро.

— Да. И този път те ще убиват.

— Трябва да предупредим хората — обади се Мат. — Всички са на бала...

— Никога няма да бъдете в безопасност, докато силата, която ги управлява, не бъде разрушена. Убийствата ще продължат. Трябва да унищожиш Силата, която е изпълнена с такава омраза. Затова те доведох тук.

Светлината потрепна отново и избледня, явно гаснеше.

— Ще имате силата да я победите, ако я откриете. Бъдете смели. Това е единствената помощ, която мога да ви дам.

— Почакай... моля те... — започна Елена.

Гласът продължаваше да се лее неуморно, без да ѝ обръща внимание.

— Бони, ти трябва да направиш своя избор. Твоите тайни сили са огромна отговорност. Но те са и дар, който може да ти бъде отнет. Искаш ли да се откажеш от тях?

— Аз... — Бони поклати глава изплашено. — Не зная. Нуждая се от време...

— Няма време. Избирай. — Светлината се смали и сви.

Очите на Бони, смутени и объркани, потърсиха помощ от Елена.

— Това е твой избор — прошепна приятелката ѝ.

Несигурността бавно се стопи от лицето на Бони и тя кимна. Отдръпна се малко настрана от Елена и се обърна отново към светлината.

— Тогава ще ги задържа — изрече дрезгаво. — Все някак ще се справя с тях. Баба ми го направи.

Светлината припламна като игриво пламъче на свещ.

— Мъдър избор. Дано ги използваш подобаващо. Сега за последен път говоря с теб.

— Но...

— Заслужих почивката си. Битката е твоя. — И светлината избледня като последните въглени на гаснещ огън.

Когато изчезна, Елена усети как въздухът наоколо се сгъсти от напрежение. Нещо щеше да се случи. Някаква разрушителна сила се надигаше срещу тях или бе надвиснала над всички.

— Стефан...

Виждаше, че Стефан също го усеща.

— Хайде — прозвуча паникьосаният глас на Бони. — Трябва да се махнем оттук.

— Трябва да отидем на бала — извика Мат. Лицето му бе пребледняло. — Трябва да им помогнем...

— Огън! — изкрещя Бони сепнато, сякаш мисълта ѝ бе хрумнала току-що. — Огънят няма да ги убие, но ще ги спре...

— Нима не чу нищо? Трябва да се изправим срещу другата Сила. И тя е тук, точно тук и сега. Не можем да си тръгнем! — извика Елена. Мислите ѝ се блъскаха хаотично в главата ѝ. Образи, спомени и ужасяващо предчувствие. Кръвожадност... усещаше го...

— Аларик — заговори Стефан със заповедническа нотка в гласа. — Трябва да се върнеш в училището. Вземи и останалите, направете каквото можете. Аз ще остана...

— Мисля, че всички трябва да се махнем оттук! — избухна Аларик. Трябваше да крещи, за да надвика оглушителния шум, който ги заобикаляше.

Трепкащият лъч на фенерчето му показва на Елена нещо, което тя не бе забелязала преди. Върху стената до нея зееше голяма дупка, сякаш каменният блок е бил изтръгнат оттам. А зад нея се разкриваше подземен тунел — тъмен и безкраен.

Накъде ли води? — зачуди се Елена, но мисълта бе пометена от вълната от страх. Бяла кукумявка... хищна птица... месоядна... гарван, помисли си тя и внезапно с потресаваща яснота осъзна от какво се бои.

— Къде е Деймън? — изпищя, сграбчи Стефан и се озърна като обезумяла. — Къде е Деймън?

— Махайте се оттук! — Гласът на Бони се извиси пронизително. Хвърли се към портата в мига, в който звукът проехтя в мрака.

Беше ръмжене, но не на куче. Не би могло да се сбърка с кучешко. Беше нещо много по-дълбоко, по-силно, по-плътнo, което отекваше с ужасяващ тътен сред каменните стени. Беше *моцeн* звук, от който лъхаше първичната ярост на джунглата, на кръвожадния ловец. Отекна в гърдите на Елена, прониза костите ѝ.

Парализира я.

Звукът прозвуча отново — гладен и свиреп, но в същото време почти ленив, с увереността на хищник, че жертвата му няма да се изплъзне. Последваха го тежки стъпки, идващи от тунела.

Бони се опита да изкрещи, ала от гърлото ѝ излезе само немощен съскащ звук. Нещо се носеше към тях от мрака на тунела. Силует, който се движеше с гъвкави и дълги грациозни подскоци. Сега Елена разпозна ръмженето. Беше звук, какъвто издаваха най-големите хищни котки, по-големи дори от лъва. Очите на тигрицата пробляснаха като жълти пламъци в края на тунела.

И тогава всичко стана изведнъж.

Елена усети как Стефан се опитва да я избута назад, за да я отстрани от пътя на звяра. Но вцепенените ѝ мускули му пречеха, а и тя знаеше, че е твърде късно.

Тигрицата скочи с грациозна извивка на тялото, силните ѝ мускули се изопнаха, изстрелвайки я във въздуха. В този миг тя я зърна, уловена от лъча светлина, а мозъкът ѝ регистрира стегнатите ѝ лъскави хълбоци и гъвкавия гръбнак. Гласът ѝ проехтя, без да се усети.

— *Деймън, не!*

Чак когато черният вълк изскочи от мрака, за да посрещне хищника, Елена осъзна, че тигрицата е бяла.

Огромната котка бе изтласкана от вълка и Елена усети как Стефан я издърпва настрани. Мускулите ѝ се бяха разтопили като снежинки и тя се свлече до стената, останала без сили. Сега капакът на гробницата беше между нея и ръмжация бял силует, но портата бе от другата страна.

Слабостта на Елена се дължеше отчасти на ужаса, отчасти на объркването. Не разбираше нищо, ушите ѝ бучаха от обзелия я смут. Само допреди миг бе сигурна, че Деймън си е играл с тях през цялото време, че той е другата Сила. Но злобата и жаждата за кръв, които се излъчваха от тигрицата, не можеха да се сбъркат. Това бе съществото, преследвало я на гробището, както и от пансиона до реката, което я бе тласнало към смъртта. Тази бяла Сила, която се опитваше да срази вълка.

Неравностойни съперници. Колкото и агресивен и яростен да бе черният вълк, той нямаше шанс. Едно ловко движение на огромните нокти и зейна рана, показа се оголена кост. Челюстите щракнаха със зловещо ръмжене, когато извитите нокти се стрелнаха към шията на вълка.

Но в следващия миг Стефан насочи лъча на фенерчето към очите на тигрицата и избута ранения вълк настрани. Елена искаше да изкрещи, да изпусне пронизващата болка, надигнала се в гърдите ѝ. Не разбираше, не разбираше нищо. Стефан беше в опасност, а тя не можеше да помръдне.

— Махайте се оттук! — изкрещя той на останалите. — Веднага се махайте оттук!

По-бърз от всяко човешко същество, той се метна встрани, докато продължаваше да насочва светлия лъч към очите на тигрицата. Мередит вече беше при портата. Аларик тъкмо бе преминал през нея, а Мат почти влачеше, почти носеше Бони.

Тигрицата се хвърли и портата се захлопна. Стефан падна настрани, после се опита да се надигне отново.

— Няма да ви оставим... — извика Аларик.

— Вървете! — изкрещя Стефан. — Вървете на бала, направете каквото можете! *Вървете!*

Вълкът отново нападна въпреки кървящите рани по главата, а оголените мускули и сухожилия лъщяха. Тигрицата отвърна на атаката. Животинските звуци се извисиха до непоносимо кресчендо, което

Елена повече не можеше да понася. Мередит и останалите бяха изчезнали, светлината на лъча от фенерчето на Аларик се бе стопила в тъмнината.

— Стефан! — изкрещя тя, като видя, че отново се хвърля в битка със звяра.

Ако той умре, и аз ще умра, помисли си тя. Ако ѝ бе писано да умре, искаше да са заедно в смъртта.

Парализата я напусна и тя политна към него, разтърсвана от ридания. Протегна ръце, за да го сграбчи. Усети как ръката му се обви около нея, докато се опитваше да я защити от нарастващия шум и изригналата жестокост. Но тя бе не по-малко упорита от него. Извъртя се и двамата се изправиха заедно срещу злото.

Вълкът бе повален. Лежеше по гръб и въпреки че козината му бе твърде черна, за да се види кръвта, под него се бе образувала червена локва. Бялата котка се бе надвесила над него, а лапите ѝ бяха на сантиметри от открития черен врат.

Но смъртоносното ухапване не последва. Вместо това тигрицата вдигна глава и погледна към Стефан и Елена.

Със странно спокойствие Елена забеляза някои подробности.

Мустаците ѝ бяха тънки и прави като сребърни жици. Козината на звяра беше снежнобяла, прорязана от фини златисти ивици. Бяло и златно, помисли си Елена и си спомни за кукумявката в обора. И това раздвижи паметта ѝ... нещо, което бе видяла... или за което бе чула...

С рязко движение тигрицата изби фенерчето от ръката на Стефан. Елена чу как от гърдите му със свистене се отрони болезнена въздишка, но не можеше да види нищо в настъпилия мрак. Когато нямаше светлина, дори ловецът ослепяваше. Тя се притисна в него в очакване на болката от смъртоносния удар.

Но пред очите ѝ внезапно всичко се завихри, в главата ѝ нахлу въртяща се сива мъгла и тя повече не можеше да се държи за Стефан. Не можеше да мисли, нито да говори. Подът сякаш потъна под краката ѝ. Като в просъница осъзна, че някаква Сила е насочена към нея, превзема съзнанието ѝ.

Усети как тялото на Стефан се отпуска, отдалечава се от нея и тя повече не може да устои на мъглата. Започна да пропада в бездънна пропаст и така и не разбра, когато се строполи на земята.

Бяла кукумявка... хищна птица... хищна... тигрица. Играе си с теб като котка с мишка. Като котка... огромна котка... котенце. Бяло котенце. Смъртта е в къщата.

И котето, котето бе побягнало от Деймън. Но не от обикновен страх, а от страх да не бъде разпознато. Както когато стоеше върху гърдите на Маргарет и мяукаше при вида на Елена отвън пред прозореца.

Елена простена и почти изплува от безсъзнанието, но сивата мъгла я повлече назад, преди да успее да отвори очи. Мислите ѝ отново заплуваха в главата.

Отровна любов... Стефан, мразеше те още преди да намрази Елена... Бяло и златно... нещо бяло... *нещо бяло под дървото...*

Този път, когато се насили да отвори очи, успя. И още преди да успее да фокусира погледа си в мъждивата светлина, вече знаеше. Най-после знаеше.

Фигурата в дългата, влачеща се по земята бяла дреха, се извърна от свещта, която палеше, и Елена видя лицето ѝ, което удивително приличаше на нейното. Но беше леко изкривено, бледо и красиво като ледена скулптура. Нещо не бе наред. Приличаше на безкрайните отражения на Елена в коридора с огледалата, които бе видяла в съня си. Изкривено, гладно и подигравателно лице.

— Здравей, Катрин — прошепна тя.

Катрин се усмихна — лукава и хищническа усмивка.

— Не си толкова глупава, колкото мислех.

Гласът ѝ бе нежен и мелодичен — сребрист, помисли си Елена. Като миглите ѝ. Когато се движеше, по дрехата ѝ проблясваха сребристи светлини. Но косата ѝ бе като разтопено злато, почти толкова бледозлатиста като косата на Елена. А очите ѝ приличаха на очите на котенце: кръгли и искрящосини. Около шията си носеше огърлица с камъни със същия яркосин цвят.

Гърлото на Елена я болеше, сякаш много дълго бе крещяла. Усещаше непривична сухота. Извърна бавно глава настрани, но дори при това малко движение изпита болка.

Стефан беше до нея, с глава, обронена върху гърдите, и ръце, завързани за портата от ковано желязо. Доколкото успя да види лицето му, различи, че е смъртнобледо. Гърлото му бе разкъсано и кръвта, потекла по яката на ризата му, вече бе засъхнала.

Елена се извърна толкова бързо към Катрин, че ѝ се зави свят.

— Защо? Защо правиш това?

Катрин се усмихна, разкривайки издадените си напред бели зъби.

— Защото го обичам — отвърна тя с напевен детски глас. — Нима ти също не го обичаш?

Чак сега Елена осъзна защо не може да се движи и защо ръцете я болят. Тя бе вързана също като Стефан, прикрепена здраво към затворената порта. Когато извърна с болезнено усилие главата си на другата страна, видя Деймън.

Той бе в много по-лошо състояние от брат си. Якето и ръката му бяха разкъсани, а от зеещата кървяща рана на Елена ѝ се повдигна. Ризата му висеше на парцали, но тя видя лекото повдигане на ребрата му, докато дишаше. Ако не беше това почти незабележимо движение, щеше да реши, че е мъртъв. Цялата му коса бе оплескана с кръв, която на тънки струйки се стичаше надолу върху затворените му очи.

— Кого харесваш повече? — попита Катрин с доверителен приятелски тон. — Можеш да ми кажеш. Кого смяташ за по-хубав?

Елена я погледна с погнуса.

— Катрин — прошепна. — Моля те. Моля те, изслушай ме...

— Кажи ми. Слушам те. — Яркосините блестящи очи изпълниха полезрението ѝ, когато Катрин се наведе по-близо. Устните ѝ почти докоснаха тези на Елена.

— Мисля, че и двамата са забавни. Обичаш ли да се забавляваш, Елена?

Отвратена, Елена затвори очи и отвърна лице. Само да можеше главата ѝ да спре да се върти...

Катрин отстъпи назад и звънко се засмя.

— Зная, че изборът е труден. — Направи малък пирует и Елена видя, че това, което бе помислила за дълга, бяла дреха, всъщност беше

косата на Катрин. Стелеше се по гърба ѝ като златен водопад, стигаше до пода и се влачеше подире ѝ.

— Зависи от вкуса ти — продължи Катрин, като направи няколко грациозни танцови стъпки и спря пред Деймън. Стрелна с дяволит поглед Елена. — Но пък аз винаги съм обичала сладките неща. — Сграбчи Деймън за косата, дръпна нагоре главата му и жадно заби зъби в шията му.

— Не! Не го прави, не го наранявай повече... — Елена се хвърли напред, но бе завързана прекалено здраво. Портата бе от солидно желязо, забита в каменната стена, а въжетата — твърде здрави. Катрин издаваше животински звуци, докато гризеше и дъвчеше плътта, а Деймън стенеше, макар и в безсъзнание. Елена видя как тялото му потръпва инстинктивно от болката.

— Моля те, спри. О, моля те, спри...

Катрин вдигна глава. Кръвта се стичаше по брадичката ѝ.

— Но аз съм гладна, а той е толкова вкусен — рече тя. Обърна се и отново впи зъбите си, а тялото на Деймън потръпна. Елена изкрещя.

И аз бях същата, помисли си. В началото, през онази първа нощ в гората, и аз бях същата. Нараних Стефан по същия начин, исках да го убия...

Мракът я обгърна и тя с благодарност се отпусна в прегръдката на забравата.

Когато приближиха училището, колата на Аларик поднесе по заледения участък и автомобилът на Мередит, който я следваше плътно отзад, едва не я блъсна. Тя и Мат изскочиха от колата, оставяйки вратите отворени. Пред тях Аларик и Бони направиха същото.

— Ами другите хора от града? — изкрещя Мередит, докато тичаше към тях. Вятърът се бе усилил и лицето ѝ гореше от студа.

— Само семейството на Елена — леля Джудит и Маргарет! — извика в отговор Бони. Гласът ѝ беше остър и изплашен, но погледът ѝ бе съсредоточен. Наклони глава назад, сякаш се опитваше да си спомни нещо и рече: — Да, така е. Те са другите, които кучетата ще нападнат. Отведете ги някъде, може би в мазето. Дръжте ги там!

— Аз ще се погрижа, а вие тримата вървете на бала!

Бони се обърна и изтича след Аларик. Мередит хукна към колата си.

Балът беше към края си. Навън имаше почти толкова двойки, запътили се към паркинга, колкото и вътре.

— Върнете се обратно! — изкрещя им Аларик, когато той, Мат и Бони се появиха тичешком. — Накарайте всички да влязат вътре и залостете вратите! — викна той на хората на шерифа.

Но вече нямаше време. Той стигна до столовата едновременно с първата, спотаена в мрака фигура. Учениците се разпищяха и хукнаха към паркинга. Аларик затича след тях, като се опитваше да ги върне.

От тъмнината изскочиха и други фигури — измежду колите, нахлуваха от всички страни. Настана паника. Аларик продължаваше да крещи, опитвайки се да върне ужасените ученици в сградата. Отвън те бяха лесна плячка.

В двора Бони се обърна към Мат.

— Нуждаем се от огън!

Мат затича към столовата и се върна с кутия, наполовина пълна с програмите от бала. Хвърли я на земята и затършува по джобовете си за кибрита, с който преди това бе запалил свещта.

Хартията пламна и се разгоря. Образува островче на безопасност. Застанал зад огъня, Мат продължи да насочва хората към вратите на столовата. Бони също се втурна вътре и завари пълно безредие.

Огледа се за някой по-авторитетен, ала не видя никакви възрастни, само паникьосани деца. После червените и зелени хартиени гирлянди привлякоха погледа ѝ.

Шумът беше оглушителен, дори да крещеше с пълно гърло, никой нямаше да я чуе. Бони си запроправя път през разбунената тълпа към другия край на залата. Там стоеше Каролайн, бледа, лишена от летния си загар, с короната на Снежната кралица на главата. Бони я задърпа към микрофона.

— Теб те бива в говоренето. Кажи им да влязат вътре и да *останат* тук! Кажи им да започнат да смъкват украсата. Нуждаем се от всичко, което гори — дървени столове, хартии в кошчетата за боклук, *всичко*. Кажи им, че това е единственият ни шанс! — Кимна,

когато Каролайн се втренчи в нея изплашена и неразбираща. — Нали имаш корона на главата си, така че *направи* нещо!

Не дочака да види дали Каролайн ще се подчини и отново се гмурна в хаоса. Миг по-късно чу от високоговорителите гласа на Каролайн, отначало колеблив, сетне по-настойчив.

Когато Елена отново отвори очи, наоколо цареше мъртвешка тишина.

— Елена?

Чула дрезгавия шепот, тя се опита да фокусира погледа си и се озова срещу два чифта зелени очи, пълни с болка.

— Стефан — промълви и се наведе с копнеж към него. Как ѝ се искаше да може да се движи. Нямаше смисъл в това, но чувстваше, че ако двамата се държат един другото, нещата няма да са толкова лоши.

Разнесе се детски смях. Елена не се извърна, но Стефан го направи. Елена видя реакцията му, последователните изражения на лицето му, които се смениха толкова бързо, че едва успя да ги различи. Шок, изумление, недоверие, бликнала радост — и накрая ужас. Ужас, който разшири и изцъккли очите му.

— Катрин — промълви той. — Но това е невъзможно. Не може да бъде. Ти си мъртва...

— Стефан... — обади се Елена, ала той не отговори.

Катрин притисна ръка към устните си и се изкиска.

— Ти също си буден — рече тя, после надникна от другата страна на Елена. Елена усети присъствието на Сила. След миг главата на Деймън се повдигна бавно и той примигна.

По лицето му нямаше изненада. Наклони глава назад, очите му се присвиха уморено и той се вгледа задълго в тази, която го държеше в плен. Сетне се усмихна, лека, болезнена усмивка, но усмивка.

— Нашето сладко малко котенце — прошепна той. — Трябваше да се досетя.

— Но ти не знаеше, нали? — изрече Катрин нетърпеливо, като дете, което си играе. — Дори ти не се досети. Измамих всички. — Тя отново се засмя. — Толкова се забавлявах, докато те гледах как наблюдаваше Стефан, без нито един от вас да подозира, че ви следя.

Дори веднъж те одрасках. — Сви пръсти, издаде нотите си и имитира котешко драскане.

— В къщата на Елена. Да, спомням си — рече Деймън бавно. Не звучеше ядосано, по-скоро донякъде развеселено. — Е, ти определено си ловец. Дамата и тигърът в едно.

— Аз бутнах Стефан в онзи кладенец — похвали се Катрин. — Видях ви да се биете, хареса ми. Последвах Стефан до края на гората и тогава... — Плесна с ръце като някой, хванал нощна пеперуда. Отвори ги бавно и надникна между дланите, сякаш там наистина имаше нещо и тайнствено се изкиска. — Смятах да го държа там, за да си играя с него — призна Катрин. После издаде долната си устна и стрелна злобно Елена с поглед. — Но ти го взе. Това беше много лошо, Елена. Не биваше да го правиш.

Ужасяващата детска лукавост бе изчезнала от лицето ѝ и за миг Елена зърна изгарящата омраза на жена.

— Алчните момичета биват наказвани — изсъска Катрин, пристъпвайки към нея, — а ти си много алчно момиче.

— Катрин! — Стефан се бе отърсил от замайването и заговори бързо. — Не искаш ли да ни кажеш какво друго си направила?

Въпросът му я разсея и тя се извърна. Изглеждаше изненадана и поласкана.

— Ами... ако наистина искаш да чуеш. — Кръстоса ръце и отново направи няколко танцови стъпки, а дългата ѝ златиста коса се развя над пода. — Не! — заяви после весело, извърна се и отново посочи към тях.

— Вие ще отгатвате. Ще отгатвате, а аз ще ви казвам „вярно“ или „грешно“. Започвайте!

Елена преглътна и хвърли крадешком поглед към Стефан. Не виждаше смисъл да дразни Катрин — и без това краят щеше да е един и същ. Но някакъв инстинкт ѝ нашепваше да се бори за живота си толкова дълго, колкото беше възможно.

— Ти си нападнала Вики — започна тя предпазливо. Собственият ѝ глас прозвуча уплашено в ушите ѝ, но вече бе сигурна в това. — Момичето, което онази нощ беше край разрушената църква.

— Да! Вярно! — извика Катрин и размаха пръстите си с острите издадени нокти. Е, в крайна сметка тя се намираще в моята църква — додаде. — А това, което тя и онова момче правеха... Е, такива неща не

се правят в църква! Така че я *одрасках!* — Катрин изрече думата като някой, който разказва вълнуваща приказка на малко дете. — И... облизах кръвта! — Прокара език по бледорозовите си устни. Сетне посочи към Стефан. — Ти си следващият, който ще отгатва!

— И оттогава я преследваш, не й даваш мира — рече Стефан. Не играеше игра, просто правеше тъжно заключение.

— Да, но вече приключихме с това! Кажй нещо друго — изрече Катрин остро. След това опипа горното копче на роклята си. И Елена си помисли за Вики, за стреснатите ѝ като на подгонена кошута очи, как се съблече в столовата пред всички. — Накарах я да прави глупави неща — засмя се Катрин. — Беше ми забавно да си играя с нея.

Ръцете на Елена бяха вцепенени и схванати. Осъзна, че инстинктивно се е опънала срещу въжетата, толкова вбесена от думите на Катрин, че не бе успяла да се сдържи. Заповяда си да се успокои и се опита да се облегне назад, за да раздвижи малко безчувствените си пръсти. Не знаеше какво ще прави, ако по някакъв начин успееше да се освободи, но поне трябваше да опита.

— Следващият! — подкани го Катрин заплашително.

— Защо каза, че това е твоята църква? — попита Деймън. Гласът му все още беше някак си далечен и развеселен, сякаш нищо от случващото се тук не го интересуваше. — Какво ще кажеш за Хонория Фел?

— О, този дърт призрак! — възкликна Катрин злобно. Надникна зад Елена със стиснати устни и свирепо святкащи очи. В този миг за пръв път, откакто се озоваха в криптата пред осквернената гробницата, Елена започна да се надява. Може би Хонория щеше да им помогне...

Но после си спомни тихия заглъхващ глас. Това е единствената помощ, която мога да ви дам. Знаеше, че не може да очаква подкрепа от никого.

— Тя не може да направи нищо — проговори Катрин, сякаш прочела мислите ѝ. — Тя е само една торба стари кокали. — Грациозните ѝ ръце направиха жест, сякаш чупеше кости. — Може само да дрънка, но аз много пъти ѝ попречих да говори с теб. — Изражението на Катрин отново потъмня и Елена се смрази от страх.

— Ти си убила Яндзъ, кучето на Бони — обади се тя. Беше изстрел в тъмното, за да отклони вниманието на Катрин, но улучи.

— Да! Това беше забавно. Всички вие изтичахте от къщата и започнахте да се тръшкате и да плачете... — Катрин разигра сцената като пантомима: малкото куче, легнало пред къщата на Бони, момичетата, които тичат към него. — Никак не беше вкусен, но си струваше. Последвах там Деймън, който тогава беше гарван. Често го следвах. Ако исках, можех да сграбча този гарван и... — направи рязко движение с ръце, сякаш извиваше нещо.

Сънят на Бони, помисли си Елена и ледена тръпка пропълзя по гръбнака ѝ. Не осъзна, че е заговорила на глас, докато Стефан и Деймън не я погледнаха.

— Бони те сънува — прошепна тя. — Но си помисли, че е сънувала мен. Каза ми, че ме е видяла да стоя под едно дърво, брулено от вятъра. И се изплашила от мен. Изглеждаше съм различно — бледа, но някакво сияние се излъчвало от мен. Някакъв гарван прелетял наблизо, аз съм го сграбчила и съм извила врата му. В гърлото ѝ се надигна горчилка и тя преглътна с усилие.

— Но си била ти.

Катрин изглеждаше доволна, сякаш Елена бе потвърдила нещо.

— Хората често ме сънуват — изрече тя със задоволство. — Твоята леля също ме сънува. Казах ѝ, че тя е виновна, задето си умряла. А тя си мисли, че ти си ѝ го казала.

— О, Господи...

— Исках да умреш — продължи Катрин и лицето ѝ се изкриви в зловна гримаса. — Ти трябваше да умреш. Държах те достатъчно дълго в реката. Но ти си такава уличница, да смучеш кръв и от двамата, и накрая се завърна. Е, добре. — Усмихна се лукаво. — Сега ще мога по-дълго да си поиграя с теб. Онзи ден се вбесих, защото Стефан ти даде моя пръстен. Моят пръстен! — Гласът ѝ се извиси. — Моят, който им оставих, за да ме помнят. А той го даде на теб. Тогава осъзнах, че няма само да си поиграя с него, а трябва да го убия.

Очите на Стефан изразяваха болка и смут.

— Но аз мислех, че си мъртва — промълви той. — Ти беше мъртва от петстотин години. Катрин...

— О, това беше първият път, когато ви измамих — рече Катрин, но в тона ѝ нямаше ликуваща нотка. Беше сърдит. — Нагласих всичко с Гудрен, моята прислужница. Вие двамата не искахте да приемете избора ми! — избухна тя и изгледа гневно Стефан и Деймън.

— А аз исках и тримата да бъдем щастливи, обичах ви. Обичах и двама ви. Но това не ви стигаше.

Лицето на Катрин се промени отново и Елена видя в него нараненото дете отпреди петстотин години. Сигурно така е изглеждала Катрин тогава, каза си с почуда тя. Големите сини очи сякаш се напълниха със сълзи.

— Исках да се обичате продължи Катрин объркано, — но вие — не. Почувствах се ужасно. Реших, че ако помислите, че съм умряла, мъката по мен ще ви накара да се обичате. Освен това знаех, че трябва да се махна, преди папа да заподозре в какво съм се превърнала. И така двете с Гудрен нагласихме всичко — продължи с тих глас, унесена в спомените. — Имах друг талисман, който да ме пази от слънцето, и затова ѝ дадох пръстена. Тя взе бялата ми рокля — моята най-хубава бяла рокля — и пепел от камината. Изгорихме и мазнина в нея, за да мирише както трябва. И тя ги остави на слънцето, където щяхте да ги намерите заедно с бележката ми. Не бях сигурна, че ще успея да ви излъжа, но вие се заблудихте. Но тогава... — лицето на Катрин се изкриви от мъка — вие *объркахте* всичко. Трябваше да съжалявате, да плачете, да се утешавате взаимно. Аз го направих за вас. Но вместо това, вие хукнахте и грабнахте шпагите си. Защо го направихте? — Беше вик на болка, идващ от сърцето.

— Защо не *взехте* моя подарък? Вие се отнесохте с него като с боклук. В бележката си ви бях написала, че искам да се сдобрите, но вие не се вслушахте в думите ми, а извадихте шпагите. Убихте се. *Защо* го направихте?

По страните на Катрин се стичаха сълзи, а когато заговори, гласът на Стефан също трепереше от вълнение.

— Бяхме глупави — промълви задавено, обзет от спомена. — Обвинявахме се взаимно за смъртта ти и бяхме толкова глупави... Катрин, чуй ме. Вината беше моя. Аз бях този, който нападна пръв. И съжалявам, не можеш да си представиш колко много съжалявам оттогава. Не знаеш колко много пъти съм мислил за това и съм искал да има начин да го променя. Бих дал всичко, за да върна нещата — *всичко*. Убих брат си... — Гласът му пресекна и от очите му рукогнаха сълзи.

Елена, с натежало от мъка сърце, се извърна безпомощно към Деймън и видя, че той дори не забелязваше, че тя е там. Развеселеният

поглед бе изчезнал, а очите му бяха приковани в Стефан.

— Катрин, моля те, изслушай ме — продължи Стефан с треперещ глас. — Достатъчно се наранихме взаимно. Моля те, остави ни да си отидем. Или задръж мен, ако искаш, но тях ги пусни. Аз съм виновен за всичко. Задръж мен, а аз ще направя всичко, което поискаш...

Искрящите очи на Катрин, бистри и невероятно сини, се изпълниха с безкрайна печал. Елена не се осмеляваше да диша, боейки се да не развали магията, когато слабото, стройно момиче се приближи към Стефан. Лицето му бе озарено от нежност и копнеж.

Но тогава ледът, сковал Катрин отвътре, отново се надигна и замрази сълзите по лицето ѝ.

— Трябваше да помислиш за това много отдавна — процеди тя. — Тогава може би щях да те послушам. Отначало страдах, задето двамата се убихте взаимно. Избягах, изоставих дори Гудрен, върнах се в родния си дом. В същото време вече нямах нищо, дори нито една нова рокля, бях гладна и премръзнала. Навярно щях да умра от глад, ако Клаус не ме бе намерил.

Клаус. Въпреки обзелите я страх и смут, Елена си спомни нещо, което Стефан ѝ бе разказал. Клаус беше мъжът, който бе направил Катрин вампир, мъжът, когото селяните смятали за възплъщение на злото.

— Клаус ме научи на истината — поде Катрин. — Той ми показа какъв е истинският свят. Трябва да мислиш само за себе си. И затова сега съм толкова силна. По-силна от всички. И знаете ли как го постигнах? — Отговори си сама, без да дочака някого да продума. — С чужд живот. Толкова много живот. Човешки и вампирски, сега всички са вътре в мен. Убих Клаус преди век или два. Той беше много *изненадан*. Не подозираше колко много бях научила. Бях толкова щастлива да отнемам живот, да се изпълвам с енергия. Но после един ден си спомних за вас, за вас двамата и за това, което бяхте направили. Как се бяхте отнесли към моя подарък. Знаех, че трябва да ви накажа и най-накрая разбрах как да го сторя. Доведох ви тук, и двамата. Внуших ти мисълта, Стефан, по начина, по който ти внушаваш мисли на хората. Доведох те на това място. След това накарах Деймън да те последва. Елена беше тук. Мисля, че навярно някъде през вековете сме имали общи предци, защото прилича на мен. Знаех, че като я видиш,

ще се почувстваш виновен. Но не бе предвидено да се влюбваш в нея! — Обидата в гласа на Катрин отстъпи място на яростта. — Не биваше да ме забравяш! Не биваше да й даваш моя пръстен!

— Катрин...

Катрин се завъртя.

— О, ти ме вбеси отново. И сега ще те накарам да съжаляваш, наистина да съжаляваш. Сега вече зная кого от двама ви мразя повече и това си ти, Стефан. Защото теб обичах повече. — Явно възвръщаше контрола си. Изтри и последните следи от сълзи по лицето си и се изправи с достойнство.

— Не мразя толкова много Деймън. Дори може да го оставя жив. — Очите й се присвиха, а после се разшириха, осенени от някаква идея. — Чуй ме, Деймън — рече тайнствено. — Ти не си толкова глупав като Стефан. Знаеш как стоят нещата. — Наведе се напред. — Бях толкова самотна след смъртта на Клаус. Ти можеш да ми правиш компания. Трябва само да кажеш, че ме обичаш повече от всичко. После ще ги убием и ще се махнем заедно оттук. Дори ако искаш, може да убиеш момичето. Ще я оставя на теб. Какво мислиш?

О, Господи, помисли си Елена и отново й примая от страх. Погледът на Деймън бе впит в големите сини очи на Катрин, сякаш я изучаваше. Надменното подигравателно изражение отново се върна на лицето му. О, Господи, не! Моля те, не...

Деймън бавно се усмихна.

Елена гледаше Деймън с безмълвен ужас. Познаваше твърде добре тази смуцаваща усмивка. Ала дори и със свито сърце, умът ѝ продължаваше да задава иронични въпроси. Какво значение имаше? Така или иначе двамата със Стефан щяха да умрат. Имаше смисъл единствено за Деймън, който се опитваше да се спаси. А и беше глупаво да очаква от него да тръгне против природата си.

Наблюдаваше тази красива насмешлива усмивка с тъга, съжаляваше за това, което навярно той някога е бил.

Катрин му се усмихна чаровно.

— Ще бъдем толкова щастливи заедно. След като те умрат, аз ще те освободя. Всъщност не исках да ти причиня болка, наистина. Просто се ядосах. — Вдигна слабата си ръка и погали бузата му. — Съжалявам.

— Катрин — промълви с усмивка той.

— Да. — Тя се наведе по-близо.

— Катрин...

— Да, Деймън?

— Върви по дяволите!

Елена потръпна, предугаждайки реакцията на Катрин. Почувства присъствие на дива Сила, зла, неконтролируема Сила. Изкрещя, като видя промяната в Катрин. Красивото лице се изкриви, превръщайки се в нещо, което не беше нито човешко, нито животинско. В очите на Катрин избухнаха червени пламъци, когато острите ѝ издадени зъби се впиха в гърлото на Деймън.

От пръстите ѝ изскочиха дълги, хищнически извити нокти, които се забиха в кървящите му гърди, разкъсаха кожата. Шурна кръв. Елена изпищя, смътно осъзнавайки, че болката, пронизала ръцете ѝ, е от въжетата, които я държаха. Чу вика на Стефан, но над всичко се извиси оглушаващият писък на мисления глас на Катрин.

Сега ще съжаляваш! Сега ще те накарам да съжаляваш! Ще те убия! Ще те убия! Ще те убия! Ще те убия!

Думите се забиха като остри кинжали в главата на Елена. Могъщата им Сила я замая и парализира, отхвърляйки я към железните пики. Но нямаше спасение. Ехото отекваше навсякъде, удряше като с тежък чук слепоочията ѝ.

Ще те убия! Ще те убия! Ще те убия!

Елена припадна.

Мередит коленичи до леля Джудит в пералното помещение и се послуша, опитвайки се да различи звуците пред вратата. Кучетата бяха нахлули в мазето, не беше сигурна как, но от разкървавените муцуни на някои от тях предположи, че са проникнали, счупвайки приземните прозорци. Сега бяха пред пералното помещение, но Мередит не знаеше какво правеха. Отвън цареше тишина.

Маргарет, сгушена в скута на Робърт, проплака.

— Шшт — прошепна той бързо. — Всичко ще е наред, скъпа. Всичко ще бъде наред.

Мередит срещна над главата на детето изплашените му, но решителни очи. Ние почти те бяхме заклеили като другата Сила, помисли си девойката. Но сега нямаше време за съжаление и разкаяние.

— Къде е Елена? Елена каза, че ще ме наблюдава — проплака Маргарет. Очите ѝ бяха големи и сериозни.

— Каза, че ще се грижи за мен.

Леля Джудит притисна длан към устата ѝ.

— Тя се грижи за теб — прошепна Мередит. — Просто сега изпрати мен, това е всичко. Това е истината — додаде разпалено и видя как укорителният поглед на Робърт се превърна в озадачен.

Отвън тишината бе нарушена от драскане и дъвчещи звуци. Кучетата се бяха заели с вратата.

Робърт придърпа главата на Маргарет към гърдите си.

Бони нямаше представа колко време бе изминало. Със сигурност часове. По-скоро цяла вечност. Кучетата бяха проникнали през кухнята и страничните дървени врати. Но само около дванадесетина бяха

преминали през огнените барикади пред входовете. А мъжете с пушките се бяха погрижили за по-голямата част от тях.

Но господин Смолуд и приятелите му вече бяха свършили патроните. А и предметите, които ставаха за горене, вече бяха на привършване.

Вики, която бе изпаднала в истерия преди време, сега пицеше и държеше главата си, сякаш нещо ѝ причиняваше болка. Опитаха се да намерят начин да я обуздаят, но тя най-после припадна.

Бони отиде при Мат, който гледаше към огъня през разбитата странична врата. Тя знаеше, че погледът му не е насочен към кучетата, а към нещо зад тях. Нещо, което не можеше да види от мястото си.

— Правилно постъпи, че не остана, Мат — каза Бони.

— Не можеше да направиш нищо повече.

Той не отговори, нито се обърна.

— Вече почти зазорява — продължи момичето. — Може би, когато утрото настъпи, кучетата ще се махнат. — Но още докато го изричаше, знаеше, че не е истина.

Мат отново не отговори. Бони докосна рамото му.

— Стефан е с нея. Стефан е там.

Най-после Мат реагира. Кимна.

— Стефан е там — повтори.

Кафява и озъбена, поредната фигура изскочи от полумрака.

Измина доста време, преди Елена постепенно да дойде в съзнание. Позна по това, че вече можеше да вижда не само заради запалените от Катрин свещи, но и заради бледата сива светлина, струяща през отвора на криптата.

Виждаше и Деймън. Той лежеше на пода с окървавени ръце и разкъсани дрехи. Имаше достатъчно светлина, за да види раните му и Елена се запита дали все още е жив. Беше неподвижен, като мъртъв.

Деймън, помисли тя. Чак след минута осъзна, че не е изговорила думата. Незнайно как пиценето на Катрин бе затворило някаква верига в мозъка ѝ или бе разбудило нещо спящо. А и несъмнено кръвта на Мат бе помогнала, давайки ѝ достатъчно сила, за да открие мисления си глас.

Извърна глава на другата страна. *Стефан?*

Лицето му бе изпито и бледо от болка, но той беше буден. Прекалено буден. Елена почти пожела и той да не чувства нищо като Деймън, да не разбира това, което им се случва.

Елена, отвърна й мислено той.

Къде е тя?, попита Елена, а очите й обходиха бавно помещението.

Стефан погледна към отвора на криптата. *Излезе оттам преди известно време. Навярно е отишла да провери как се справят кучетата.*

Елена смяташе, че е достигнала пределната граница на страха и ужаса, но бе сгрещила. Явно най-ужасното тепърва предстоеше.

Елена, съжалявам. Лицето на Стефан бе по-изразително от всякакви думи.

Вината не е твоя, Стефан. Ти не си й причинил това. Тя сама си го е причинила. Или просто й се е случило заради това, което е. Заради това, което и ние сме. В съзнанието й изплува споменът как бе нападнала Стефан в гората и какво изпитваше, когато се носеше към господин Смолуд, планирайки отмъщението си. *Такава можеш да бъда и аз,* добави тя.

Не! Ти никога не би станала такава!

Елена не отговори. Ако в момента притежаваше достатъчно Сила, какво щеше да стори на Катрин? Какво не би й сторила?

Помислих, че Деймън ще ни предаде, продължи Елена.

Аз също, отвърна Стефан смутено. Гледаше към брат си със странно изражение.

Все още ли го мразиш?

Погледът на Стефан потъмня.

Не, отвърна тихо. Не, вече не го мразя.

Елена кимна. По някакъв начин това й се струваше важно. После се сепна, сетивата й се изостриха, когато някаква сянка се мярна на входа на криптата. Стефан също я усети.

Тя идва, Елена...

Обичам те, Стефан, изпрати безпомощното си послание тя, когато мъгливата бяла фигура се спусна долу.

Катрин доби истинската си форма пред тях.

— Не мога да видя какво става — заговори тя раздражено. — Ти препречваш тунела ми! — Взря се зад Елена към опустошената

гробница и дупката в стената. — Оттук минавам, за да изляза навън — продължи тя, без да забелязва тялото на Деймън в краката си. — Тунелът минава под реката. Така че не се налага да прекосявам течаща вода. Вместо това минавам под нея. — Погледна ги в очакване да оценят шегата ѝ.

Разбира се, помисли си Елена. Как съм могла да бъда толкова глупава? Деймън мина заедно с нас в колата на Аларик над реката. Тогава прекоси течаща вода и вероятно го е правил много пъти. Той не би могъл да бъде другата Сила.

Странно е, че въпреки страха все още можеше да мисли. Сякаш част от ума ѝ наблюдаваше нещата отстрани.

— Сега ще те убия — разговорливо сподели Катрин. — После ще мина под реката, за да убия приятелите ти. Не мисля, че кучетата са успели да го сторят. Затова сама ще се погрижа за тях.

— Пусни Елена да си върви — обади се Стефан. Гласът му бе угаснал, но в същото време някак си подкупващ.

— Още не съм решила как ще го направя. — Катрин не му обърна внимание. — Може да те опека. Вече има достатъчно светлина за целта. Вижте какво си взех! — Протегна се напред и показа стиснатата си ръка. — Едно, две, три! — извика и пусна на земята два сребърни и един златен пръстен. Камъните им изпуснаха искри, сини като очите на Катрин, сини като тези на огърлицата около шията ѝ.

Елена изви отчаяно ръце и напипа пръста си, където преди се намираше пръстенът ѝ. Беше истина. Изуми се колко уязвима и безпомощна се почувства без тънката халка. Пръстенът бе необходим за живота ѝ, за да оцелее. Без него...

— Без него ще умреш — процеди Катрин злорадо и подритна небрежно пръстените с крак. — Но не съм сигурна дали ще е достатъчно бавно. — Закрачи към далечната страна на криптата, а сребристите ѝ дреха проблясна на слабата светлина.

В този миг една идея осени Елена.

Можеше да движи ръцете си. Достатъчно, за да ги почувства, достатъчно, за да разбере, че вече не са вцепенени. Въжетата се бяха разхлабили.

Но Катрин беше силна. Невероятно силна. И много по-бърза от Елена. Ако успееше да се освободи, щеше да има време само за едно бързо действие.

Изви китките си и въжето поддаде.

— Има и други начини — продължи Катрин. — Бих могла да те нарежа и да гледам как кръвта ти изтича. Обичам да наблюдавам.

Елена стисна зъби и увеличи натиска върху въжето. Ръката ѝ бе изкривена под болезнен ъгъл, но тя продължи да натиска. Усети как прорязващото я въже се плъзга настрани.

— Или плъхове — промълви Катрин замечтано. — Плъховете са забавни. Мога да им заповядам кога да започнат и кога да спрат.

Оказа се много по-лесно да освободи другата си ръка. Елена се опита да не издаде с нищо какво става зад гърба ѝ. Искаше ѝ се да извика мислено Стефан, ала не смееше. Нямаше да имат никакъв шанс, ако Катрин я чуеше.

Катрин се бе озовала точно пред Стефан.

— Мисля, че ще започна с теб. — Наклони лице към неговото. — Отново съм гладна. А ти си толкова сладък, Стефан. Забравила съм колко си сладък.

Върху пода се бе образувал сив триъгълник светлина. Светлината на зората. Нахлуваше през отвора на криптата. Катрин вече бе излизала на тази светлина. Но...

Катрин се усмихна внезапно и сините ѝ очи блеснаха.

— Сетих се! Ще пия от кръвта ти, докато почти пресъхнеш и ще те накарам да гледаш, докато я убивам! Ще ти оставя достатъчно сили, за да бъдеш свидетел на смъртта ѝ. Не ти ли харесва плана ми? — Плесна игриво с ръце и направи още един пирует, като се отдалечи с танцова стъпка.

Само още една стъпка, помисли си Елена. Катрин приближаваше сивия триъгълник светлина. Само още една стъпка...

Катрин направи стъпката.

— Това е! — Тя започна да се обръща. — Колко хубаво...

Сега!

Елена издърпа схванатите си ръце от последната въжена примка и връхлетя отгоре ѝ. Беше като скок на хищна котка. Последен отчаян опит да достигне жертвата. Последен шанс. Последна надежда.

Стовари се с цялата си тежест върху Катрин. Сблъсъкът запрати и двете върху триъгълника светлина. Тя чу как главата на Катрин се удари в каменните плочи.

Почувства изгаряща болка. Беше непоносимо, като помитащ, свиреп, животински глад, само че по-силно. Хиляди пъти по-силно.

— *Елена!* — изкрещя мислено и на глас Стефан.

Стефан, помисли си тя. Под нея Силата се надигна, когато изумените очи на Катрин се фокусираха. Устата ѝ се изкриви в дива ярост, острите кучешки зъби изскочиха напред. Бяха толкова дълги, че се забиваха в долната устна. Уродливата уста се отвори и оттам излезе смразяващ кръвта вой.

Тромавите ръце на Елена опипваха шията на Катрин. Пръстите ѝ се склучиха около студения метал на огърлицата със сини камъни. Елена я дръпна с все сила и верижката се скъса. Опита се да я задържи, но подутите ѝ пръсти бяха твърде тромави и некоординирани, а ръката на Катрин с дългите извити нокти дращеше обезумяло по тях. Огърлицата полетя и падна в сенките.

— *Елена!* — проехтя отново ужасеният вик на Стефан.

Тя почувства как цялото ѝ тяло се изпълни със светлина. Сякаш бе прозрачна. Само че светлината беше болка. Под нея изкривеното лице на Катрин гледаше право към зимното небе. Воят, излизащ от устата ѝ, бе преминал в тънки накъсани писъци.

Елена се опита да се надигне, но нямаше сили. Лицето на Катрин се пропука. От пукнатините избухнаха пламъци. Писъците се извисиха в кресчендо. Косата на Катрин бе обзета от пламъците, кожата ѝ почерня. Елена усещаше огъня и отдолу, и отгоре.

Сетне нещо я сграбчи, стисна я за раменете и я издърпа настрана. Студенината на сенките ѝ подежда като ледена вода. Нещо я обърна, прегърна я.

Видя ръцете на Стефан — почервенели там, където бяха изложени на слънцето, и кървящи от впитите възета, които бе разкъсал. Видя лицето му, видя огромния ужас и безкрайната мъка. Сетне очите ѝ се замъглиха и вече не виждаше нищо.

Мередит и Робърт, които удряха по окървавените муцуни, подаващи се през дупката на вратата, се спряха объркани. Зъбите бяха престанали да щракат и да разкъсват. Мередит надникна внимателно и забеляза, че очите на кучетата са изцъклени и помътнели. Животните не помръдваха. Тя погледна към Робърт, който се изправи задъхан.

Откъм мазето не се чуваше никакъв звук. Беше се възцарила тишина.

Но още не смееха да се надяват.

Безумните писъци на Вики секнаха, сякаш прерязани с нож. Кучето, което бе забило зъби в бедрото на Мат, се скова, тялото му потръпна конвулсивно, после челюстите се отпуснаха. Опитвайки се да си поеме дъх, Бони се извъртя, за да погледне гаснещия огън. Имаше достатъчно светлина, за да различи телата на кучетата, които лежаха отвън.

Двамата с Мат се облегнаха един на друг и се огледаха в почуда. Най-после снегът бе спрял.

Елена отвори бавно очи.

Всичко беше ясно и спокойно.

Радваше се, че писъците бяха спрели. Бе изпитала силна болка. Сега вече нищо не я болеше. Сякаш тялото ѝ отново бе изпълнено със светлина, но този път нямаше болка. Все едно се носеше високо и волно върху пухкави облаци. Почти не усещаше тялото си.

Усмихна се.

Завъртя глава и не изпита болка, макар че се почувства още по-свободна, като литнала птица. Върху правоъгълника от бледа светлина на пода видя димящите останки от сребрилата рокля. Лъжата на Катрин отпреди петстотин години бе станала истина.

Е, всичко бе свършило. Елена извърна поглед. Вече не желаше зло никому, а и не искаше да си губи времето с Катрин. Имаше много по-важни неща.

— Стефан — въздъхна тя и се усмихна. О, толкова бе хубаво. Сигурно така се чувстваха птиците. — Не исках да стане така — промълви тя с нежен и печален глас. Зелените му очи бяха влажни. Тя видя напирещите сълзи, но той отвърна на усмивката ѝ.

— Зная, зная, Елена.

Той разбираше. Това беше хубаво, беше важно. Сега вече беше лесно да види кои са важните неща. А разбирането на Стефан означаваше за нея много повече от всички други неща на света.

Стори ѝ се, че е изминало много време, откакто наистина се е вглеждала в него. Отдавна не бе забелязвала колко е красив той с тъмната си коса и очите, зелени като листата на дъб. Но сега ги виждаше, виждаше сиянието на душата му в техните глъбини. Само заради това си струваше, помисли си тя. Не исках да умра, не искам и сега. Но ако се наложи, бих го направила отново.

— Обичам те — прошепна тя.

— Обичам те — отвърна той и пръстите му, преплетени с нейните, я стиснаха.

Нежна приспивна светлина я обгърна като меко одеяло. Почти не усещаше, че Стефан я държи.

Мислеше, че ще е ужасена. Но не беше, не и докато Стефан е с нея.

— Хората на бала, сега вече ще са добре, нали? — попита тя.

— Сега вече ще са добре — прошепна Стефан. — Ти ги спаси.

— Не се сбогувах с Бони и Мередит. Нито с леля Джудит. Кажим им, че ги обичам.

— Ще им кажа.

— Можеш сама да им кажеш — разнесе се задъхан глас, дрезгав и хриплив. Деймън бе пролазил по пода и сега лежеше до Стефан. Лицето му бе в рани, набраздено със струйки засъхнала кръв, но черните му очи я прогаряха. — Използвай волята си, Елена. Не се предавай. Имаш достатъчно сила...

По устните ѝ заигра усмивка. Знаеше истината. Случилото се сега беше само завършекът на започналото преди две седмици. Бяха ѝ дадени тринадесет дни, за да оправи нещата — да се изясни с Мат и да се сдобрят, да се сбогува с Маргарет. Да каже на Стефан, че го обича. Но отпуснатата ѝ отсрочка изтичаше.

При все това не искаше да наранява Деймън. Обичаше и него.

— Ще се опитам — обеща му.

— Ние ще те заведем у вас — рече той.

— Но още не — каза му нежно тя. — Нека почакаме само още малко.

Нещо се случи и в бездънните му черни очи светлината угасна. Тогава разбра, че Деймън също знаеше.

— Не се страхувам — заговори отново Елена. — Е, само малко.

— Налегна я сънливост, чувстваше се приятно, само дето много ѝ се

спеше. Сънят бавно я надвиваше и всичко се отдалечаваше от нея.

В гърдите ѝ изведнъж се надигна болка. Не се боеше много, но съжбяваше. Щеше да пропусне толкова много неща, които ѝ се искаше да бе направила.

— О — изрече меко. — Колко е странно.

Стените на криптата сякаш започнаха да се топят. Станаха сиви и неясни и се появи портал, като врата, която водеше към стая под земята. Само че това бе портал към светлината.

— Колко е красиво — промърмори Елена. — Стефан? Толкова съм уморена.

— Сега можеш да си починеш — прошепна той.

— Ти няма да ме пуснеш, нали?

— Не.

— Тогава няма да се страхувам.

Нещо заблестя върху лицето на Деймън. Тя протегна ръка, докосна го, сетне вдигна пръсти учудено.

— Не бъди тъжен — рече тя, усетила студената влага по пръстите си. Но изведнъж я прониза тревога. Сега кой щеше да разбира Деймън? Кой щеше да го води, да се опитва да прозре това, което наистина се крие в него? — Двамата трябва да се грижите един за друг — каза на глас Елена. Почувства прилив на сила като пламък на свещ, трепкащ на вятъра. — Стефан, ще ми обещаеш ли? Ще ми обещаеш ли, че двамата ще се грижите един за друг?

— Обещавам — кимна той. — О, Елена...

Вълните на съня отново я заляха.

— Това е добре — промълви тя. — Това е добре, Стефан.

Порталът беше близо, толкова близо, че вече можеше да го докосне. Запита се дали родителите ѝ са зад него.

— Време е да си вървя у дома — прошепна Елена.

После мракът и сенките се стопиха и не остана нищо друго, освен светлина.

Стефан я държа, докато очите ѝ се затвориха. Продължи да я държи и след това, докато дълго сдържаните сълзи се лееха волно по страните му. Този път болката бе различна от онази, която бе изпитал,

когато я извади от реката. Елена бе заминала при светлината. Беше го оставила сам тук.

Но няма да е задълго, помисли си той.

Пръстенът му беше на земята. Дори не го погледна, когато се изправи, приковал поглед в слънчевия лъч върху пода.

Една ръка го сграбчи и го дръпна назад.

Стефан погледна лицето на брат си.

Очите на Деймън бяха черни като нощта, а в ръката си държеше пръстена на Стефан. Докато брат му се взираше в него, неспособен да помръдне, Деймън го плъзна на пръста му, сетне пусна ръката му.

— А сега — изрече, като се отпусна с мъка назад — можеш да правиш, каквото искаш. — Вдигна от пода пръстена, който Стефан бе дал на Елена, и му го подаде. — Този също е твой. Вземи го. Вземи го и върви. — Извърна се настрани.

Стефан се вира дълго в златната халка в дланта си.

Сетне пръстите му се склучиха около нея и той погледна Деймън. Очите на брат му бяха затворени, дишането му бе накъсано. Изглеждаше изтощен и явно обзет от силни болки.

А Стефан бе дал обещание на Елена.

— Да вървим — рече тихо и пъхна пръстена в джоба си. — Ще те отведа някъде, където ще можеш да си починеш.

Обви ръка около брат си и го повдигна. За миг останаха така, притиснати един до друг.

16 декември, понеделник

„Стефан ми даде това. Даде ми повечето от вещите в стаята си. Отначало му казах, че не ги искам, защото не знаех какво да правя с тях. Но сега мисля, че ми хрумна нещо.

Хората вече започнаха да забравят. Измислят си разни подробности и добавят неща, които са плод единствено на въображението им. Но най-вече измислят обяснения. Защо в случилото се нямало нищо свръхестествено, защо имало логична причина за това или онова. Това просто е глупаво, но няма начин да ги спреш, особено възрастните.

Те са най-лоши. Твърдят, че кучетата били побеснели или нещо подобно. Ветеринарят измисли ново име за болестта им — непозната досега форма на бяс, която навярно се разнасяла от плъховете. Мередит казва, че е смешно. Аз смятам, че е глупаво.

Съучениците ми са малко по-добре, особено онези, които бяха на бала. Има и някои, на които наистина можем да разчитаме, като Сю и Вики. През последните два дни Вики много се промени, което си е истинско чудо. Не е такава, каквато беше през последните два месеца и половина, но не е и такава, каквато бе някога. Преди беше просто една тъпа блондинка, която търчеше наоколо, следвана по петите от постоянна тъпа гадняри. Но сега мисля, че е готина.

Дори Каролайн не е толкова лоша. Тя не говори на първата възпоминателна служба за Елена, но сега го стори. Каза, че Елена била истинската Снежна кралица, което беше донякъде изплагиатствано от предишното слово на

Сю, но навярно бе най-доброто, на което Каролайн е способна. Беше мил жест.

Елена изглеждаше толкова спокойна и умиротворена. Не приличаше на восъчна кукла, а сякаш бе заспала. Зная, че това е клише и винаги така казват, но е истина. Този път е истина.

Но след това хората продължиха да дрънкат за «удивителното и спасение от удавяне в реката» и други подобни тъпотии. Разправят, че била умряла от емболия или нещо такова. Кое е пълен абсурд. Но това ми даде една идея.

Ще взема и другия ѝ дневник от дрешника. А след това ще помоля госпожа Гримсби да ги сложи в библиотеката, но не зад стъклена витрина като вещите на Хонория Фел, а на открито, за да могат хората да ги вземат и четат. Защото истината е там. В тези дневници е записана истинската история. И аз не искам никой да я забрави.

Мисля, че навярно младите ще я помнят.

Предполагам, че трябва да напиша какво се случи с останалите хора тук, Елена би искала това. Леля Джудит е добре, макар че тя е една от възрастните, които не могат да понесат истината. Има нужда от рационално обяснение. Двамата с Робърт ще се оженят на Коледа. Това ще е добре за Маргарет.

Маргарет разбира всичко много правилно. Тя ми каза, че един ден ще се види с Елена и родителите си, но не сега, защото имала да върши още много неща тук. Не зная кой ѝ е внушил всичко това, но тя е едно много умно четиригодишно момиченце.

Разбира се, Аларик и Мередит също са добре. Когато двамата се видяха през онази ужасна сутрин, след като всичко се бе успокоило, а ние събирахме отломките, те направо се хвърлиха в обятията си. Мисля, че там става нещо. Мередит каза, че ще мисли за това, когато стане на осемнадесет и се дипломира.

Типично, абсолютно типично за нея. Всички вече си имат гаджета. Май ще трябва да опитам ритуала на баба, за

да разбере дали изобщо някога ще се омъжа. Но тук няма никого, за когото бих искала да се омъжа.

Е, с изключение на Мат. Мат е готин. Но в момента в ума му е само едно момиче. И не зная дали някога това ще се промени.

Той фрасна Тайлър по носа днес след службата, защото Тайлър каза нещо гадно за нея. Тайлър е човек, за когото съм сигурна, че никога няма да се промени. Той винаги ще си остане злобният и противен гадняр, какъвто си е сега.

Но Мат — е, очите на Мат са жестоко сини, а дясното му кроше е страхотно.

Стефан не може да удари Тайлър, защото не е тук. В града има доста хора, които смятат, че той е убил Елена. Стефан го е направил, твърдят те, защото там не е имало никой друг. Когато спасителният отряд пристигнал в криптата, пепелта на Катрин била разпиляна навсякъде. Стефан каза, че пламнала и изгоряла по този начин, защото била много стара. Каза също, че още първия път трябвало да се досети, че Катрин се е престорила на изгоряла, защото младите вампири не можели да се превръщат в пепел по този начин. Тя просто щяла да умре, също като Елена. Само старите вампири ставали на пепел.

Някои хора — особено господин Смолуд и приятелите му — вероятно щяха да обвинят Деймън, ако бяха успели да го спипат. Но не можаха. Той не е бил там, когато са влезли в гробницата, защото Стефан го бил отвел. Стефан не каза къде, но мисля, че е на някое място в гората. Явно вампирите оздравяват много бързо, защото днес, когато се срещнах със Стефан след службата, той ми довери, че Деймън е напуснал Фелс Чърч. Не беше щастлив от този факт и аз мисля, че Деймън не му е казал, че ще напусне града. Сега явно въпросът е: какво ще прави Деймън? Дали ще броди по света и ще хапва невинни момичета? Или ще се промени? Не бих се обзаложила за нито едно от двете. Деймън е странен тип.

Но готин. Наистина страшно готин.

Стефан също не ми каза къде отива. Но имам смътното подозрение, че Деймън може да остане доста изненадан, ако се огледа зад гърба си. Очевидно Елена е накарала Стефан да ѝ обещае, че ще наблюдава брат си или нещо подобно. А Стефан гледа на обещанията си много, много сериозно.

Пожелах му късмет. Но той ще прави това, което Елена му е казала, което вярвам, че ще го направи щастлив. Толкова щастлив, колкото би могъл да бъде без нея. Сега носи пръстена ѝ на верижка около врата си.

Ако си мислиш, че нещо от това звучи повърхностно или така, сякаш не ми пука за Елена, това показва само колко много грешиш. Ще дам да се разбере на всеки, който ми го каже. Двете с Мередит плакахме цялата събота и по-голямата част от неделята. И бях толкова бясна, че ми се щеше да накъсам и изпочупя всичко наоколо. Не спирам да мисля. Защо Елена? Защо? Когато имаше толкова много хора, които можеше да умрат през онази нощ. А от целия град умря само тя.

Разбира се, тя го направи, за да ги спаси, но защо трябваше да жертва живота си заради другите? Не е честно.

О, пак започвам да плача. Винаги става така, като се замислиш за справедливостта на живота. И не мога да обясня защо не е честно. Иска ми се да отида и да удриям по гробницата на Хонория Фел и да я попитам дали тя може да ми обясни, но тя едва ли ще говори с мен. Не мисля, че някой изобщо знае отговора на този въпрос.

Обичах Елена и тя ужасно ще ми липсва. Ще липсва на цялото ни училище. Все едно, че е угаснала светлината. Робърт каза, че точно това означавало името ѝ на латински — «светлина».

Сега винаги ще има част от мен там, където е отишла тази светлина.

Иска ми се да се бях сбoguвала с нея, но Стефан ми предаде обичта ѝ. Ще се опитам да мисля за нея като за светлина, която винаги ще нося в себе си.

Май сега е по-добре да спра да пиша, Стефан заминава, а аз, Мат, Мередит и Аларик ще отидем да го изпратим. Нямах намерение да се увличам толкова. Никога досега не съм си водила дневник, но искам хората да узнаят истината за Елена. Тя не беше светица. Невинаги беше мила и добра, честна и приятна. Но беше силна и лоялна към приятелите си, а накрая направи най-безкористното нещо, което някой би могъл да стори. Мередит казва, че е избрала светлината пред мрака. Искам хората да знаят това и никога да не го забравят.

Аз винаги ще го помня.

Бони Маккълou
16 декември 1991 г.“

Издание:

Л. Дж. Смит. Яростта

ИК „Ибис“, София, 2009

Редактор: Стамен Стойчев

Коректор: Мая Иванова

ISBN: 978-954-9321-23-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.